Ministerie van Buitenlandse Zaken

Aan de voorzitter van de Eerste Kamer
der Staten-Generaal
Kazernestraat 52
2514 CV Den Haag

Directie Juridische Zaken
Afdeling Verdragen
Rijnstraat 8
2515 XP Den Haag
Postbus 20061
2500 EB Den Haag
Nederland
www.rijksoverheid.nl
www.nederlandwereldwijd.nl

Onze Referentie
BZ2631907

Kopie aan:
Griffie I

Datum 14 september 2026
Betreft Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting, met Protocol; Brussel, 21 november 2025

Geachte voorzitter,

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 21 november 2025 te Brussel tot stand gekomen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting, met Protocol (Trb. 2025, 94)

Een toelichtende nota bij dit verdrag treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt voor het Europese deel van Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

T.B.W. Berendsen

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting, met Protocol; Brussel, 21 november 2025 (*Trb*. 2025, 94)

Toelichtende nota

I. ALGEMEEN

I.1. Inleiding

Het onderhavige, op 21 november 2025 te Brussel ondertekende, Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting, met Protocol, (hierna: 'het Verdrag' en 'het Protocol') geeft regels die aanwijzen welke van de verdragsluitende staten bevoegd is om in overeenstemming met zijn nationale wetgeving belasting te heffen over het inkomen van inwoners van één of van beide staten. Het belangrijkste doel van deze regels is het vermijden van dubbele belasting. Daarnaast regelt het Verdrag, onder meer met het oog op het voorkomen van het ontduiken van belasting, de wederzijdse administratieve bijstand in de vorm van onderlinge uitwisseling van informatie over, en invordering van, belastingen en toeslagen. Als het Verdrag in werking treedt, komt het in de plaats van de op 11 september 1975 te Bangkok ondertekende Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol, (*Trb*. 1975, 113) (hierna: 'het Verdrag van 1975') die op 9 juni 1976 voor Europees Nederland in werking is getreden (*Trb.* 1976, 96).

De economische betrekkingen tussen Nederland[1] en Thailand zijn erbij gebaat dat dubbele belasting in grensoverschrijdende situaties wordt voorkomen. Het Verdrag verdeelt daarom bevoegdheden tussen Nederland en Thailand om belasting te mogen heffen over het inkomen van inwoners van één of van beide staten. Nederland en Thailand hebben daarnaast nieuwe afspraken gemaakt over wederzijdse bijstand in de vorm van uitwisseling van informatie over, en invordering van, belasting en toeslagen. Naast deze maatregelen hebben Nederland en Thailand overeenstemming bereikt over opname van bepalingen die zijn voorgesteld in het BEPS-project tegen grondslaguitholling en winstverschuiving (*Base Erosion and Profit Shifting)* dat is geïnitieerd door de G20/OESO. Het gaat om maatregelen op het gebied van verdragsmisbruik (BEPS-actie 6) en vaste inrichtingen (BEPS-actie 7).

I.2. Aanleiding voor en verloop van de onderhandelingen

In de periode van 2009-2014 heeft Nederland met Thailand gesprekken gevoerd over een beperkt aantal technische wijzigingen ten opzichte van het Verdrag van 1975. Thailand heeft

vervolgens aangegeven het gehele Verdrag te willen heronderhandelen, vanwege de wens om het Verdrag te moderniseren en aan te passen aan het huidige Thaise verdragsbeleid. Nederland stemde in met de heronderhandelingen, vanuit de eigen wens om een bronstaatheffing voor pensioenen te kunnen effectueren en het artikel over uitwisseling van informatie te moderniseren. Ook was het voor Nederland van belang om het Verdrag in lijn te brengen met de actuele OESO-antimisbruikstandaarden. Dit heeft uiteindelijk geleid tot overeenstemming om begin 2020 een nieuwe onderhandelingsronde te houden.

Bij de onderhandelingen is zowel het OESO-modelverdrag als het VN-modelverdrag als uitgangspunt genomen, overeenkomstig de verdragspraktijk van Nederland en Thailand. Nederland en Thailand hebben verder de belangrijkste BEPS-maatregelen verwerkt in de tekst van dit Verdrag. Het gaat hierbij ten eerste om de voorstellen die tot de minimumstandaard van het BEPS-project behoren en die als noodzakelijk zijn beoordeeld om verdragsmisbruik te voorkomen (BEPS-actie 6). Daarnaast zijn optionele maatregelen opgenomen tegen grondslaguitholling en winstverschuiving via het kunstmatig omzeilen van een vaste inrichting.

De onderhandelingen zijn in één ronde voltooid in januari 2020. De tekst is in de maanden daarna technisch afgerond. Na voltooiing van intern-politieke processen en besluitvorming in beide staten kon het Verdrag uiteindelijk op 21 november 2025 te Brussel worden ondertekend.

I.3. Inhoud van het Verdrag

I.3.1. Algemeen

De Nederlandse inzet bij de onderhandelingen was gebaseerd op het verdragsbeleid dat is neergelegd in de Notitie Fiscaal Verdragsbeleid 2011[2] (hierna: 'NFV 2011'), waarbij voor het instrumentarium zoveel mogelijk is aangeknoopt bij de bepalingen van het OESO-modelverdrag zoals dat luidt na de actualisering per 21 november 2017 (hierna: 'het OESO-modelverdrag'). In onderdeel I.8 van deze toelichtende nota is het Toetsschema Fiscaal Verdragsbeleid 2011 opgenomen.[3]

De inhoud van het Verdrag is het resultaat van de onderhandelingsinzet van Nederland en Thailand. Een belangrijk punt bij de Nederlandse inzet was het opnemen van een algehele bronstaatheffing voor particuliere pensioenen. De inzet van Thailand was om, ten opzichte van het Verdrag van 1975, eerder te kunnen heffen over economische activiteiten die in Thailand plaatsvinden, via een dienstverleningsvaste-inrichting en een zogenoemde '*branch profits tax*'. Bij de opname van de BEPS-maatregelen is aansluiting gezocht bij de keuzes die Nederland en Thailand hebben gemaakt bij het op 24 november 2016 te Parijs tot stand gekomen Multilateraal Verdrag ter implementatie van aan belastingverdragen gerelateerde maatregelen ter voorkoming van grondslaguitholling en winstverschuiving (*Trb*. 2017, 86) (hierna: 'het MLI').[4] De achtergrond

[2] Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 7.
[3] Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 27 ter uitvoering van Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 8 (motie-Van Vliet).
[4] De keuzes die Nederland en Thailand hebben gemaakt bij het MLI zijn vindbaar op de site van de OESO: https://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf. Thailand was ten tijde van de onderhandelingen van het Verdrag nog geen partij bij het MLI, maar heeft destijds al de voorgenomen eigen keuzes bij het MLI kenbaar gemaakt zodat die konden worden meegenomen in de onderhandelingen. Thailand

van de BEPS-maatregelen is toegelicht in de BEPS-rapporten die zijn gepubliceerd in oktober 2015 en die zijn verwerkt in het huidige OESO-modelverdrag en het bijbehorende commentaar.[5] In de artikelsgewijze toelichting wordt hier nader op ingegaan.

Hieronder volgt een korte samenvatting van de belangrijke wijzigingen ten opzichte van het Verdrag van 1975.

- Het vaste-inrichtingsbegrip is uitgebreid naar werkzaamheden buitengaats en een vaste inrichting voor diensten. Daarnaast is een regeling met het oog op de zogenoemde '*branch profits tax*' opgenomen, waarmee de winstuitkeringen vanuit vaste inrichtingen voor de toepassing van het Verdrag behandeld worden als dividenden.
- Ook is een aantal optionele BEPS-conforme antimisbruikbepalingen opgenomen in het Verdrag met betrekking tot de vaste inrichting. Omdat in relatie tot Thailand een effectieve vorm van geschilbeslechting mogelijk niet verzekerd is[6] (zo stemde Thailand bijvoorbeeld ook niet in met een arbitragebepaling) is besloten om af te zien van het opnemen van de 'commissionair'- en onafhankelijkevertegenwoordigerbepalingen uit het MLI. [7]
- In lijn met de NFV 2011 is op verzoek van Nederland een volledige bronstaatheffing opgenomen voor pensioenen en lijfrentes. Dit verdragsbeleid is tevens bevestigd in de motie van het lid Groot, waarin de regering wordt verzocht om geen belastingverdragen af te sluiten waarin het heffingsrecht over pensioenen hoofdzakelijk toekomt aan de woonstaat[8]. Dit is een wijziging ten opzichte van het Verdrag van 1975, waarin tevens een bronstaatheffing was opgenomen, die echter in de praktijk (veelal) niet geëffectueerd kon worden, gelet op een uitspraak van Gerechtshof 's-Hertogenbosch[9]. Hierdoor verschoof het heffingsrecht over pensioenen onder het oude Verdrag in de praktijk (veelal) naar het woonland. Concreet betekent dit dat onder het Verdrag van 1975 de in Nederland fiscaal gefaciliteerd opgebouwde pensioenen ontvangen door inwoners van Thailand dus in Thailand mogen worden belast. Daar komt nog bij dat in de praktijk Thailand (in veel gevallen) nauwelijks tot geen belasting heft over deze pensioenen. Dit komt onder meer omdat Thailand het buitenlandse inkomen alleen belast voor zover het inkomen Thailand is 'binnengebracht', dat wil zeggen (kort gezegd) voor zover dat inkomen is overgemaakt naar een Thaise bankrekening. Deze wijziging leidt ertoe dat Nederland, in lijn met het verdragsbeleid, in de uitkeringsfase belasting kan heffen over in Nederland gefaciliteerd opgebouwde pensioenen, zodat de Nederlandse belastingclaim wordt veiliggesteld, en wordt voorkomen dat het pensioeninkomen (nagenoeg) onbelast blijft.
- Ook voor socialezekerheidsuitkeringen is in het Verdrag een volledig heffingsrecht opgenomen voor de bronstaat. Onder het Verdrag van 1975 is er niets geregeld voor socialezekerheidsuitkeringen waardoor Nederland als bronstaat weliswaar het heffingsrecht heeft (gelet op de omstandigheid dat in dat verdrag een zogenoemd restartikel ontbreekt), maar er ook dubbele belasting kan ontstaan.

---

is net als Nederland lid van het '*Inclusive Framework*' van landen dat zich heeft aangesloten bij de BEPS-maatregelen.

[5] BEPS-rapporten, raadpleegbaar via https://www.oecd.org/ctp/beps-2015-final-reports.htm

[6] NFV 2011, onderdeel 3.3.4.

[7] Zie ook het amendement-Lodders/Slootweg op de goedkeuringswet bij het MLI, Kamerstukken II 2018/19, 34853, nr. 8.

[8] Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 19 (motie-Groot)

[9] Gerechtshof 's-Hertogenbosch 4 december 1997, ECLI:NL:GHSHE:1997:AA6063.

- Voor Nederland is verder van belang dat het aanmerkelijkbelangvoorbehoud (hierna: 'AB-voorbehoud') is uitgebreid. Met het AB-voorbehoud wordt aan Nederland het heffingsrecht toegewezen met betrekking tot de in de binnenlandse periode aangegroeide waarde van, onder meer, aandelen en winstbewijzen in een Nederlandse vennootschap die tot een aanmerkelijk belang behoren. De in het Verdrag van 1975 in dit kader opgenomen termijn van vijf jaar vervalt onder het Verdrag.
- Zowel Nederlandse als Thaise pensioenfondsen worden expliciet als inwoners in de zin van het Verdrag aangemerkt waardoor zij aanspraak kunnen maken op de bijbehorende verdragsvoordelen. Daarnaast geldt er voor pensioenfondsen een uitzondering op de (beperkte) bronstaatheffing op rentebetalingen.
- De bronheffingstarieven voor dividenden zijn geactualiseerd in het licht van de huidige Thaise en Nederlandse tarieven. Dit heeft als gevolg dat op dividenden die worden betaald door een lichaam dat inwoner is van Thailand een bronheffing van maximaal 10% is afgesproken. Voor dividenden die worden betaald door een lichaam dat inwoner is van Nederland is een bronheffing van maximaal 15% afgesproken, wat aansluit bij het verdragstarief dat Nederland nastreeft voor portfoliodividenden.
- Ten slotte bevat het Verdrag gemoderniseerde bepalingen over uitwisseling van informatie en bijstand bij invordering. De bepaling over bijstand bij invordering zal ingaan zodra Thailand in de eigen wetgeving de benodigde wetswijzigingen heeft ingevoerd. Deze bepalingen hebben ook betrekking op toeslagen.

I.3.2. Belastingstelsel Thailand

Inkomsten- en vennootschapsbelasting worden in Thailand geheven op basis van de '*Revenue Code*'. Natuurlijke personen zijn daaraan onderworpen voor inkomsten uit Thaise bronnen, ongeacht of zij inwoners zijn van Thailand. Inkomen van natuurlijke personen die inwoners zijn van Thailand dat buiten Thailand opkomt, wordt belast volgens een zogenoemde remittance-base-heffing, waarbij inkomen dat in een bepaald jaar opkomt alleen wordt belast in Thailand als het inkomen dat jaar naar Thailand is overgemaakt. Een natuurlijk persoon wordt als inwoner aangemerkt indien hij gedurende minimaal 180 dagen in een kalenderjaar in Thailand verblijft. Thailand kent een progressief tarievenstelsel.

Juridische vennootschappen en maatschappen zijn in Thailand belastingplichtig voor hun wereldwinst. Dividenden zijn er onderworpen aan een bronheffing van 10%. De vennootschapsbelasting kent een tarief van 20% met een tarief van 15% voor het midden- en kleinbedrijf. Daarnaast kent de *Revenue Code* de zogenaamde '*Mutual Funds*', die alleen onderworpen zijn aan een bronbelasting van 15% over uitkeringen aan aandeelhouders. Thailand kent ook pensioenfondsen, maar dit zijn entiteiten die buiten de fiscale wetgeving vallen. Naast het pensioenfonds kent Thailand ook het '*provident fund*', een soort pensioenfonds dat binnen de private sector wordt opgezet. Daarnaast kent Thailand een zogenoemde *petroleum income tax* (met een tarief van 50%) op oliebaten.

I.4. Budgettaire aspecten

De aanpassing van het Verdrag van 1975 zal naar verwachting tot een extra belastingopbrengst voor Nederland van € 6 miljoen per jaar leiden. Het lagere tarief voor de bronheffing op royalty's leidt naar verwachting tot € 3 miljoen minder verrekening in de vennootschapsbelasting en de bronstaatheffing met betrekking tot private pensioenen leidt naar verwachting tot € 3 miljoen meer loon-/inkomstenbelasting.

I.5. Inbreng van derden

Het Ministerie van Financiën heeft via de gebruikelijke nieuwsberichten de onderhandelingen met Thailand onder de aandacht gebracht en belanghebbenden verzocht de voor hen van belang zijnde aangelegenheden kenbaar te maken. De afgelopen jaren zijn direct dan wel indirect reacties ontvangen van Nederlanders die in Thailand wonen en aldaar hun Nederlandse pensioen genieten. Deze groep is voornamelijk geïnteresseerd in de mogelijke wijzigingen ten aanzien van het pensioenartikel. Een verschuiving van het heffingsrecht naar de bronstaat zou betekenen dat het Nederlandse pensioen naar Nederlandse maatstaven in de heffing kan worden betrokken en dat zal vaak resulteren in een hogere belastingdruk. Met inachtneming van het Nederlands belang om de Nederlandse belastingclaim veilig te stellen, heeft de inbreng van derden, waarin overwegend gewezen wordt op de mogelijke inkomenseffecten, niet geleid tot een wijziging van de op het Nederlandse verdragsbeleid gebaseerde verdragsinzet waarbij Nederland zich hard maakt voor een bronstaatheffing voor pensioenen.

I.6. Een ieder verbindende verdragsbepalingen

Naar het oordeel van de regering bevatten alle artikelen van het Verdrag en het Protocol, afgezien van de artikelen 26, 29, 30 en 31 van het Verdrag, een ieder verbindende bepalingen in de zin van de artikelen 93 en 94 Grondwet, die aan de burger rechtstreeks rechten toekennen of plichten opleggen.

I.7. Koninkrijkspositie

Het Verdrag zal voor wat betreft het Koninkrijk der Nederlanden alleen gelden voor Europees Nederland. Daarmee geldt het Verdrag dus niet voor Caribisch Nederland (de eilanden Bonaire, Sint Eustatius en Saba) en ook niet voor de Caribische landen van het Koninkrijk (Aruba, Curaçao en Sint Maarten). Wel bepaalt artikel 29 van het Verdrag dat het Verdrag onder voorwaarden kan worden uitgebreid tot de delen van het Koninkrijk die niet in Europa zijn gelegen. Indien tot uitbreiding wordt overgegaan, behoeft dit een afzonderlijk verdrag dat door het Koninkrijk met Thailand wordt aangegaan ten behoeve van Caribisch Nederland (Bonaire, Sint-Eustatius en Saba) of ten behoeve van het betreffende Caribische land van het Koninkrijk (Aruba, Curaçao of Sint Maarten). De Caribische landen van het Koninkrijk, die fiscaal autonoom zijn, kunnen overigens ook zelfstandig besluiten om in onderhandeling te treden met Thailand over een belastingverdrag.

I.8. Toetsschema Fiscaal Verdragsbeleid

Het Toetsschema Fiscaal Verdragsbeleid 2020 is hierna opgenomen. In de rechterkolom van het toetsschema zijn de paragraafnummers uit deze toelichting opgenomen die corresponderen met de desbetreffende onderdelen van het schema.

Toetsschema Standaardcriteria Fiscaal Verdragsbeleid 2020

NFV 2020		Ja	Nee	Deels	N.v.t.	Paragraaf toelichting
I	**Voorkoming dubbele heffing - bepalingen in afwijking of ter aanvulling op het OESO MV volgens het Nederlands verdragsbeleid**					
	Algemeen					
4.2	Opname van een bepaling waarmee het **inwonerschapscriterium** nader wordt ingevuld	**X**				Par. II.1
4.3	Opname van een bepaling waarmee **VBI's** en entiteiten die vallen onder vergelijkbare speciale regimes voor (sommige) verdragsvoordelen worden uitgesloten	**X**				Par. II.1
	Vermogensinkomsten en -winsten					
4.4	Opname van een bepaling op grond waarvan Nederland eerder een heffingsrecht heeft over de winst behaald met werkzaamheden buitengaats (**offshore-vaste inrichting**)	**X**				Par. II.5
4.5	Opname uitsluitende woonstaatheffing voor **deelnemingsdividenden, interest en royalty's**		X			Par. II.1 + II.10 + II.11 + II.12
	Zo nee, het betreft de volgende percentages:	5% op dividenden				
	Zo nee, opname uitzondering **pensioenfondsen**	**X**				Par. II.10
4.3	Opname van het **portfoliotarief van 15%** voor dividenden uitgekeerd door of uitgekeerd aan een **FBI** of soortgelijke instellingen in het andere verdragsland	**X**				Par. II.1 + II.10
4.6	Opname van een **aanmerkelijkbelangvoorbehoud** in het vermogenswinstartikel en het dividendartikel	**X**				Par. II.10 + II.13
4.7	Opname van een bepaling waarin is vastgelegd dat inkomsten genoten bij de **inkoop van aandelen of bij liquidatie** worden beheerst door het dividendartikel	**X**				Par. II.10
4.8	Opname van een woonstaatheffing voor vermogenswinsten behaald met de verkoop van **aandelen in onroerendezaakvennootschappen,** tenzij er sprake is van verdragsmisbruik			**X**		Par. II.13
	Arbeid					

4.10	Opname van een bronstaatheffing voor gefacilieerd opgebouwde **pensioenen** en voor **socialezekerheidsuitkeringen**	**X**				Par. II.17
4.9	Opname van een (beperkte) bronstaatheffing voor **inkomsten van sporters- en artiesten**			**X**		Par. II.16
	Overig					
2.8	Toepassing van het verdrag ook richting de **BES-eilanden**		**X**			Par. I.6 + II.2
2.6	Opname van een bepaling waarin is vastgelegd dat voor de uitleg van het verdrag aansluiting wordt gezocht bij het **Commentaar van het OESO-Modelverdrag**			**X**		Par. II.3
3.3.10	Opname van een bepaling op basis waarvan bevoegde autoriteiten afspraken kunnen maken om belastingplichtigen bij **onderlinge overlegprocedures** geen interest, boetes en kosten in rekening te brengen			**X**		Par. II.25
4.12	Opname van een bepaling op basis waarvan de bepalingen over de uitwisseling van informatie en bijstand bij de invordering van belastingen eveneens van toepassing zijn op de Nederlandse inkomensafhankelijke regelingen **(toeslagen)**	**X**				Par. II.26
4.13	Opname van een bepaling waar in relevante verdragssituaties is vastgelegd dat **ficties of fictieachtige regelingen** in de nationale wet doorwerken naar het belastingverdrag			**X**		
II	**Voorkoming dubbele heffing - bepalingen in overeenstemming met het OESO MV volgens het Nederlands verdragsbeleid**					
4.1	Bepalingen die niet hierboven (in onderdeel I) zijn vermeld zijn **in overeenstemming met het OESO-Modelverdrag**			**X**		
	Zo nee, het betreft de volgende bepalingen	Art. 5, art. 10, art.30				
III	**Tegengaan verdragsmisbruik - bepalingen in overeenstemming met het BEPS-project**					
	Minimumstandaarden					
3.2	Opname van de **minimumstandaarden** van het BEPS-project	**X**				
	Overige maatregelen BEPS-project					
3.3	Opname van de **overige aanvullende maatregelen** van het BEPS-project	**X**				
	Zo ja, het betreft de volgende overige maatregelen van het BEPS-project:	Art.4 MLI, Art.5 MLI, art. 13 MLI, art. 14 MLI, art. 15 MLI, art. 17 MLI				
IV	**Verdragen met specifieke categorieën landen**					
	Verdragen met buurlanden voor grensarbeiders					

5.1	Opname bepalingen voor **'gelijkheid op de werkvloer'**				**X**	
5.1	Opname bepalingen voor **'gelijkheid in de straat'**				**X**	
	Verdragen met ontwikkelingslanden					
5.2	Opname van een bronstaatheffing op **deelnemingsdividenden, interest en royalty's**				**X**	
	Zo ja, het betreft de volgende percentages:					
5.2	Opname van **andere bepalingen van het VN-Modelverdrag** ter ondersteuning van het beleid van ontwikkelingslanden				**X**	
	Zo ja, het betreft de volgende bepalingen uit het VN-Modelverdrag:					
	Verdragen met laagbelaste jurisdicties niet-coöperatieve en laagbelastende staten					
5.3	Opname van een bronstaatheffing op **deelnemingsdividenden, interest en royalty's**				**X**	
	Zo ja, het betreft de volgende percentages:					

Toelichting
In bovenstaand toetsschema met standaardcriteria voor het sluiten van belastingverdragen zijn de standaardcriteria opgenomen zoals geformuleerd en toegelicht in de NFV 2020. Dit schema biedt tevens uitvoering aan de motie-Van Vliet[10] en wordt gevoegd bij elke toelichting bij nieuwe belastingverdragen. Per onderdeel wordt aangegeven of de inzet geconcretiseerd is in het Verdrag en wordt verwezen naar de relevante passage in de toelichting.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

I.0. Titel en preambule

De titel en preambule van dit Verdrag zijn gebaseerd op het OESO-modelverdrag en sluiten daarmee aan bij de voorstellen op dit punt uit het rapport bij BEPS-actie 6 (*Preventing the Granting of Treaty Benefits in Inapproriate Circumstances*).[11] De titel brengt tot uitdrukking dat het Verdrag bedoeld is voor het vermijden van dubbele belastingheffing met betrekking tot belastingen naar het inkomen, maar ook voor het voorkomen van het ontgaan en ontwijken van belasting. De preambule maakt expliciet dat het belastingverdrag bedoeld is om dubbele belasting te vermijden, zonder daarmee mogelijkheden te creëren voor dubbele niet-heffing of verlaagde heffing door

[10] Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 8 (Van Vliet, PVV).
[11] OECD (2015), Preventing the Granting of Treaty Benefits in Inappropriate Circumstances, Action 6 Final Report, OECD/G20 Base Erosion and Profit Shifting Project, OECD Publishing, Paris.

belastingontduiking of belastingontwijking, waaronder door middel van treaty-shoppingstructuren. De preambule voldoet hiermee aan de minimumstandaard van BEPS-actie 6.

In de preambule is tevens tot uitdrukking gebracht dat het Verdrag bedoeld is om de economische relatie te ontwikkelen en om de samenwerking te versterken op het gebied van belastingen.

Het Verdrag geldt voor belastingen naar het inkomen en, anders dan het OESO-modelverdrag, niet voor belastingen naar het vermogen (zowel Nederland als Thailand heft geen vermogensbelasting). Het Verdrag beperkt zich echter niet volledig tot belastingen naar het inkomen; de bepalingen over informatie-uitwisseling en bijstand bij invordering gelden ook voor andere belastingen, en – ingevolge artikel IX van het Protocol – ook voor toeslagen (zie de toelichting op artikel 25 van het Verdrag). Verder zijn de bepalingen over non-discriminatie niet beperkt tot de belastingen naar het inkomen.

II.1. Personen op wie het Verdrag van toepassing is (artikel 1 van het Verdrag en artikel I van het Protocol)

Artikel 1 van het Verdrag regelt dat het Verdrag van toepassing is op personen die inwoner zijn van een verdragsluitende staat (of van beide verdragsluitende staten). De uitdrukkingen 'verdragsluitende staat' en 'persoon' zijn omschreven in artikel 3, eerste lid, onderdelen a, respectievelijk d. De uitdrukking 'inwoner van een verdragsluitende staat' wordt omschreven in artikel 4, eerste lid. De toepassing van het Verdrag is overigens niet alleen beperkt tot situaties waarin sprake is van een inwoner van een verdragsluitende staat. Zo heeft het non-discriminatie-artikel (artikel 23) ook betrekking op personen die kwalificeren als onderdaan, zoals gedefinieerd in artikel 3, eerste lid, onderdeel g, van het Verdrag. Ook zijn de bepalingen over de informatie-uitwisseling (artikel 25) en de bijstand bij de invordering van belastingen (artikel 26) niet beperkt tot de belastingheffing (en toeslagen[12]) van inwoners van een verdragsluitende staat.

Op het uitgangspunt dat de bepalingen van het Verdrag in beginsel steeds van toepassing zijn op inwoners van één of van beide verdragsluitende staten worden in artikel I van het Protocol enkele beperkingen aangebracht.

Artikel I van het Protocol ziet op vrijgestelde beleggingsinstellingen (hierna: VBI) in de zin van artikel 6a van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (hierna: Wet Vpb 1969). In artikel I, eerste lid, van het Protocol wordt bevestigd dat een VBI niet als inwoner onder het Verdrag kan worden beschouwd en daarmee geen aanspraak kan maken op de verdragsvoordelen. Dit is in lijn met het Nederlandse verdragsbeleid zoals verwoord in onderdeel 4.3.2 van de NFV 2020 en hiermee is tevens uitvoering gegeven aan de motie-Omtzigt/Van Vliet.[13]

Ingevolge artikel I, tweede lid, van het Protocol behoudt Nederland een heffingsrecht bij (winst)uitkeringen van een VBI aan haar in Thailand woonachtige aandeelhouders. De belastingheffing mag hierbij niet meer bedragen dan 15% over het brutobedrag van het inkomen. Zonder deze bepaling zou dit heffingsrecht van Nederland tenietgaan, aangezien sprake is van winstuitkeringen van een lichaam dat voor verdragstoepassing geen inwoner van Nederland is en

[12] Ingevolge artikel IX van het Protocol (zie onderdelen II.25 en II.26 van deze toelichtende nota).
[13] Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 8 (Van Vliet, PVV).

het heffingsrecht alsdan aan Thailand zou toekomen door de werking van artikel 21 van het Verdrag (Overig inkomen). Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de uitkeringen van een VBI worden behandeld in de in afdeling 7.3 van de Wet inkomstenbelasting 2001 opgenomen bepalingen over de belastingheffing van buitenlandse belastingplichtigen met een aanmerkelijk belang in een in Nederland gevestigde vennootschap.

II.2. Belastingen waarop het Verdrag van toepassing is (artikel 2 van het Verdrag)

In artikel 2 van het Verdrag is neergelegd op welke belastingen het Verdrag ziet. Het eerste, tweede en vierde lid van dit artikel zijn in overeenstemming gebracht met artikel 2, eerste, tweede en vierde lid, van het OESO-modelverdrag, behoudens de daarin opgenomen verwijzingen naar de vermogensbelasting.

In het derde lid zijn de huidige belastingen opgesomd waarop de bepalingen van het Verdrag van toepassing zijn. Voor Nederland zijn de (van natuurlijke personen en van lichamen geheven) belastingen naar het inkomen opgenomen die op het moment van ondertekening van het Verdrag van toepassing zijn in Nederland.

De opsomming is gelet op de tekst van artikel 2, derde lid, echter niet limitatief. Hoewel in beginsel volledigheid wordt nagestreefd bij de opsomming van bestaande belastingen, wordt opgemerkt dat de Wet minimumbelasting 2024 in de opsomming ontbreekt. Reden hiervoor is enerzijds omdat de Wet minimumbelasting 2024 nog niet van kracht was ten tijde van afronding van de verdragstekst in 2020 en anderzijds omdat in de aanloop naar ondertekening de intern-politieke processen het niet toelieten om de Wet minimumbelasting 2024 alsnog op te nemen in de opsomming. Desondanks zijn de bepalingen van het Verdrag wel van toepassing op de Wet minimumbelasting 2024 aangezien de minimumbelasting kan worden aangemerkt als een belasting naar het inkomen in de zin van artikel 2, eerste lid, van het Verdrag. Dit is in overeenstemming met eerdere uitlatingen van het kabinet bij de behandeling van de Wet minimumbelasting 2024 waarbij is aangegeven dat de minimumbelasting in beginsel onder de belastingverdragen valt.[14]

Wat betreft de Thaise belastingen wordt opgemerkt dat de *income tax* zowel ziet op natuurlijke personen als op lichamen.

Het vierde lid bepaalt dat het Verdrag ook van toepassing is op alle gelijke of in wezen gelijksoortige belastingen die na de datum van ondertekening van het Verdrag naast of in de plaats van de in het derde lid opgesomde belastingen worden geheven, alsmede op andere toekomstige belastingen waarop het eerste en tweede lid van toepassing zijn. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten zijn gehouden om elkaar te informeren over alle wezenlijke wijzigingen in hun nationale belastingwetgeving.

II.3. Algemene begripsbepalingen (artikel 3 van het Verdrag en artikel II van het Protocol)

Artikel 3 van het Verdrag bevat definities voor uitdrukkingen die in het Verdrag voorkomen.

[14] Kamerstukken II 2021/22, 22112, nr. 3339, en Kamerstukken II 2022/23, 36369, nr. 6.

Op basis van het eerste lid, onderdeel a, wordt onder de uitdrukkingen 'een verdragsluitende staat' en 'de andere verdragsluitende staat' afhankelijk van de context Thailand of Nederland verstaan. Vervolgens worden in het eerste lid, onderdelen b en c, de uitdrukkingen 'Thailand' en 'Nederland' gedefinieerd. Voor de uitdrukking 'Nederland' is van belang dat daaronder slechts het Europese deel wordt verstaan.

Voor de algemene uitdrukkingen van het eerste lid is aangesloten bij de definities die zijn opgenomen in artikel 3, eerste lid, van het OESO-modelverdrag.

Ten opzichte van het Verdrag van 1975 is een aantal uitdrukkingen toegevoegd aan het eerste lid. Het betreft de uitdrukkingen 'onderdaan', 'internationaal verkeer' en 'erkend pensioenfonds'. De uitdrukking 'onderdaan' was in het Verdrag van 1975 opgenomen in artikel 24 (non-discriminatie) en is nu opgenomen in het eerste lid, onderdeel g. Het opnemen in het eerste lid, onderdeel h, van de uitdrukking 'internationaal verkeer' is relevant voor de toepassing van de artikelen 8, 13 en 15. Het opnemen in het eerste lid, onderdeel j, van de uitdrukking 'erkend pensioenfonds' is relevant voor de toepassing van de artikelen 4, 11 en 13 van het Verdrag en ziet op pensioenfondsen uit beide verdragsluitende staten.

Het tweede lid bevat een algemene regel voor de uitleg van uitdrukkingen die niet in het Verdrag zijn omschreven. Aan die uitdrukkingen wordt de betekenis toegekend die zij hebben volgens de wetgeving van de verdragsluitende staat die het Verdrag toepast, tenzij de context van het Verdrag anders vereist of de bevoegde autoriteiten een andere uitleg overeenkomen ingevolge de bepalingen van artikel 24 van het Verdrag. Daarbij gaat de betekenis in de belastingwetgeving van een verdragsluitende staat voor op de betekenis in andere wetgeving.

Artikel II van het Protocol is toegevoegd op initiatief van Thailand en geeft aanvullende invulling van de definities van de begrippen 'persoon' en 'erkend pensioenfonds'. Het eerste lid breidt voor Thailand het begrip persoon uit, zodat dat begrip overeenkomt met de omschrijving van dat begrip in de Thaise nationale wet en het tweede lid beperkt het begrip 'pensioenfonds' voor Thailand, omdat Thailand het zogenoemde '*Retirement Mutual Fund*' niet onder het Verdrag wil laten vallen. Ook toekomstig op te richten Thaise fondsen met soortgelijke kenmerken worden uitgesloten van toegang tot het Verdrag (het tweede lid). Die bepaling is opgenomen, omdat Thailand bezig is met het hervormen van het pensioenstelsel. Voorts geeft ook artikel VI invulling aan het begrip 'erkend pensioenfonds'. Voor een nadere toelichting op dat artikel wordt verwezen naar de toelichting op artikel 4 van het Verdrag.

II.4. Inwoner (artikel 4 van het Verdrag en de artikelen III en VI van het Protocol)

Artikel 4 van het Verdrag bevat bepalingen ter invulling van het begrip 'inwoner'. Daarbij is artikel 4 van het OESO-modelverdrag als uitgangspunt genomen.

Het eerste lid omschrijft wie voor de toepassing van het Verdrag geacht wordt inwoner te zijn van een verdragsluitende staat. Een persoon is inwoner van een verdragsluitende staat indien hij daar onderworpen is aan belastingheffing op grond van woonplaats, verblijf, plaats van oprichting, plaats van leiding of enige andere soortgelijke omstandigheid. De plaats van oprichting is – in afwijking van artikel 4, eerste lid, van het OESO-modelverdrag – in de tekst opgenomen op verzoek van Thailand. In de nationale wetgeving van Thailand is dit namelijk een leidend beginsel. Nederland kon hiermee akkoord gaan, aangezien de plaats van oprichting ook zonder expliciete

vermelding in de tekst onder de reikwijdte van de bepaling zou vallen, namelijk als 'enige andere soortgelijke omstandigheid'. Op verzoek van Nederland is expliciet opgenomen dat erkende pensioenfondsen en charitatieve instellingen verdragsinwoners zijn. Met deze laatste categorie worden non-profitorganisaties bedoeld (kerkelijke, levensbeschouwelijke, charitatieve, culturele, wetenschappelijke of andere algemeen nut beogende instellingen). Conform het Nederlandse verdragsbeleid dienen dergelijke entiteiten in aanmerking te komen voor verdragstoepassing. Door dit expliciet in het Verdrag vast te leggen wordt wederkerige verdragstoepassing bewerkstelligd.[15]

Het eerste lid, tweede zin, maakt duidelijk dat een persoon geen inwoner van een verdragsluitende staat is, wanneer hij in die staat slechts belastingplichtig is voor inkomsten verkregen uit bronnen in die staat. Deze bepaling komt overeen met artikel 4, eerste lid, tweede zin, van het OESO-modelverdrag.

Het tweede lid bevat regels om te beslissen van welke verdragsluitende staat een natuurlijk persoon geacht wordt inwoner te zijn voor de toepassing van het Verdrag wanneer die persoon op grond van het eerste lid wordt aangemerkt als inwoner van beide staten. Aangesloten wordt achtereenvolgens bij de beschikbaarheid van een duurzaam tehuis, het middelpunt van de levensbelangen, het gewoonlijk verblijf en de nationaliteit. Indien op grond van deze factoren de woonplaats niet kan worden vastgesteld, zullen de bevoegde autoriteiten in onderling overleg bepalen van welke verdragsluitende staat een persoon inwoner is.

Het derde lid bevat regels om vast te stellen van welke verdragsluitende staat een niet-natuurlijk persoon, die volgens de nationale wetgevingen van beide staten wordt aangemerkt als inwoner, geacht wordt inwoner te zijn voor de toepassing van het Verdrag. Anders dan in het Verdrag van 1975 is daarbij niet de plaats van werkelijke leiding doorslaggevend, maar kan de verdragswoonplaats bepaald worden via onderling overleg tussen de bevoegde autoriteiten. Hierbij zullen de plaats waar de werkelijke leiding van deze persoon is gelegen, de plaats waar deze persoon is opgericht of anderszins tot stand is gekomen en alle andere relevante factoren (waaronder het mogelijke fiscale motief voor het ontstaan van een dubbele verdragswoonplaats) in acht worden genomen. Zolang de bevoegde autoriteiten geen overeenstemming hebben bereikt over de verdragswoonplaats kan deze persoon geen aanspraak maken op de verdragsvoordelen, maar wordt niet verhinderd dat deze persoon als inwoner wordt beschouwd voor andere doeleinden. Voorts kan deze persoon ingevolge de tekst van de bepaling aanspraak maken op de verdragsvoordelen van andere artikelen zoals door de bevoegde autoriteiten in onderlinge overeenstemming kan worden bepaald. Het derde lid is gebaseerd op artikel 4, derde lid, van het OESO-modelverdrag.

Artikel III van het Protocol bevestigt dat de fiscale beleggingsinstelling (hierna: FBI) in de zin van artikel 28 Wet Vpb 1969 een inwoner is voor de toepassing van het Verdrag. Hierdoor wordt duidelijk gemaakt dat uitkeringen van dividenden door een FBI onder artikel 10 van het Verdrag vallen en Nederland een bronbelasting (dividendbelasting) van 15% kan inhouden op de dividenden die uitgekeerd worden door een FBI aan een inwoner van Thailand.

[15] Overigens hebben krachtens het Besluit van 18 juli 2008, nr. CPP2008/1527M, in verdragsstaten gevestigde, aldaar (subjectief) van belasting vrijgestelde pensioenfondsen en non-profit organisaties, alsmede overheidsinstellingen, op basis van wederkerigheid, ook recht op toekenning van de verdragsvoordelen indien het desbetreffende belastingverdrag geen uitdrukkelijke bepaling ter zake bevat.

Artikel VI van het Protocol bevat op verzoek van Thailand een invulling van het begrip 'erkend pensioenfonds'. In de bepaling wordt concreet aangegeven op basis van de pensioenwetgeving van beide landen welke Nederlandse en Thaise pensioenfondsen als zodanig kunnen kwalificeren. Daarnaast is afgesproken dat er na inwerkingtreding van het Verdrag een briefwisseling zal plaatsvinden met Thailand waarin wordt verwezen naar het register van Nederlandse pensioenfondsen.[16] Thailand heeft dit overzicht nodig om de afgesproken uitzondering op de bronbelasting op interest van artikel 11 van het Verdrag voor erkende pensioenfondsen uit te kunnen voeren.

II.5. Vaste inrichting (artikel 5 van het Verdrag en artikel IV van het Protocol)

Artikel 5 van het Verdrag definieert het begrip 'vaste inrichting'. Daarbij is artikel 5 van het OESO-modelverdrag als uitgangspunt genomen. Op verzoek van Nederland is dit artikel aangevuld met bepalingen over de aanwezigheid van een vaste inrichting met betrekking tot zogenoemde werkzaamheden buitengaats (vierde, vijfde en zesde lid, onderdeel b).

Op basis van het eerste lid betekent de uitdrukking 'vaste inrichting' voor de toepassing van het Verdrag een vaste bedrijfsinrichting met behulp waarvan de werkzaamheden van een onderneming geheel of gedeeltelijk worden uitgeoefend.

Het tweede lid bepaalt vervolgens dat de uitdrukking 'vaste inrichting' in het bijzonder een plaats omvat waar leiding wordt gegeven, een filiaal, een kantoor, een fabriek, een werkplaats, een mijn, olie- of gasbron, groeve of enige andere plaats waar natuurlijke rijkdommen worden gewonnen.

Het derde lid, onderdeel a, bepaalt dat bij uitvoering van een bouwwerk of van constructie-, montage- of installatiewerkzaamheden alleen dan van een vaste inrichting sprake is als deze werkzaamheden langer duren dan zes maanden. Met deze termijn van zes maanden en met het in de bepaling opnemen van toezichthoudende werkzaamheden en van montagewerkzaamheden is op verzoek van Thailand aangesloten bij het VN-modelverdrag. Het gevolg hiervan is dat eerder en met betrekking tot meer activiteiten sprake kan zijn van een vaste inrichting en dus van een heffingsrecht voor de staat waarin de vaste inrichting is gelegen dan het geval zou zijn als op dit punt zou zijn aangesloten bij het OESO-modelverdrag. Nederland is in de verdragen met Argentinië (*Trb*. 1997, 63), Ethiopië (*Trb*. 2012, 179 en *Trb*. 2014, 178), Hongkong (*Trb*. 2010, 198), Koeweit (*Trb*. 2001, 126), Malawi (*Trb*. 2015, 75), Nigeria (*Trb*. 1992, 12), Oeganda (*Trb*. 2004, 262), Panama (*Trb*. 2011, 11), Portugal (*Trb*. 1999, 180), Vietnam (*Trb*. 1995, 61) en Zambia (*Trb*. 2015, 113) eerder al een dergelijke termijn van zes maanden overeengekomen. Nederland heeft met de opname van montagewerkzaamheden en toezichthoudende werkzaamheden in deze bepaling eerder onder meer ingestemd in de verdragen met Ghana (*Trb*. 2008, 109), Zuid-Afrika (*Trb*. 2006, 6 en *Trb*. 2008, 147) en in de hierboven genoemde verdragen met Argentinië, Koeweit, Malawi, Oeganda, Vietnam en Zambia.

In het derde lid, onderdeel b, is, eveneens op verzoek van Thailand, bepaald dat het verlenen van diensten door werknemers van een onderneming van de ene verdragsluitende staat in

[16] Register van pensioenfondsen, raadpleegbaar via https://www.dnb.nl/openbaar-register/register-van-pensioenfondsen/

de andere verdragsluitende staat gedurende meer dan zes maanden (voor hetzelfde of een verbonden project) in enige periode van twaalf maanden bij wijze van fictie leidt tot een vaste inrichting. Met deze bepaling is aansluiting gezocht bij artikel 5, derde lid, onderdeel b, van het VN-modelverdrag (2011-versie). Soortgelijke bepalingen zijn door Nederland bijvoorbeeld ook overeengekomen met Argentinië (*Trb*. 1997, 63), China (*Trb*. 2013, 104), Koeweit (*Trb*. 2001, 126), Malawi (*Trb*. 2015, 75), Panama (*Trb*. 2011, 11), Portugal (*Trb.* 1999, 180), Vietnam (*Trb*. 1995, 61) en Zambia (*Trb*. 2015, 113)

Ingevolge het zesde lid, onderdeel a, worden activiteiten (die langer duren dan dertig dagen) van nauw verbonden ondernemingen samengeteld om te bepalen of de tijdsdrempel van het derde lid, onderdeel a, is overschreden. Met deze bepaling wordt beoogd te voorkomen dat op kunstmatige wijze contracten worden opgesplitst om zo de kwalificatie als vaste inrichting op grond van het derde lid, onderdeel a, te voorkomen. Deze bepaling is gebaseerd op een voorstel uit het rapport bij BEPS-actie 7 en is opgenomen in artikel 14 MLI.

Het vierde, vijfde en zesde lid, onderdeel b, bevatten bepalingen, in aansluiting bij het in onderdeel 2.6.3 van de NFV 2011 uiteengezette beleid, die betrekking hebben op de aanwezigheid in een verdragsluitende staat van een vaste inrichting met betrekking tot zogenoemde "werkzaamheden buitengaats" (*offshore activities*).

Ingevolge het vierde lid wordt een vaste inrichting aanwezig geacht wanneer gedurende een periode van ten minste dertig dagen (in een periode van twaalf maanden) werkzaamheden worden verricht in het gebied binnen en buiten en grenzend aan de territoriale zee van een verdragsluitende staat waarbinnen die staat krachtens internationaal recht rechtsmacht of soevereine rechten mag uitoefenen. In overeenstemming met hetgeen hierover is opgemerkt in onderdeel 4.4 NFV 2020 is overeengekomen dat deze uitbreiding van het vaste-inrichtingsbegrip ook geldt voor de toepassing van artikel 15 van het Verdrag (niet-zelfstandige arbeid). Daarom is in het vierde lid geen uitzondering opgenomen voor de toepassing van artikel 15, tweede lid, van het Verdrag. Hiermee wordt vooral beoogd de belastingheffing te waarborgen over het loon van werknemers die voor – in dit geval – Thaise ondernemingen op het Nederlandse continentale plat werken.

Ingevolge het vijfde lid wordt de uitdrukking 'werkzaamheden buitengaats' voor de toepassing van het vierde lid geacht niet te omvatten:

a. (een combinatie van) werkzaamheden als bedoeld in het zevende lid;
b. sleep- of ankerwerkzaamheden die worden verricht met schepen die in de eerste plaats hiervoor zijn ontworpen en andere activiteiten verricht door dergelijke schepen;
c. het vervoer van voorraden of personeel door schepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer.

Ingevolge het zesde lid, onderdeel b, worden bij elkaar behorende werkzaamheden van verbonden ondernemingen samengeteld om te bepalen of de tijdsdrempel van het vierde lid, in verbinding met het vijfde lid, is overschreden.

Het zevende lid omschrijft een aantal situaties waarin geen vaste inrichting aanwezig wordt geacht. In overeenstemming met het rapport bij BEPS-actie 7 en artikel 5, vierde lid, van het OESO-modelverdrag is vereist dat deze werkzaamheden van voorbereidende aard zijn of het karakter van hulpactiviteit hebben.

Het achtste lid bevat een bepaling die bedoeld is om te voorkomen dat activiteiten op kunstmatige wijze worden verspreid over nauw verbonden ondernemingen om daarmee te bereiken dat deze activiteiten onder een van de uitzonderingen van het zevende lid vallen. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 5, lid 4.1, van het OESO-modelverdrag en het voorstel voor een dergelijke antifragmentatiebepaling in het rapport bij BEPS-actie 7.

Ingevolge het negende lid wordt een onderneming geacht over een vaste inrichting te beschikken als een voor die onderneming werkzame persoon, anders dan een onafhankelijke vertegenwoordiger in de zin van het tiende lid, gemachtigd is om namens die onderneming in een verdragsluitende staat overeenkomsten af te sluiten en dat recht gewoonlijk uitoefent. Werkzaamheden die beperkt blijven tot activiteiten die vallen onder de reikwijdte van het zevende lid zijn uitgezonderd.

De in het negende en tiende lid opgenomen bepalingen komen overeen met de bepalingen die waren opgenomen in artikel 5, vijfde en zesde lid, van het OESO-modelverdrag zoals dat luidde vóór de aanpassingen op 21 november 2017 naar aanleiding van het BEPS-project (dus de 2014-versie van het OESO-modelverdrag) en zijn opgenomen op verzoek van Nederland. Hiermee sluiten deze leden aan bij de voorbehouden die door Nederland zijn gemaakt bij artikel 12 MLI dat betrekking heeft op de aanpassingen van de bepalingen over de afhankelijke en de onafhankelijke vertegenwoordiger (zie ook het algemeen deel van de toelichting).

Het elfde lid bevat een definitie van 'nauw met een onderneming verbonden persoon of onderneming'. Deze definitie is van belang bij de uitleg van het zesde en achtste lid van dit artikel.

Het twaalfde lid bepaalt dat de enkele omstandigheid dat een lichaam dat inwoner is van een verdragsluitende staat, een lichaam beheerst dat in de andere verdragsluitende staat is gevestigd, dan wel in die andere staat door middel van een vaste inrichting of anderszins zaken doet, niet meebrengt dat een van deze lichamen een vaste inrichting vormt van het andere lichaam.

Artikel IV van het Protocol bepaalt dat exploratie- en exploitatierechten ter zake van natuurlijke rijkdommen buitengaats van een verdragsluitende staat, met inbegrip van een belang bij dergelijke rechten, worden aangemerkt als onroerende zaken die zijn gelegen in die staat en geacht worden te behoren tot de activa van een vaste inrichting in die staat. Hiermee wordt zeker gesteld dat inkomsten die uit dergelijke rechten worden verkregen en winst die wordt behaald met de vervreemding van dergelijke rechten, ter belastingheffing toekomen aan de staat waarin de natuurlijke rijkdommen zijn gelegen.

II.6. Inkomen uit onroerende zaken (artikel 6 van het Verdrag en artikel IV van het Protocol)

Artikel 6 van het Verdrag ziet op inkomen uit onroerende zaken. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 6 van het OESO-modelverdrag.

Het eerste lid bepaalt dat inkomen dat een inwoner van een verdragsluitende staat krijgt uit onroerende zaken (inkomsten uit landbouw- of bosbedrijven daaronder begrepen) gelegen in de andere verdragsluitende staat, in die andere staat mogen worden belast.

Ingevolge het tweede lid heeft de uitdrukking 'onroerende zaken' de betekenis onder het recht van de verdragsluitende staat waarin de onroerende zaken zijn gelegen. Het tweede lid bevat verder een opsomming van hetgeen in ieder geval tot de onroerende zaken behoort en enkele

zaken die nadrukkelijk niet als onroerende zaken worden beschouwd. Op verzoek van Thailand is het woord '(binnen)schepen' toegevoegd.

Ingevolge het derde lid zijn de bepalingen van het eerste lid van overeenkomstige toepassing op inkomen verkregen uit de rechtstreekse exploitatie, het verhuren of elke andere vorm van exploitatie van onroerende zaken.

Ingevolge het vierde lid zijn de bepalingen van het eerste en derde lid ook van toepassing op inkomen uit onroerende zaken van een onderneming.

Voor de toelichting op artikel IV van het Protocol wordt verwezen naar de toelichting op artikel 5 van het Verdrag.

II.7. Winst uit onderneming (artikel 7 van het Verdrag en artikel IV van het Protocol)

Artikel 7 van het Verdrag betreft de verdeling van heffingsrechten over de winsten van een onderneming van een verdragsluitende staat. Het uitgangspunt hierbij is dat de winsten van een onderneming van een verdragsluitende staat slechts in de andere verdragsluitende staat mogen worden belast, voor zover die winsten aan een vaste inrichting in die andere staat zijn toe te rekenen. Tijdens de onderhandelingen heeft Nederland, in lijn met het verdragsbeleid, ingezet op de 2010-versie van artikel 7 van het OESO-modelverdrag (die overeenkomt met de 2017-versie). Thailand hanteert zelf nog de 2008-versie van het OESO-modelverdrag. In het kader van het onderhandelingsresultaat is Nederland akkoord gegaan met het overnemen van de 2008-versie van het OESO-modelverdrag in het eerste tot en met vierde lid en het zesde tot en met achtste lid.

Het vijfde lid is opgenomen op aandringen van Thailand. Thailand heeft dit lid nodig om de Thaise nationale wetgeving (meer in het bijzonder de zogenoemde *Customary Method*) te kunnen toepassen bij het bepalen van de kosten van de vaste inrichting in gevallen waarin de Thaise belastingdienst over onvoldoende informatie beschikt over die kosten. Thailand neemt hierbij wel het arm's-length-beginsel (zie onderdeel II.9 van deze toelichtende nota) als uitgangspunt.

Voor een toelichting op artikel IV van het Protocol wordt verwezen naar de toelichting op artikel 5 van het Verdrag.

II.8. Scheep- en luchtvaart (artikel 8 van het Verdrag)

Artikel 8 van het Verdrag bevat bepalingen voor de verdeling van heffingsrechten over winsten uit internationale scheep- en luchtvaartactiviteiten.

Op grond van het eerste lid wordt de winst behaald met de exploitatie van luchtvaartuigen in internationaal verkeer ter belastingheffing toegewezen aan de verdragsluitende staat waarvan de persoon die de desbetreffende onderneming drijft inwoner is. Deze bepaling sluit aan bij de actuele versie van het OESO-modelverdrag. Sinds de aanpassing op 21 november 2017 gaat het OESO-modelverdrag uit van de toedeling van de heffingsrechten aan de staat waarvan de vervoers*ondernemer* inwoner is en niet langer aan de staat waarin een vervoers*onderneming* feitelijk wordt geleid. In het verlengde hiervan is er minder behoefte aan het opnemen in het Verdrag van een bijzondere bepaling over de positie van KLM N.V. die, zoals opgemerkt in onderdeel 2.6.5 NFV 2011, Nederland pleegt op te nemen indien voor de verdeling van heffingsrechten wordt uitgegaan van de plaats van werkelijke leiding van de vervoersonderneming.

In het tweede lid is, zoals ook in het Verdrag van 1975, op verzoek van Thailand een gedeeltelijke bronstaatheffing opgenomen voor wat betreft de winst behaald met de exploitatie van schepen in internationaal verkeer. Deze heffing moet wel worden verminderd met 50% ten opzichte van de heffing op basis van de nationale wet. Die vermindering is in zoverre in lijn met de regeling in het Verdrag van 1975. In het kader van het onderhandelingresultaat is hiermee ingestemd, maar op verzoek van Nederland is deze heffing ook nog beperkt tot 1,5% van het brutoinkomen dat wordt behaald in de bronstaat.

Op grond van het derde lid gelden het eerste en tweede lid tevens voor winst verkregen uit de exploitatie van schepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer door middel van deelneming in een poolovereenkomst of deelname in een gemeenschappelijke onderneming of internationaal opererend agentschap. Het derde lid komt overeen met artikel 8, tweede lid, van het OESO-modelverdrag.

II.9. Gelieerde ondernemingen (artikel 9 van het Verdrag)

Artikel 9 van het Verdrag bevat het zogenoemde arm's-length-beginsel voor grensoverschrijdende transacties tussen gelieerde ondernemingen en komt geheel overeen met artikel 9 van het OESO-modelverdrag. Het arm's-length-beginsel houdt in dat gelieerde ondernemingen voor fiscale doeleinden geacht worden transacties aan te gaan onder dezelfde voorwaarden als niet-gelieerde ondernemingen zouden zijn aangegaan. Bij de vaststelling of sprake is van zakelijke voorwaarden, gelden de door de OESO opgestelde *'Transfer pricing guidelines for multinational enterprises and tax administrations'* als leidraad. Deze OESO-richtlijnen vormen een uitwerking van het arm's-length-beginsel dat is neergelegd in artikel 9 van het OESO-modelverdrag en dat nader wordt toegelicht in het commentaar op dat artikel.

Het eerste lid bevat de hoofdregel. Ingeval tussen gelieerde ondernemingen in hun handelsbetrekkingen of financiële betrekkingen voorwaarden worden overeengekomen die afwijken van die welke tussen niet-gelieerde ondernemingen zouden worden overeengekomen, mag de winst die één van de gelieerde ondernemingen als gevolg van die afwijkende voorwaarden niet heeft behaald in de winst van die onderneming worden begrepen en dienovereenkomstig worden belast.

Op grond van het tweede lid dient een verdragsluitende staat, indien een transactie tussen verbonden ondernemingen leidt tot belastingheffing in de andere verdragsluitende staat over een winstcorrectie, in beginsel (dat wil zeggen als het de correctie gerechtvaardigd acht) op passende wijze de belastingheffing te herzien.

II.10. Dividenden (artikel 10 van het Verdrag en artikel V van het Protocol)

Artikel 10 van het Verdrag betreft de verdeling van heffingsrechten over dividenden. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 10 van het OESO-modelverdrag, maar wijkt op enkele onderdelen daarvan inhoudelijk af (dit betreft het tweede, achtste en negende lid).

Ingevolge het eerste lid mogen dividenden die worden betaald door een lichaam dat inwoner is van één van beide verdragsluitende staten aan een inwoner van de andere staat, in die andere staat worden belast.

Het tweede lid wijst echter ook een heffingsrecht toe aan de vestigingsstaat (de 'bronstaat') van het dividenduitkerende lichaam. Het heffingsrecht voor de bronstaat is beperkt tot 10% van het brutodividend in het geval van Thailand en tot 15% van het brutodividend in het geval van Nederland, indien de uiteindelijk gerechtigde tot het dividend inwoner is van de andere verdragsluitende staat. Hiermee is aangesloten bij het Thaise dividendbelastingtarief van 10% en het Nederlandse dividendbelastingtarief (15%), conform onderdeel 4.5.1 NFV 2020.

Op grond van het derde lid kunnen de bevoegde autoriteiten onderling afspraken maken over de toepassing van het tweede lid. Indien die regeling wordt vastgelegd in een verdrag kan dit beschouwd worden als een uitvoeringsverdrag dat op grond van artikel 7, aanhef, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeft, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die rijkswet.

Ingevolge het vierde lid laten de bepalingen van het tweede lid de belastingheffing over de winst waaruit de dividenden worden betaald onverlet.

De in het vijfde lid opgenomen definitie van dividenden is gebaseerd op de in artikel 10, derde lid, van het OESO-modelverdrag opgenomen definitie.

Het zesde lid bepaalt dat niet de bepalingen van het eerste, tweede en negende lid, maar de bepalingen van de artikelen 7 of 14 van toepassing zijn op dividenden die worden betaald op aandelen en andere belangen die behoren tot het vermogen van een vaste inrichting of vast middelpunt, van de uiteindelijke gerechtigde tot dividenden, gelegen in de verdragsluitende staat waarvan het lichaam dat de dividenden betaalt inwoner is.

Het zevende lid bevat het verbod op extraterritoriale belastingheffing. Dit verbod houdt in dat een verdragsluitende staat geen belasting mag heffen over winsten uitgekeerd door een in de andere staat gevestigd lichaam, ook al bestaan deze winsten uit voordelen of inkomsten die uit de eerstbedoelde staat afkomstig zijn, behoudens als die dividenden zijn toe te rekenen aan een vaste inrichting of vast middelpunt in die staat of worden ontvangen door inwoners van die staat.

Het achtste lid bevat op verzoek van Thailand een bepaling met het oog op de al in onderdeel I.3.1 van deze toelichtende nota genoemde (Thaise) '*branch profits tax*': een bronheffing op winstuitkeringen vanuit vaste inrichtingen naar de andere verdragsluitende staat. Deze bronheffing mag het percentage genoemd in het tweede lid niet te boven gaan. Deze bepaling is Thais verdragsbeleid waarvan Thailand niet kan afwijken. Deze bepaling is in elk ander Thais belastingverdrag opgenomen en was een van de nadrukkelijkste wensen van Thailand. Nederland heeft de bepaling geaccepteerd in het kader van het algehele onderhandelingsresultaat.

Het negende lid bevat op verzoek van Nederland een bepaling voor dividenden ontvangen door geëmigreerde aanmerkelijkbelanghouders. Conform het Nederlandse verdragsbeleid, zoals toegelicht in onderdeel 4.6 NFV 2020, zet Nederland erop in na emigratie van een aanmerkelijkbelanghouder het heffingsrecht te kunnen effectueren over dividenden, respectievelijk vermogenswinsten, uit aanmerkelijk belang die de belichaming vormen van de winstreserves (van het lichaam waarin het aanmerkelijk belang wordt gehouden) ter zake waarvan de conserverende aanslag is opgelegd (de zogenoemde "aanmerkelijkbelangclaim"). Op basis van deze wederkerig geformuleerde bepaling mag Nederland bij uitkering van een aanmerkelijkbelangdividend na emigratie van de aanmerkelijkbelanghouder tot het bedrag dat openstaat op de conserverende aanslag die bij de emigratie is vastgesteld het nationale tarief voor inkomen uit aanmerkelijk belang (24,5% en 31% in 2026) toepassen, in plaats van het verdragstarief voor dividenden van

15%. Van belang hierbij is dat ingevolge het negende lid wordt uitgegaan van de vestigingsplaats van het lichaam dat de dividenden betaalt volgens de nationale wetgeving van, in dit geval, Nederland. De bepaling is dus ook van toepassing op dividenden die worden betaald door een lichaam dat, bijvoorbeeld bij gelegenheid van de emigratie van de aanmerkelijkbelanghouder, volgens artikel 4 van het Verdrag inwoner is geworden van Thailand. Om dubbele Nederlandse heffing over dezelfde winstreserves te voorkomen, wordt de belasting die wordt geheven over het na emigratie uitgekeerde dividend afgeboekt op de bij emigratie opgelegde conserverende aanslag.

Artikel V van het Protocol bepaalt dat inkomen dat worden genoten uit de (gedeeltelijke) liquidatie van een lichaam, of uit de inkoop van eigen aandelen, voor de toepassing van het Verdrag worden aangemerkt als dividend en niet als vermogenswinst. Hiermee wordt aangesloten bij het in onderdeel 4.7 NFV 2020 uiteengezette beleid.

II.11. Interest (artikel 11 van het Verdrag en artikel IV van het Protocol)

Artikel 11 van het Verdrag betreft de verdeling van heffingsrechten over interest. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 11 van het OESO-modelverdrag en bevat een beperkt heffingsrecht voor de staat waaruit betaalde interest afkomstig is (bronstaat). Voor een aantal in het derde lid omschreven situaties is echter een uitsluitende woonstaatheffing overeengekomen.

Ingevolge het eerste lid mag interest die opkomt in één van beide verdragsluitende staten en wordt betaald aan een inwoner van de andere staat, in die andere staat worden belast.

Het tweede lid wijst ook een heffingsrecht toe aan de verdragsluitende staat waaruit de interest afkomstig is, maar deze staat dient zijn heffing te beperken tot een maximum van 10% van de bruto-interest als de interest betaald wordt aan een financiële instelling (een verzekeringsmaatschappij daaronder begrepen) en een maximum van 15% in alle andere gevallen.

Op grond van het derde lid kunnen de bevoegde autoriteiten onderling afspraken maken over de toepassing van het tweede lid. Indien die regeling wordt vastgelegd in een verdrag kan dit beschouwd worden als een uitvoeringsverdrag dat op grond van artikel 7, aanhef, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeft, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die rijkswet.

Het vierde lid bevat op gezamenlijk initiatief en in aansluiting bij het commentaar op artikel 11 van het OESO-modelverdrag voor een aantal situaties een uitsluitende woonstaatheffing. Het gaat hier om rente die wordt betaald aan de overheid en erkende pensioenfondsen. Wat voor Thailand en Nederland in dat verband wordt verstaan onder overheid is uitgewerkt in het vierde lid, onderdelen a, respectievelijk b. Voor beide staten valt de centrale bank onder dit begrip, alsook ministeries en departementen, plaatselijke publiekrechtelijke lichamen en entiteiten die voor 100% eigendom zijn van, of geleid worden door, de overheid. Daarnaast vallen voor Thailand enkele met naam genoemde door de overheid geleide banken hieronder. Voorts is er een mogelijkheid om door middel van onderling overleg tussen de bevoegde autoriteiten de lijst uit de breiden met andere instellingen. Tot slot kunnen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten overeenkomen welke erkende pensioenfondsen onder deze bepaling vallen. Indien die overeenkomst wordt vastgelegd in een verdrag kan dit beschouwd worden als een uitvoeringsverdrag dat op grond van artikel 7, aanhef, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en

bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeft, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die rijkswet.

Het vijfde lid bevat een grotendeels OESO-conforme definitie van het begrip 'interest', met dien verstande dat op verzoek van Thailand een aanvullende definitie is toegevoegd die aansluit bij de nationale belastingwetgeving, omdat Thailand die nodig heeft om op grond van de nationale wet te kunnen heffen.

Het zesde lid bepaalt dat niet de bepalingen van het eerste lid, maar de bepalingen van de artikelen 7 of 14 van toepassing zijn op interest die wordt betaald op schuldvorderingen die behoren tot het bedrijfsvermogen van een vaste inrichting of vast middelpunt waarover de uiteindelijke gerechtigde (tot die interest) beschikt in de verdragsluitende staat van waaruit de interest afkomstig is.

Het zevende lid geeft aan uit welke verdragsluitende staat interest geacht wordt afkomstig te zijn. In beginsel is dat de verdragsluitende staat waarvan de betaler van de interest inwoner is. Voorts wordt de interest geacht afkomstig te zijn uit de verdragsluitende staat waarin een vaste inrichting of vast middelpunt is gelegen waaraan de geldlening waarover de interest wordt betaald, kan worden toegerekend, ongeacht of de persoon die de vaste inrichting of het vaste middelpunt heeft inwoner is van een verdragsluitende staat.

Ten slotte bepaalt het achtste lid dat de bepalingen van artikel 11 slechts van toepassing zijn voor zover de op een schuldvordering betaalde interest overeenkomt met de interest die tussen onafhankelijke partijen overeengekomen zou zijn, alsmede dat een bovenmatig gedeelte van die interest in het voorkomende geval, rekening houdende met de overige bepalingen van het Verdrag, belastbaar is overeenkomstig de nationale wetgeving van ieder van de verdragsluitende staten.

Voor een toelichting op artikel VI van het Protocol wordt verwezen naar de toelichting op artikel 4 van het Verdrag.

II.12. Royalty's (artikel 12 van het Verdrag)

Artikel 12 van het Verdrag betreft de verdeling van heffingsrechten over royalty's. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 12 van het OESO-modelverdrag en bevat (in afwijking van het OESO-modelverdrag, maar in overeenstemming met het Verdrag van 1975) een beperkt heffingsrecht voor de verdragsluitende staat waaruit betaalde royalty's afkomstig zijn (bronstaat). Voor Thailand was het belangrijk om met betrekking tot royalty's een heffingsrecht voor de bronstaat op te nemen. In het kader van het algehele onderhandelingsresultaat heeft Nederland hiermee ingestemd, waarbij ten opzichte van het Verdrag van 1975 een lager tarief is afgesproken voor bepaalde categorieën royalty's.

Ingevolge het eerste lid mogen royalty's die afkomstig zijn uit één van beide verdragsluitende staten en die worden betaald aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat, in die andere staat worden belast.

Het tweede lid wijst ook een heffingsrecht toe aan de verdragsluitende staat waaruit de royalty's afkomstig zijn (bronstaat), maar deze staat dient zijn heffing te beperken tot een maximum van 5% van de brutoroyalty's die worden betaald voor het gebruik, of het recht tot gebruik, van copyright of literair, kunstzinnig of wetenschappelijk werk en 10% van de

brutoroyalty's in alle andere gevallen, indien de uiteindelijk gerechtigde tot de royalty's inwoner is van de andere verdragsluitende staat.

Op grond van het derde lid kunnen de bevoegde autoriteiten onderling afspraken maken over de toepassing van het tweede lid. Indien die regeling wordt vastgelegd in een verdrag kan dit beschouwd worden als een uitvoeringsverdrag dat op grond van artikel 7, aanhef, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeft, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die rijkswet.

In het vierde lid is een definitie opgenomen van het begrip 'royalty's'. Op verzoek van Thailand is een ruime definitie van het begrip royalty's opgenomen ten opzichte van de OESO-definitie, gebaseerd op de omschrijving die in artikel 12, derde lid, van het VN-modelverdrag wordt gegeven. De definitie is ten opzichte van het Verdrag uit 1975 uitgebreid tot vergoedingen voor het gebruik van apparatuur. Tevens valt, in overeenstemming met het Verdrag van 1975 en het VN-modelverdrag, het recht van gebruik van bioscoopfilms of beeld- of geluidsbanden voor televisie of radio onder het begrip 'royalty's'. In het kader van het algehele onderhandelingsresultaat heeft Nederland met deze wensen van Thailand ingestemd.

Ingevolge het vijfde lid zijn het eerste en tweede lid niet van toepassing op betaalde royalty's die verband houden met rechten of zaken die behoren tot het vermogen van een vaste inrichting of vast middelpunt waarover de uiteindelijk gerechtigde tot de royalty's beschikt in de verdragsluitende staat waaruit de royalty's afkomstig zijn. In dat geval zijn de bepalingen van de artikelen 7 of 14 van toepassing.

Het zesde lid geeft aan uit welke verdragsluitende staat royalty's geacht worden afkomstig te zijn. In beginsel is dat de verdragsluitende staat waarvan de betaler van de royalty's inwoner is. Als echter de betaler van de royalty's, ongeacht of hij inwoner is van een verdragsluitende staat, een vaste inrichting heeft in een verdragsluitende staat waaraan het recht of de zaak, uit hoofde waarvan de royaltybetaling wordt gedaan, kan worden toegerekend, worden de royalty's geacht afkomstig te zijn uit de verdragsluitende staat waarin de vaste inrichting of het vaste middelpunt is gelegen.

Ten slotte bepaalt het zevende lid dat de bepalingen van artikel 12 slechts van toepassing zijn voor zover de royaltybetaling overeenkomt met een royaltybetaling die tussen onafhankelijke partijen overeengekomen zou zijn, alsmede dat een bovenmatig gedeelte van een royaltybetaling in het voorkomende geval, rekening houdende met de overige bepalingen van het Verdrag, belastbaar is overeenkomstig de nationale wetgeving van elk van de verdragsluitende staten.

II.13. Vermogenswinsten (artikel 13 van het Verdrag en de artikelen IV, V en VI van het Protocol)

Artikel 13 van het Verdrag heeft betrekking op de verdeling van heffingsrechten over vervreemdingswinsten. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 13 van het OESO-modelverdrag, maar bevat enkele uitzonderingen op de bronstaatheffing over vervreemdingswinsten ter zake van aandelen in zogenoemde onroerendezaakvennootschappen (tweede lid). Verder bevat het zesde lid in afwijking van het OESO-modelverdrag, maar in grote lijnen in aansluiting bij het Verdrag van 1975, een bepaling die ziet op vervreemdingswinsten van geëmigreerde aanmerkelijkbelanghouders.

Het eerste lid wijst het heffingsrecht over de voordelen die een inwoner van een verdragsluitende staat behaalt met de vervreemding van een onroerende zaak die is gelegen in de andere verdragsluitende staat, toe aan die andere staat. Voor het begrip 'onroerende zaak' is aangesloten bij de in artikel 6 van het Verdrag opgenomen omschrijving daarvan.

Het tweede lid bevat, op verzoek van Nederland, nadat Thailand eerst een algemene bronheffing wilde toevoegen op vervreemdingswinsten over aandelen, een met artikel 13, vierde lid, van het OESO-modelverdrag vergelijkbare bepaling. Op grond van deze bepaling geldt een bronstaatheffing voor winsten behaald door een inwoner van een van de verdragsluitende staten, met de vervreemding van aandelen in zogenoemde onroerendezaakvennootschappen (vennootschappen die hun waarde voor meer dan 50% ontlenen aan in een verdragsluitende staat – de *situsstaat* – gelegen onroerende zaken). Zoals verwoord in onderdeel 4.8 NFV 2020 is het de inzet van Nederland voor het heffingsrecht over winsten behaald met de vervreemding van aandelen uit te gaan van een uitsluitende toewijzing aan de woonstaat van de vervreemder, ongeacht de aard van de vermogensbestanddelen van de vennootschap. In het kader van het algehele onderhandelingsresultaat was Nederland ertoe bereid om deze bepaling op te nemen met twee inperkingen van het heffingsrecht voor de situsstaat. Dit was voor Thailand aanvaardbaar. Bepaald is dat vervreemdingswinsten behaald met de vervreemding van aandelen – niet zijnde aandelen die zijn genoteerd aan een erkende effectenbeurs (eerste inperking van het heffingsrecht van de situsstaat) – ter heffing zijn toegewezen aan de situsstaat indien meer dan 50% van de waarde van de aandelen (direct of indirect) in een vennootschap wordt bepaald door in de situsstaat gelegen onroerende zaken (onroerendezaakvennootschap). Daarbij zijn de vervreemdingswinsten echter slechts belastbaar in de woonstaat indien de aandelen worden vervreemd door een erkend pensioenfonds (tweede inperking van het heffingsrecht van de situsstaat).

Het derde lid bepaalt dat voordelen die worden verkregen door een onderneming van de ene verdragsluitende staat uit de vervreemding van roerende zaken die behoren tot het vermogen van een vaste inrichting van die onderneming in de andere verdragsluitende staat, of van een vast middelpunt in die andere staat, mogen worden belast in de staat waarin de vaste inrichting, respectievelijk het vaste middelpunt, is gelegen.

Ingevolge het vierde lid zijn, in lijn met artikel 8 van het Verdrag (scheep- en luchtvaart), de voordelen van een onderneming van een verdragsluitende staat uit de vervreemding van schepen en luchtvaartuigen die in het internationale verkeer worden geëxploiteerd, en van roerende zaken die bij die exploitatie worden gebruikt, toegewezen aan de verdragsluitende staat waarvan de persoon die de desbetreffende onderneming drijft inwoner is.

Ingevolge het vijfde lid zijn de vervreemdingswinsten die niet zijn genoemd in het eerste tot en met het vierde lid van dit artikel, ter heffing toegewezen aan de verdragsluitende staat waarvan de vervreemder inwoner is.

Ten slotte bevat het zesde lid op verzoek van Nederland een bepaling voor vervreemdingswinsten genoten door geëmigreerde aanmerkelijkbelanghouders, zoals toegelicht in de onderdelen 4.6.1 en 4.6.2 NFV 2020. Thailand kon niet instemmen met het in genoemd onderdeel 4.6.2 beschreven streven dat in het Verdrag wordt geregeld dat de immigratiestaat een zogenoemde "*step-up*" verleent voor de waardeaangroei gedurende de binnenlandse periode tot het moment direct voorafgaande aan emigratie, zodat Thailand de aan Nederland toerekenbare

waardegroei niet in de belastingheffing betrekt; wel zal Thailand, in de positie van woonstaat, op het moment dat Nederland daadwerkelijk heft over na emigratie uitgekeerd dividend een verrekening verlenen.

Voor een toelichting op de artikelen IV, V en VI van het Protocol wordt verwezen naar de toelichting op de artikelen 5, 10, respectievelijk 4 van het Verdrag.

II. 14 Zelfstandige arbeid (artikel 14 van het Verdrag)

Artikel 14 van het Verdrag ziet op de verdeling van de heffingsrechten inzake voordelen uit de uitoefening van een vrij beroep of van andere werkzaamheden van zelfstandige aard. Nederland volgt in beginsel het OESO-modelverdrag, waarin deze bepaling in 2000 is komen te vervallen, met de overweging dat deze voordelen al vallen onder de reikwijdte van de artikelen 5 en 7 van het Verdrag. Thailand hechtte echter aan opname van deze bepaling die overeenkomt met de tekst van het VN-modelverdrag en Nederland heeft daarmee uiteindelijk ingestemd.

Ingevolge het eerste lid komt het heffingsrecht over het inkomen uit zelfstandige werkzaamheden toe aan de woonstaat van de belastingplichtige. Een exclusief heffingsrecht komt echter toe aan de verdragsluitende staat waar de zelfstandige werkzaamheden worden verricht (de bronstaat), ingeval aldaar over een vast middelpunt wordt beschikt en voor zover de winst daaraan kan worden toegerekend (onderdeel a) of ingeval aldaar meer dan 183 dagen in een tijdvak van twaalf maanden zelfstandige werkzaamheden worden verricht (onderdeel b). In het tweede lid is een definitie opgenomen van het begrip vrij beroep.

II.15. Niet-zelfstandige arbeid (artikel 15 van het Verdrag)

De verdeling van heffingsbevoegdheden met betrekking tot inkomen uit dienstbetrekking (niet-zelfstandige arbeid) is geregeld overeenkomstig de internationaal – en ook in het Nederlandse verdragsbeleid gehanteerde – gebruikelijke uitgangspunten. Deze bepaling is gebaseerd op artikel 15 van het OESO-modelverdrag.

Het eerste lid voorziet in een heffingsrecht over salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen voor de staat waar de niet-zelfstandige werkzaamheden worden verricht.

Het tweede lid voorziet daarentegen in een exclusief heffingsrecht voor de woonstaat van de werknemer als wordt voldaan aan drie (cumulatieve) voorwaarden:

a. het verblijf van de werknemer in de werkstaat is in totaal niet langer dan 183 dagen in een twaalfmaandsperiode die begint of eindigt in het betrokken belastingjaar;
b. de beloning wordt betaald door of namens een werkgever die geen inwoner is van de werkstaat; en
c. de beloning komt niet ten laste van een vaste inrichting of vast middelpunt van de werkgever in de werkstaat.

Als aan één of meer van deze drie voorwaarden niet wordt voldaan, mag de werkstaat volgens de regels van het eerste lid belasting heffen over de salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen van de werknemer. Het doel van deze bepaling is om de fiscale positie van werknemers die voor een beperkte periode werkzaam zijn in een ander land dan het woonland niet

te veranderen en de werknemer en werkgever extra administratieve lasten te besparen die zouden voortvloeien uit een belastingplicht in de werkstaat.

Op grond van het derde lid is de beloning van werknemers die hun dienstbetrekking uitoefenen aan boord van een schip of een luchtvaartuig ingezet in het internationale verkeer uitsluitend belastbaar in de woonstaat van de werknemer.

II.16. Directeursbeloningen (artikel 16 van het Verdrag)

Artikel 16 van het Verdrag ziet op directeursbeloningen en is gebaseerd op artikel 16 van het OESO-modelverdrag.

Beloningen ontvangen door een inwoner van een verdragsluitende staat in zijn hoedanigheid van bestuurder van een lichaam mogen worden belast in de staat waarvan het lichaam inwoner is. Omdat Thailand en Nederland verschillende directeursbegrippen en beloningsbegrippen hanteren is ervoor gekozen om net zoals in het Verdrag van 1975 in het artikel een onderscheid te maken tussen twee situaties.

Het eerste lid bepaalt dat directeursbeloningen en andere soortgelijke betalingen ontvangen door een inwoner van Nederland in de hoedanigheid van bestuurder van een lichaam dat inwoner is van Thailand belast mogen worden in Thailand.

Het tweede lid heeft betrekking op de omgekeerde situatie. In afwijking van het eerste lid en het OESO-modelverdrag wordt daarbij de term 'andere beloningen' gehanteerd in plaats van 'andere soortgelijke betalingen'. Hiermee wordt buiten twijfel gesteld dat ook beloningsvormen zoals vergoedingen in natura en aandelenopties onder deze bepaling vallen. Ook wordt in dit lid geregeld dat voor lichamen in Nederland het directeursbegrip naast de bestuurders ook de leden van de raad van commissarissen (ofwel degenen die zijn belast met het toezicht op de raad van bestuur) bevat.

II.17. Artiesten en sportbeoefenaars (artikel 17 van het Verdrag)

Artikel 17 van het Verdrag ziet op de inkomsten van artiesten en sportbeoefenaars en komt, behoudens het derde lid, inhoudelijk overeen met artikel 17 van het OESO-modelverdrag. Conform onderdeel 2.12 NFV 2011 heeft Nederland voorgesteld geen afzonderlijke bepaling voor artiesten en sportbeoefenaars op te nemen, maar voor hun inkomen aan te knopen bij de bepalingen voor inkomsten uit onderneming of uit dienstbetrekking. Thailand hechtte echter aan opname van deze specifieke bepaling en Nederland heeft daarmee ingestemd.

Het eerste lid wijst het heffingsrecht over het inkomen toe aan de verdragsluitende staat waarin de artiesten en sportbeoefenaars hun activiteiten ontplooien.

Het tweede lid ziet op de situatie waarin het inkomen voor de persoonlijke werkzaamheden van artiesten en sportbeoefenaars als zodanig niet aan henzelf toekomt, maar aan een andere persoon. Het inkomen mag in dat geval ook worden belast door de verdragsluitende staat waarin de werkzaamheden worden verricht. Deze bepaling heeft betrekking op bijvoorbeeld betalingen aan management- of artiestenvennootschappen (zogenoemde '*star-companies*') of aan gezelschappen.

Op het beginsel van belastingheffing in de werkstaat van het eerste en het tweede lid maakt het derde lid een uitzondering. Het inkomen mag slechts in de woonstaat van de artiest of

sportbeoefenaar worden belast, als diens bezoek aan de andere verdragsluitende staat in belangrijke mate wordt gefinancierd uit overheidsfondsen van de verdragsluitende woonstaat van de artiest of sportbeoefenaar, of uit fondsen van een staatkundig onderdeel of plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan.

II.18. Pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen (artikel 18 van het Verdrag en artikel VII van het Protocol)

In lijn met onderdeel 2.11.1 NFV 2011 heeft Nederland ingezet op een onbeperkte bronstaatheffing voor pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen.[17] Thailand kon hier direct mee instemmen, omdat ook onder het Verdrag van 1975 een bronstaatheffing voor pensioenen en lijfrenten was beoogd. Deze was echter moeilijk te effectueren, gelet op een uitspraak van Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 4 december 1997[18]. Hierdoor verschuift het heffingsrecht onder het Verdrag van 1975 in de praktijk (veelal) naar het woonland. Concreet betekent dit dat onder dat Verdrag de in Nederland fiscaal gefaciliteerd opgebouwde pensioenen ontvangen door inwoners van Thailand dus in Thailand mogen worden belast. In de praktijk heft Thailand (in veel gevallen) echter nauwelijks tot geen belasting over deze pensioenen. Dit komt onder meer omdat Thailand het buitenlandse inkomen alleen belast voor zover het inkomen Thailand is binnengebracht, dat wil zeggen (kort gezegd) voor zover dat inkomen is overgemaakt naar een Thaise bankrekening. Voor de nieuwe tekst is aangesloten bij het VN-modelverdrag. Ten opzichte van het Verdrag van 1975 is bovendien overeengekomen dat Nederland mag heffen over Nederlandse socialezekerheidsuitkeringen (en uiteraard, omgekeerd, Thailand over Thaise socialezekerheidsuitkeringen). Dit was in het Verdrag van 1975 niet bepaald waardoor dubbele belasting kon ontstaan in het geval dat in Nederland bijvoorbeeld loonheffing was ingehouden over een AOW-uitkering van een inwoner van Thailand en deze tevens door Thailand in de heffing werd betrokken. Hierbij moet worden bedacht dat in het Verdrag van 1975 geen restartikel is opgenomen.

Omdat een onbeperkte bronstaatheffing voor pensioenen is overeengekomen, wordt in het Verdrag geen onderscheid gemaakt wat betreft de toewijzing van het heffingsrecht tussen privaatrechtelijke pensioenen en overheidspensioenen.

Het eerste lid bepaalt dat pensioenen en andere soortgelijke beloningen, lijfrenten en andere uitkeringen betaald krachtens de bepalingen van de socialezekerheidswetgeving aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat slechts belastbaar zijn in de woonstaat.

Op grond van het tweede lid geldt echter dat pensioenen en andere soortgelijke beloningen, lijfrenten en uitkeringen betaald krachtens de bepalingen van de socialezekerheidswetgeving ook mogen worden belast in de bronstaat waaruit deze afkomstig zijn.

Het derde lid bevat de definitie van de uitdrukking 'lijfrente', namelijk: een vaste som, periodiek betaalbaar op vaste tijdstippen, hetzij gedurende het leven, hetzij gedurende een

[17] Een algemeen heffingsrecht voor de bronstaat is bijvoorbeeld ook overeengekomen in belastingverdragen van Nederland met Egypte (*Trb*. 1999, 188), Kroatië (*Trb*. 2000, 64), Indonesië (*Trb*. 2002, 33), Mongolië (*Trb*. 2002, 88), Zuid-Afrika (*Trb*. 2006, 6), Barbados (*Trb*. 2006, 269), Jordanië (*Trb*. 2007, 22), de Verenigde Arabische Emiraten (*Trb*. 2007, 107), Qatar (*Trb*. 2008, 112), Bahrein (*Trb*. 2008, 119), Oman (*Trb*. 2010,181), Panama (*Trb*. 2011, 11) en Ethiopië (*Trb*. 2012, 179).
[18] Gerechtshof 's-Hertogenbosch 4 december 1997, ECLI:NL:GHSHE:1997:AA6063.

vastgesteld of voor vaststelling vatbaar tijdvak, ingevolge een verbintenis tot het doen van betalingen, die tegenover een voldoende en volledige tegenprestatie in geld of geldwaarde staat.

Artikel VII, eerste lid, van het Protocol regelt welke van de twee verdragsluitende staten kan worden aangemerkt als de bronstaat van een pensioen, andere soortgelijke beloning of van een lijfrente. De bronstaat is de verdragsluitende staat waar de opbouw van het desbetreffende pensioen, andere soortgelijke beloning of lijfrente in aanmerking is gekomen voor fiscale faciliteiten, dat wil zeggen een aftrek voor pensioen- of lijfrentepremies of een vrijstelling voor pensioenaanspraken. Deze bepaling verduidelijkt ook dat door de overdracht van pensioenkapitaal naar een pensioenfonds of verzekeringsmaatschappij in een andere staat het heffingsrecht van de verdragsluitende staat waar het pensioenkapitaal tot dan toe was ondergebracht, niet wordt aangetast.

Artikel VII, tweede lid, van het Protocol bevestigt dat ook afkoopsommen van pensioenen, andere soortgelijke beloningen of lijfrenten volgens de bepalingen van dit artikel mogen worden belast in de bronstaat.

II.19. Overheidsfuncties (artikel 19 van het Verdrag)

Deze bepaling regelt de toewijzing van het heffingsrecht over salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen die worden ontvangen door een natuurlijk persoon vanwege werkzaamheden die (in dienstverband) voor de overheid zijn verricht. Volgens het eerste lid, onderdeel a, mogen deze inkomsten worden belast in de verdragsluitende staat die deze salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen betaalt (de zogenoemde kasstaat).

Het eerste lid, onderdeel b, maakt op deze kasstaatheffing een uitzondering. De verdragsluitende staat waarin de werkzaamheden daadwerkelijk worden verricht (werkstaat) heeft het heffingsrecht indien de werknemer inwoner is van de werkstaat en tevens de nationaliteit heeft van die staat, of niet alleen inwoner van die staat is geworden om daar werk te verrichten voor de overheid van de andere staat. Deze uitzondering strekt ertoe zogenoemde lokaal aangeworven medewerkers van bijvoorbeeld een ambassade enkel in hun woonstaat belastingplichtig te laten zijn in plaats van ook in de staat bij wiens ambassade zij werkzaam zijn.

Ingevolge het tweede lid geldt de in het eerste lid opgenomen heffingsrechtverdeling niet voor salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen die worden ontvangen voor werkzaamheden die worden verricht voor een door de overheid gedreven onderneming. In dat geval gelden andere artikelen van het Verdrag: artikel 15 (Niet-zelfstandige arbeid), artikel 16 (Directeursbeloningen), artikel 17 (Artiesten en sportbeoefenaars) of artikel 18 (Pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen).

Omdat een bronstaatheffing voor pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen is overeengekomen, is, in lijn met onderdeel 2.11.2 NFV 2011, in artikel 19 geen bepaling opgenomen voor overheidspensioenen.

II.20. Studenten (artikel 20 van het Verdrag)

Artikel 20 van het Verdrag ziet op vergoedingen aan studenten of stagiairs. Indien een student of een stagiair een opleiding volgt in de ene verdragsluitende staat en inwoner is (of direct

voor zijn vertrek naar de eerstgenoemde staat inwoner was) van de andere verdragsluitende staat, dan mag de eerstgenoemde staat de vergoedingen die de student of stagiair ontvangt voor zijn onderhoud, studie of opleiding niet belasten als deze vergoedingen afkomstig zijn uit bronnen buiten die staat. De bepaling komt overeen met artikel 20 van het OESO-modelverdrag.

II.21. Overig inkomen (artikel 21 van het Verdrag)

Artikel 21 van het Verdrag verdeelt het heffingsrecht over inkomsten ter zake waarvan het heffingsrecht niet in de voorgaande artikelen van het Verdrag is behandeld ('overig inkomen'). In lijn met het OESO-modelverdrag bepaalt het eerste lid dat het heffingsrecht over deze inkomsten, ongeacht de herkomst ervan, exclusief toekomt aan de verdragsluitende staat waar de ontvanger van die inkomsten woont. Een dergelijk artikel – ook wel 'restartikel' genoemd – ontbreekt in het Verdrag van 1975.

Ingevolge het tweede lid is het eerste lid niet van toepassing op inkomen dat voortvloeit uit rechten of zaken die behoren tot het bedrijfsvermogen van een vaste inrichting of op inkomen uit zelfstandige arbeid verricht vanuit een vast middelpunt. De belastingheffing over dat inkomen volgt uit artikel 7 of artikel 14 van het Verdrag, tenzij het inkomen betreft uit onroerende zaken in de zin van artikel 6. In dat geval is artikel 6 van toepassing.

II.22. Vermijden van dubbele belasting (artikel 22 van het Verdrag)

Artikel 22 van het Verdrag geeft aan op welke manier beide verdragsluitende staten dubbele belasting vermijden. Het eerste lid is een algemene bepaling. Het tweede lid bepaalt hoe Thailand voorziet in het vermijden van dubbele belasting voor inkomen of winst genoten door een inwoner van Nederland die volgens het Verdrag (ook) in Nederland mag worden belast. Het derde lid bepaalt hoe Nederland, in lijn met het verdragsbeleid, voorziet in het vermijden van dubbele belasting voor inkomsten genoten door een inwoner van Nederland die volgens het Verdrag (ook) in Thailand mogen worden belast.

Uit het eerste lid volgt dat wanneer inkomen of winst in beide verdragsluitende staten zijn onderworpen aan belastingheffing, vermindering ter vermijding van dubbele belasting zal worden verleend volgens de methoden uiteengezet in de daaropvolgende leden.

Het tweede lid geeft aan dat als een inwoner van Thailand inkomen of winst ontvangt dat volgens dit Verdrag mag worden belast in Nederland, Thailand vermindering ter vermijding van dubbele belasting verleent. Thailand hanteert hierbij de verrekeningsmethode op basis van de zogenoemde *ordinary-credit-methode*, waarbij Thailand niet meer aftrek verleent dan de Thaise belasting die toerekenbaar is aan het inkomen dat belast mag worden door Nederland.

Uit het derde lid, onderdeel a, volgt expliciet dat Nederland de inkomsten die ook in Thailand mogen worden belast in de grondslag mag betrekken waarnaar de Nederlandse belasting wordt geheven. Dit betreft het Nederlandse grondslagvoorbehoud.

Het derde lid, onderdeel b, bepaalt vervolgens dat voor de daar genoemde inkomsten belastingvermindering wordt verleend volgens de vrijstellingsmethode. Met betrekking tot de vennootschapsbelasting wordt daarbij het volgende opgemerkt. Met ingang van 1 januari 2012 is in afdeling 2.10a Wet Vpb 1969 de zogenoemde objectvrijstelling voor buitenlandse

ondernemingswinsten opgenomen. Toegespitst op het onderhavige Verdrag wordt op basis van deze objectvrijstelling bij een belastingplichtige met winst uit Thailand de winst verminderd met de positieve en de negatieve bedragen van de winst uit Thailand die op basis van het Verdrag mede aan Thailand ter heffing is toegewezen en waarvoor Nederland op basis van de onderhavige bepaling voor positieve bedragen een vrijstelling dient te verlenen. Voor de toepassing van het derde lid, onderdeel b, houdt dit in dat door de objectvrijstelling de desbetreffende uit Thailand afkomstige (en aan Thailand ter heffing toegewezen) winsten per saldo geen deel meer uitmaken van de in het derde lid, onderdeel a, bedoelde grondslag waarover de vennootschapsbelasting wordt geheven. Daarom behoeft de in het derde lid, onderdeel b, opgenomen vrijstellingsmethode hierop geen toepassing meer te vinden en wordt door de toepassing van de objectvrijstelling in feite voorzien in het vermijden van dubbele belastingheffing. Aangezien de objectvrijstelling niet geldt voor de inkomstenbelasting blijft de in het derde lid, onderdeel b, opgenomen vrijstellingsmethode onverkort van belang voor de in dit onderdeel bedoelde inkomsten van natuurlijke personen.

Het derde lid, onderdeel c, bevat een aanvulling op de vrijstellingsmethode. Op grond van deze bepaling is Nederland niet gehouden de vrijstellingsmethode toe te passen voor inkomen dat op basis van de bepalingen van het Verdrag door Thailand wordt vrijgesteld of tegen een lager tarief wordt belast op grond van artikel 10, tweede lid, artikel 11, tweede lid, of artikel 12, tweede lid. In dat geval zijn de bepalingen van het derde lid, onderdeel d, (verrekeningsmethode) van toepassing. Deze bepaling is gebaseerd op een voorstel uit het rapport bij BEPS-actie 2 en is in lijn met de keuze die Nederland op dit punt bij het MLI heeft gemaakt.

In het derde lid, onderdeel d, is neergelegd dat Nederland bij het vermijden van dubbele belasting over winst behaald met een in Thailand gelegen vaste inrichting de verrekeningsmethode hanteert in plaats van de vrijstellingsmethode, indien op grond van de vermijdingsregelingen in de Nederlandse regelgeving die methode toepassing vindt bij het vermijden van dubbele belasting over dat inkomen. Dit is de zogenoemde ‘zwartegatenbepaling’. Zo is bij de hiervoor beschreven objectvrijstelling bepaald dat de objectvrijstelling niet geldt voor winst uit een laagbelaste buitenlandse beleggingsonderneming als bedoeld in artikel 15g Wet Vpb 1969; in dat geval wordt voorzien in een verrekening van de op die winst drukkende buitenlandse belasting op grond van de in artikel 23d van die wet getroffen regeling. Door het opnemen van dit onderdeel kan Nederland deze in de Nederlandse wetgeving opgenomen regeling ter vermijding van dubbele belasting ook in relatie tot Thailand toepassen.

In het derde lid, onderdeel e, wordt ten slotte voor andere inkomsten waarover Thailand belasting mag heffen, uitgewerkt dat Nederland in die gevallen een aftrek ter vermijding van dubbele belasting verleent volgens de verrekeningsmethode met evenredigheidslimiet. Dit geldt, kort gezegd, voor passieve inkomsten, zoals dividenden, interest en royalty’s, maar ook voor bepaalde vervreemdingswinsten, bestuurdersinkomsten, inkomsten van artiesten en sportbeoefenaars, afkoopsommen van pensioenen en dergelijke waarvoor een bronstaatheffing geldt. Voorts wordt in het derde lid, onderdeel f, expliciet vastgelegd dat het Verdrag niet afdoet aan de toepassing van de in de Nederlandse regelgeving vastgelegde ‘gezamenlijke methode’ en voortwentelingsmogelijkheden bij de verrekening van, in dit geval, Thaise belasting.

II.23. Non-discriminatie (artikel 23 van het Verdrag)

Artikel 23 van het Verdrag is gebaseerd op de in het OESO-modelverdrag opgenomen non-discriminatiebepaling.

Op aandringen van Thailand heeft Nederland afgezien van een bepaling, die onderdeel is van het Nederlandse verdragsbeleid, over, kort gezegd, de gelijke behandeling van pensioenpremies die worden betaald aan een pensioenfonds in de andere verdragsluitende staat. Voor Thailand was deze bepaling problematisch, omdat een dergelijke gelijke behandeling praktisch lastig uitvoerbaar zou zijn.

Het eerste lid bevat het verbod op fiscale discriminatie naar nationaliteit.

In het tweede lid is een bepaling opgenomen voor zogenoemde staatloze personen.

Uit het derde lid volgt dat een verdragsluitende staat een vaste inrichting van een door een inwoner van de andere verdragsluitende staat gedreven onderneming niet ongunstiger mag behandelen dan de ondernemingen van de "eigen" inwoners. Deze staat is evenwel niet verplicht persoonlijke aftrekken en dergelijke te verlenen.

In het vierde lid is vastgelegd dat voor de fiscale aftrekbaarheid van de daarin bedoelde vergoedingen geen onderscheid gemaakt mag worden naar de woonplaats van de crediteur.

Het vijfde lid verbiedt dat ondernemingen van een verdragsluitende staat, waarvan het kapitaal geheel of ten dele onmiddellijk of middellijk in bezit is van of wordt beheerst door één of meer inwoners van de andere verdragsluitende staat, in eerstbedoelde staat aan een andere of zwaardere belastingheffing of daarmee verband houdende verplichting worden onderworpen dan waaraan andere soortgelijke ondernemingen van eerstbedoelde staat zijn of kunnen worden onderworpen.

Ingevolge het zesde lid is de toepassing van dit artikel niet beperkt tot de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is.

II.24. Procedure voor onderling overleg (artikel 24 van het Verdrag)

Artikel 24 van het Verdrag bevat de procedure voor onderling overleg tussen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten om moeilijkheden op te lossen die mochten rijzen bij de toepassing van het Verdrag. De bepaling volgt in grote lijnen artikel 25 van het OESO-modelverdrag en is in overeenstemming met de minimumstandaard uit het rapport bij BEPS-actie 14 ('*Making Dispute Resolution Mechanisms More Effective*'). Een belangrijke afwijking van artikel 25 van het OESO-modelverdrag is dat in het onderhavige artikel een bepaling over arbitrage ontbreekt. Hierop wordt hierna nader ingegaan.

Het eerste lid bepaalt dat een belastingplichtige een verzoek kan indienen voor onderling overleg tussen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten indien volgens de belastingplichtige sprake is van een belastingheffing in strijd met het Verdrag. Een belastingplichtige kan dit verzoek indienen in de verdragsluitende staat waarvan hij inwoner is of, indien het geval ziet op de nationaliteitsclausule in het non-discriminatie-artikel, in de verdragsluitende staat waarvan hij de nationaliteit heeft. Nederland zal Thailand notificeren wanneer een verzoek tot onderlinge overlegprocedure wordt afgewezen. Dit is in overeenstemming

met de minimumstandaard van het BEPS-project. Op grond van het eerste lid, tweede zin, moet het verzoek worden ingediend binnen drie jaar nadat de maatregel die mogelijk belastingheffing in strijd met het belastingverdrag tot gevolg heeft voor het eerst bekendgemaakt is aan de belastingplichtige.

Het tweede lid bevat een inspanningsverplichting voor de bevoegde autoriteiten om – indien het verzoek gegrond voorkomt – in onderling overleg eventuele belastingheffing die in strijd is met het belastingverdrag weg te nemen. In de tweede zin is de verplichting opgenomen voor verdragsluitende staten om niettegenstaande de termijnen in de nationale wetgeving de uitkomst van een procedure voor onderling overleg te implementeren.

Het derde lid bepaalt dat de bevoegde autoriteiten in onderling overleg moeilijkheden en twijfelpunten die ontstaan bij de uitleg en toepassing van een belastingverdrag weg kunnen nemen. In een voorkomend geval kan daarbij sprake zijn van een uitvoeringsverdrag dat op grond van artikel 7, aanhef, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeft, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die rijkswet. Uit de tweede zin volgt verder dat bevoegde autoriteiten ook in overleg kunnen treden bij situaties van dubbele belastingheffing die niet in het belastingverdrag zijn geregeld.

Het vierde lid bepaalt dat de bevoegde autoriteiten direct met elkaar kunnen communiceren om de in de voorgaande leden bedoelde overeenstemming te bereiken. Een niet-inhoudelijke afwijking van het OESO-modelverdrag betreft het achterwege laten van de verduidelijking dat bevoegde autoriteiten ook via een gezamenlijk comité met elkaar kunnen overleggen. Een dergelijke vorm van overleg is echter in de overeengekomen tekst niet uitgesloten.

Zoals hiervoor al is opgemerkt, bevat artikel 24 van het Verdrag niet een arbitragebepaling, zoals opgenomen in artikel 24, vijfde lid, van het OESO-modelverdrag. Overeenkomstig het in onderdeel 2.17.1 NFV 2011 uiteengezette verdragsbeleid heeft Nederland tijdens de onderhandelingen uiteraard wel ingezet op verplichte en bindende arbitrage, maar Thailand was niet bereid om een dergelijke bepaling op te nemen.

II.25. Uitwisseling van informatie (artikel 25 van het Verdrag en de artikelen VIII en IX van het Protocol)

Artikel 25 van het Verdrag biedt de verdragsluitende staten de mogelijkheid om op verzoek, automatisch of spontaan informatie uit te wisselen. Het artikel komt overeen met artikel 26 van het OESO-modelverdrag en is in lijn met het Nederlandse verdragsbeleid en de internationale standaard zoals die wordt gestimuleerd en gewaarborgd in het kader van het '*Global Forum for Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes*'.[19]

Het artikel is ingevolge artikel VII van het Protocol ook van toepassing op de Nederlandse inkomensafhankelijke regelingen ('de toeslagen').

Artikel 25, eerste lid, bepaalt welke informatie de verdragsluitende staten dienen uit te wisselen. Met de verwijzing naar informatie die 'voorzienbaar relevant' is voor de toepassing van de bepalingen uit het Verdrag of de administratie of de handhaving van nationale wetgeving op het gebied van belasting van elke soort of omschrijving, is beoogd de uitwisseling van informatie een

[19] Zie: www.oecd.org/tax/transparency.

zo ruim mogelijk bereik te geven. Dit is ook zo verwoord in paragraaf 5 van het OESO-commentaar op artikel 26 van het OESO-modelverdrag. Doordat artikel 25 van het Verdrag door de uitbreiding in artikel IX van het Protocol ook betrekking heeft op de inkomensafhankelijke regelingen, heeft de informatie-uitwisselingsbepaling in de verdragsrelatie tussen Thailand en Nederland een nog ruimer bereik dan artikel 26 van het OESO-modelverdrag. Ook is in lijn met artikel 26 van het OESO-modelverdrag de uitwisseling van informatie niet beperkt tot informatie ten aanzien van inwoners van de verdragsluitende staten of tot de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is. Opgemerkt wordt dat de bepaling over de uitwisseling van informatie ook betrekking heeft op informatie van vóór de inwerkingtreding van dit Verdrag, mits de uitwisseling plaatsvindt nadat de bepaling van toepassing wordt. Hierbij wordt gewezen op paragraaf 10.3 van het OESO-commentaar op artikel 26 van het OESO-modelverdrag.

Het tweede lid regelt hoe de verdragsluitende staat die informatie ontvangt van de andere verdragsluitende staat met deze informatie dient om te gaan. Ook is bepaald dat de informatie alleen mag worden vrijgegeven aan bepaalde personen of autoriteiten belast met specifieke taken. Het tweede lid bepaalt verder dat de informatie ook voor andere (niet fiscale) doeleinden mag worden gebruikt, mits dat wettelijk is toegestaan in beide landen en de bevoegde autoriteiten dit toestaan. In dit verband wordt opgemerkt dat voor Nederland Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (Algemene verordening gegevensbescherming) (*PbEU* 2016, L 119) (hierna: AVG) relevant is. De AVG kent twee basisprincipes in relatie tot internationale gegevensuitwisseling: er moet een juridische grondslag zijn voor de gegevensuitwisseling en de betrokken partijen zijn verplicht om passende waarborgen te bieden ter bescherming van persoonsgegevens. Uitgangspunt is dat persoonsgegevens slechts worden doorgegeven naar een land buiten de Europese Unie indien dat land een passend beschermingsniveau waarborgt. Nochtans is de uitwisseling van gegevens bij het ontbreken van een passend beschermingsniveau ook toegestaan indien deze uitwisseling noodzakelijk is vanwege gewichtige redenen van algemeen belang waaronder de gegevensuitwisseling tussen belastingdiensten met het oog op de aanpak van belastingontduiking en –ontwijking. Gesteld kan worden dat in Thailand een passend beschermingsniveau gewaarborgd is.

In Thailand is het recht op gegevensbescherming verankerd in de Personal Data Protection Act B.E. 2562 die van toepassing is geworden in juni 2022 (hierna: PDPA).

De beginselen die zijn verankerd in de PDPA waarborgen onder andere transparantie, vertrouwelijkheid en wettelijkheid van het verzamelen en verwerken van gegevens. Deze wet verplicht om toestemming te vragen bij het gebruik van persoonsgegevens (artikel 19 PDPA) en deze alleen te gebruiken voor de doeleinden waarvoor toestemming is gegeven (artikel 21 PDPA). In de artikelen 30 tot en met 34 PDPA zijn bepalingen opgenomen die toezien op bescherming van, en transparantie jegens datasubjecten. Hierin zijn onder meer het recht op toegang tot data, het recht op rectificatie, het recht op het wissen van gegevens en het recht om bezwaar te maken tegen gegevensgebruik opgenomen. Daarnaast verplicht deze wet ook om te notificeren bij datalekken (artikel 37 PDPA). Wanneer een persoon van mening is dat zijn rechten, zoals die in de PDPA zijn vastgelegd, worden geschaad dan biedt de wet de mogelijkheid om een klacht in te dienen (artikelen 71 tot en met 76 PDPA). Tot slot kan het niet-naleven van de PDPA leiden tot

civielrechtelijke aansprakelijkheid, strafrechtelijke sancties of administratieve boetes (artikelen 77 tot en met 90 PDPA). Op basis van een en ander beschikken betrokkenen in Thailand over afdwingbare rechten en doeltreffende rechtsmiddelen en wordt een passend beschermingsniveau gewaarborgd.

Relevant is ook dat Thailand zich heeft gecommitteerd aan de OESO-standaarden voor uitwisseling van informatie en gegevensbescherming doordat Thailand sinds 1 april 2022 partij is bij het op 25 januari 1988 te Straatsburg tot stand gekomen Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in belastingzaken (*Trb*. 1991, 4) (hierna: WABB-verdrag). Voordat een staat partij kan worden bij het WABB-verdrag vindt er een beoordeling plaats door experts van de OESO en het *Global Forum for Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes* om te toetsen of die voldoet aan de internationale standaarden omtrent de dataprotectie. In deze toetsing wordt onder meer gekeken naar vertrouwelijkheid en het waarborgen van de rechten van belastingplichtigen. Pas indien een staat slaagt voor deze proef kan die staat partij worden bij het WABB-verdrag en zal er gegevensuitwisseling onder dat verdrag plaatsvinden.

Het derde lid geeft aan onder welke omstandigheden een verdragsluitende staat geen informatie hoeft te verstrekken aan de andere verdragsluitende staat. Een verdragsluitende staat is bij de inspanningen om de informatie te verschaffen allereerst niet gehouden om bestuurlijke maatregelen te nemen die in strijd zijn met de wetgeving of bestuurlijke praktijk van die of van de andere verdragsluitende staat. Een verdragsluitende staat is ook niet gehouden informatie uit te wisselen die niet verkrijgbaar is volgens de wetgeving of in de normale bestuurlijke gang van zaken van die verdragsluitende staat of van de andere staat. Verder vallen bedrijfsgeheimen buiten de toepassing van de informatie-uitwisselingsbepaling en hoeft ook geen informatie uitgewisseld te worden als dat in strijd zou zijn met de openbare orde.

Het vierde lid brengt expliciet tot uitdrukking dat de aangezochte staat de gevraagde informatie niet kan weigeren op grond van het feit dat die staat deze informatie niet nodig heeft voor de eigen belastingheffing.

Tot slot bepaalt het vijfde lid dat het enkele feit dat informatie in het bezit is van bijvoorbeeld een bank, een andere financiële instelling of een zaakwaarnemer, of dat de informatie betrekking heeft op eigendomsverhoudingen, geen reden is voor de aangezochte staat om de gevraagde informatie niet te verstrekken aan de verzoekende staat.

In artikel VIII van het Protocol wordt bepaald dat de bevoegde autoriteiten met elkaar in overleg kunnen treden over de toepassing van artikel 25 van het Verdrag. Indien die regeling wordt vastgelegd in een verdrag kan dit beschouwd worden als een uitvoeringsverdrag dat op grond van artikel 7, aanhef, onderdeel b, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen geen parlementaire goedkeuring behoeft, behoudens het bepaalde in artikel 8 van die rijkswet.

In artikel IX van het Protocol wordt bepaald dat artikel 25 ook van toepassing is op de Nederlandse inkomensafhankelijke regelingen: de toeslagen. Dit geldt ook voor artikel 26.

II.26. Bijstand bij de invordering van belastingen (artikel 26 en artikel 30 van het Verdrag en artikel IX van het Protocol)

Artikel 26 van het Verdrag bewerkstelligt dat beide verdragsluitende staten elkaar bijstand bij invordering van uitstaande belastingschulden verlenen. Het artikel is nieuw ten opzichte van het

Verdrag van 1975 en komt overeen met artikel 27 van het OESO-modelverdrag. De bepaling geldt op grond van artikel IX van het Protocol ook voor de Nederlandse inkomensafhankelijke regelingen ('de toeslagen'). Op het moment van onderhandelen was het voor Thailand nog niet mogelijk om uitvoering te geven aan dit artikel. Op initiatief van Nederland is de tekst toch alvast opgenomen in het Verdrag, waarbij in artikel 30, tweede lid, is geregeld dat het artikel toepassing vindt zodra Thailand de benodigde nationale wetgeving heeft ingevoerd om aan artikel 26 uitvoering te kunnen geven.

Het eerste lid bevat het principe dat een verdragsluitende staat verplicht is de andere verdragsluitende staat bij te staan bij invordering. Net als het geval is bij de uitwisseling van informatie, is de bijstand bij invordering niet beperkt tot belastingschulden van inwoners van de verdragsluitende staten en evenmin tot de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is. Ook is de bijstand in beginsel niet beperkt wat betreft de hoogte van de belastingschuld. In afwijking van onderdeel 2.16.2 NFV 2011 is namelijk geen doelmatigheidsgrens opgenomen. Hierbij is wel van belang dat in het achtste lid een algemene proportionaliteitstoets is opgenomen voor bijstand bij invordering, overeenkomstig het OESO-modelverdrag.

Het tweede lid bepaalt wat voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder een 'belastingvordering'. Dit begrip kan betrekking hebben op vorderingen met betrekking tot belastingen van elke soort of omschrijving die zijn opgelegd door een verdragsluitende staat, of zijn staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen, mits de belastingheffing niet in strijd is met het Verdrag of een ander instrument waarbij de verdragsluitende staat partij is. Het begrip 'belastingvordering' is niet beperkt tot de belastingen genoemd in artikel 2 van het Verdrag, zoals volgt uit het eerste lid. Verder heeft het begrip betrekking op rente, bestuurlijke boetes en kosten voor de invordering met betrekking tot de belastingen waarop de invordering ziet.

De bepaling over de bijstand bij invordering heeft ook betrekking op belastingvorderingen of vorderingen met betrekking tot toeslagen die al bestaan voor de inwerkingtreding van dit Verdrag. Voorwaarde is wel dat de bijstand wordt verleend nadat de bepaling van toepassing wordt. Hierbij wordt gewezen op paragraaf 14 van het OESO-commentaar op artikel 27 van het OESO-modelverdrag.

Het derde lid beschrijft de voorwaarden waaronder een verzoek tot bijstand bij invordering dient te worden verleend; de belastingvordering dient invorderbaar te zijn in de verzoekende staat en dient verschuldigd te zijn door een persoon die dit op dat moment, onder het recht van de verzoekende staat, niet (juridisch) kan verhinderen.

Het vierde lid bevat regels om de belastingvordering te waarborgen. Het lid bepaalt dat een verzoek tot het nemen van conservatoire maatregelen van de bevoegde autoriteit van een verdragsluitende staat, die volgens zijn eigen recht conservatoire maatregelen mag nemen ter behoud van de belastingclaim, door de bevoegde autoriteit van de andere verdragsluitende staat wordt geaccepteerd. Deze staat neemt vervolgens conservatoire maatregelen overeenkomstig de bepalingen van zijn eigen wetgeving. Dit geldt zelfs als de belastingclaim (nog) niet invorderbaar is.

Het vijfde lid bepaalt dat de tijdslimieten, zoals verjaringstermijnen, van de verdragsluitende staat die een verzoek om bijstand bij invordering heeft geaccepteerd, niet gelden voor de betreffende belastingvordering en dat de belastingschuld niet ingevorderd kan worden door middel van het in hechtenis nemen wegens schuld van de schuldenaar. Ook volgt uit het vijfde lid

dat een verdragsluitende staat aan de belastingvorderingen van de andere verdragsluitende staat geen (lagere) prioritering mag geven ten opzichte van eigen belastingvorderingen.

Het zesde lid stelt zeker dat in de verdragsluitende staat die een verzoek om bijstand bij invordering heeft ontvangen, niet geprocedeerd kan worden over het bestaan of de hoogte van de belastingvordering.

Het zevende lid bepaalt dat de verdragsluitende staat die een verzoek om bijstand bij invordering heeft ingediend, de andere verdragsluitende staat op de hoogte stelt als de belastingvordering niet meer invorderbaar is of dat conservatoire maatregelen niet meer mogelijk zijn volgens de nationale wetgeving van de eerstgenoemde staat.

Het achtste lid beschrijft situaties waarbij een verdragsluitende staat niet gehouden is bijstand bij invordering te verlenen. Als de bijstand desalniettemin wordt verleend, is dat overigens niet in strijd met artikel 26 van het Verdrag. In de eerste plaats beschrijft het achtste lid dat een verdragsluitende staat niet gehouden is maatregelen te nemen die verder gaan dan de eigen nationale wetgeving of administratieve praktijk, of de wetgeving of administratieve praktijk van de andere verdragsluitende staat. Dit doet niet af aan het vijfde lid, op grond waarvan nationale tijdslimieten van de verdragsluitende staat die een verzoek om bijstand bij invordering heeft ontvangen, niet van toepassing zijn. In de tweede plaats is een verdragsluitende staat niet gehouden maatregelen te nemen die in strijd zijn met de openbare orde. De bijstand bij invordering hoeft in de derde plaats ook niet verleend te worden als de verzoekende staat bij de invordering of zekerstelling niet alle redelijke maatregelen heeft genomen op grond van de wetgeving of administratieve praktijk van die staat. Tot slot is een verdragsluitende staat niet gehouden bijstand bij invordering te verlenen als het duidelijk is dat de administratieve last niet proportioneel is in verhouding tot het potentiële voordeel van de andere verdragsluitende staat.

In artikel IX van het Protocol wordt bepaald dat artikel 26, net als artikel 25, ook van toepassing is op de Nederlandse inkomensafhankelijke regelingen: de toeslagen.

II.27. Leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten (artikel 27 van het Verdrag)

Artikel 27 ziet op de toepassing van het Verdrag in relatie tot leden van een diplomatieke vertegenwoordiging of consulaire post. Het bepaalt, conform artikel 27 van het OESO-modelverdrag, dat fiscale voorrechten toegekend aan leden van een diplomatieke vertegenwoordiging of consulaire post op grond van internationaal recht of internationale overeenkomsten, niet worden aangetast door het onderhavige Verdrag.

II.28. Recht op voordelen (artikel 28 van het Verdrag)

In het rapport van BEPS-actie 6 (*'Preventing the Granting of Treaty Benefits in Inapproriate Circumstances')* is een minimumstandaard opgenomen om verdragsmisbruik tegen te gaan. Aan deze minimumstandaard kan worden voldaan door in een belastingverdrag een zogenoemde *principal purposes test* (hierna: PPT) op te nemen. Het rapport bij BEPS-actie 6 bevat ook een alternatieve wijze waarop aan de minimumstandaard kan worden voldaan, maar zoals aangegeven

in de brief van 28 oktober 2016 over de Nederlandse positie bij het MLI, heeft Nederland een voorkeur voor de PPT. [20]

In het eerste lid is de PPT opgenomen. Op grond van deze bepaling worden verdragsvoordelen niet toegekend indien het verkrijgen van een verdragsvoordeel één van de voornaamste redenen was voor een constructie of transactie die tot dat voordeel heeft geleid, tenzij wordt vastgesteld dat het toekennen van dat voordeel – rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden – in overeenstemming is met het doel en de strekking van de relevante bepalingen uit het Verdrag. De PPT richt zich dus op een specifieke transactie of constructie en niet zozeer op de persoon die bij een transactie of constructie betrokken is. De laatste zin betreft een consultatiebepaling die betrekking heeft op de toepassing van het eerste lid (PPT). Op grond van deze bepaling consulteert de bevoegde autoriteit die voornemens is een verdragsvoordeel te weigeren de bevoegde autoriteit van de andere verdragsluitende staat. Deze consultatieverplichting kan een bijdrage leveren aan een eenduidige toepassing door beide staten van de bepaling en waarborgen dat de relevante feiten en omstandigheden over een voorgelegde situatie voldoende kenbaar zijn.

Het tweede lid bevat een vangnetbepaling in lijn met het tekstvoorstel dat is opgenomen in paragaaf 184 van het Commentaar op artikel 29 van het OESO-modelverdrag (*entitlement to benefits*). De bevoegde autoriteit van de staat waarvan verdragsvoordelen worden gevraagd (veelal de bronstaat) kan – op verzoek van de belastingplichtige en rekening houdend met de relevante feiten en omstandigheden – toch verdragsvoordelen toekennen als de bevoegde autoriteit vaststelt dat deze verdragsvoordelen bij afwezigheid van de transactie of constructie bedoeld in het eerste lid ook gegeven zouden zijn.

Het derde lid bevat een beperking van de verdragsvoordelen met betrekking tot inkomensbestanddelen die niet overgemaakt zijn naar Thailand. Krachtens Thaise wetgeving worden inkomsten en vermogenswinsten van natuurlijke personen onder omstandigheden alleen in de Thaise belastingheffing betrokken als zij in het jaar dat ze opkomen zijn overgemaakt naar, of zijn ontvangen in Thailand. Dit is het zogeheten *'remittance'-principe*. Om te voorkomen dat dergelijke inkomsten en vermogenswinsten in voorkomende gevallen op grond van het Verdrag ook in Nederland bij de belastingheffing buiten aanmerking zouden blijven, is overeengekomen dat Nederland slechts gehele of gedeeltelijke vermindering van belasting hoeft te verlenen voor dat deel van de inkomsten of vermogenswinsten dat feitelijk naar Thailand is overgemaakt of aldaar is ontvangen en slechts voor zover de inkomsten of vermogenswinsten zijn belast in Thailand. De laatste zin bewerkstelligt, dat ook wanneer een inkomensbestanddeel ná het jaar van opkomst naar Thailand wordt overgemaakt er geen voorkoming wordt gegeven indien dit inkomensbestanddeel in Thailand niet wordt belast. Een vergelijkbare bepaling was opgenomen in het Verdrag uit 1975 en is tevens terug te vinden in de Verdragen met het Verenigd Koninkrijk (*Trb.* 2008, 201) Japan (*Trb.* 1970, 67), Singapore (*Trb.* 1971, 95), Israël (*Trb.*1974, 39), Maleisië (*Trb*. 1988, 27) en Ghana (*Trb*. 2008, 109).

II.29. Uitbreiding tot andere gebieden (artikel 29 van het Verdrag)

[20] Kamerstukken II 2016/17, 25087, nr. 135.

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat het Verdrag – mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan – kan worden uitgebreid tot elk van de Caribische delen van het Koninkrijk. Indien tot uitbreiding wordt overgegaan, behoeft dit een afzonderlijk verdrag dat door het Koninkrijk met Thailand wordt aangegaan ten behoeve van het betreffende Caribische land van het Koninkrijk (Aruba, Curaçao of Sint Maarten) of Caribisch Nederland (Bonaire, Sint Eustatius en Saba). De Caribische landen van het Koninkrijk, die fiscaal autonoom zijn, kunnen overigens ook zelfstandig besluiten om in onderhandeling te treden met Thailand over een belastingverdrag.

Als het Verdrag in overeenstemming met het eerste lid is uitgebreid, dan wordt die uitbreiding op grond van het tweede lid niet automatisch beëindigd als het onderhavige Verdrag wordt beëindigd, tenzij anders overeengekomen.

II.30. Inwerkingtreding (artikel 30 van het Verdrag)

Artikel 30 regelt de inwerkingtreding van het Verdrag. Als gevolg van het eerste lid zullen de verdragsluitende staten elkaar er schriftelijk van in kennis stellen dat de in hun staat vereiste wettelijke procedures voor de inwerkingtreding van het Verdrag zijn vervuld. Het Verdrag treedt dan in werking op de laatste dag van de maand die volgt op de maand waarin de laatste kennisgeving is ontvangen.

Het tweede lid bepaalt dat artikel 26 (bijstand bij invordering), in afwijking van de rest van het Verdrag, pas toepassing zal vinden nadat Thailand via diplomatieke kanalen Nederland ervan in kennis heeft gesteld dat de benodigde nationale wetgeving om aan dat artikel uitvoering te kunnen geven is ingevoerd.

Als gevolg van het derde lid vindt het Verdrag voor bronbelastingen toepassing op bedragen die worden betaald of ontvangen op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin het Verdrag in werking treedt. Voor andere belastingen geldt dat het Verdrag wordt toegepast op belastingjaren en -tijdvakken die beginnen op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin het Verdrag in werking treedt.

Het vierde lid bepaalt dat het Verdrag van 1975 niet langer van toepassing zal zijn vanaf het tijdstip dat het Verdrag van toepassing wordt ingevolge het derde lid.

Verzoeken tot onderlinge overlegprocedures die zien op betaalde of ontvangen bedragen (in geval van bronbelastingen) dan wel belastingjaren of -tijdvakken (in andere gevallen) waarop het Verdrag van 1975 nog toepassing vindt, kunnen onder de bepalingen voor onderling overleg van artikel 24 van het (onderhavige) Verdrag worden ingediend. Dit zijn de autoriteiten van Thailand en Nederland onderling overeengekomen tijdens de onderhandelingen.

II.31. Beëindiging (artikel 31 van het Verdrag)

Het Verdrag wordt in beginsel voor onbepaalde tijd aangegaan. Het Verdrag kan echter door elk van beide verdragsluitende staten, langs diplomatieke weg, worden beëindigd wanneer de kennisgeving van beëindiging is gegeven, kort gezegd, in de eerste helft van een kalenderjaar.

Het eerste lid bepaalt dat alsdan het Verdrag ophoudt van toepassing te zijn op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin de kennisgeving van beëindiging is ontvangen, indien de kennisgeving voor 30 juni is ontvangen.

Het tweede lid, onderdeel a, bepaalt dat het Verdrag voor de bronbelastingen ophoudt van toepassing te zijn op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin de kennisgeving van beëindiging is gedaan. Voor andere belastingen geldt ingevolge het tweede lid, onderdeel b, dat het Verdrag ophoudt van toepassing te zijn met ingang van belastingjaren en -tijdvakken die beginnen op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin de kennisgeving van beëindiging is gedaan.

Het derde lid bepaalt dat kennisgeving van beëindiging geacht wordt te zijn gedaan door een verdragsluitende staat op de datum van ontvangst van de kennisgeving door de andere verdragsluitende staat.

De Staatssecretaris van Financiën,

De Minister van Buitenlandse Zaken,

Afdeling Verdragen
BZ2629471

AAN DE KONING

Nader rapport inzake het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting, met Protocol; Brussel, 21 november 2025 (*Trb*. 2025, 94)

’s-Gravenhage, 22 juni 2026

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw kabinet van 6 februari 2026, no. 2026000280, machtigde Uwe Majesteit de Afdeling advisering van de Raad van State haar advies inzake het bovenvermelde verdrag rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 1 april 2026, nr. W02.26.00034/II/, bied ik U hierbij aan.

De tekst van het advies treft U hieronder aan, voorzien van mijn reactie.

Bij Kabinetsmissive van 6 februari 2026, no.2026000280, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Minister van Buitenlandse Zaken, mede namens de Staatssecretaris van Financiën - Fiscaliteit, Belastingdienst en Douane[1] , bij de Afdeling advisering van de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt de verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting, met Protocol; Brussel, 21 november 2025 (Trb. 2025, 94), met toelichtende nota.

De Afdeling advisering van de Raad van State heeft geen opmerkingen over het verdrag en adviseert het verdrag te overleggen aan de beide Kamers der Staten-Generaal.

De vice-president van de Raad van State van het Koninkrijk
Th. C. de Graaf

Het verdrag geeft de Afdeling advisering van de Raad van State van het Koninkrijk geen aanleiding tot het maken van inhoudelijke opmerkingen.

Van de gelegenheid is gebruikgemaakt om in de toelichtende nota enkele redactionele verbeteringen door te voeren en enige verduidelijkingen aan te brengen. Zo is toegelicht dat de Wet minimumbelasting 2024 in artikel 2, derde lid, van het Verdrag ontbreekt, omdat deze wet nog niet van kracht was ten tijde van de afronding van de onderhandelingen. Verder is nader toegelicht dat Nederland heeft ingezet op een onbeperkte bronstaatheffing voor pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen om dubbele niet-belastingheffing te voorkomen. Tenslotte is nader toegelicht dat de Thaise privacywetgeving beschikt over voldoende afdwingbare rechten en doeltreffende rechtsmiddelen en dat een passend beschermingsniveau wordt

[1] In verband met de kabinetswisseling wordt het advies mede namens gezonden aan de Staatssecretaris van Financiën.

gewaarborgd, zodat wordt voldaan aan de vereisten van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG).

Ik verzoek U, mede namens de Staatssecretaris van Financiën, mij te machtigen gevolg te geven aan mijn voornemen het verdrag vergezeld van de gewijzigde toelichtende nota ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen aan de Eerste en aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

19 (2025) Nr. 1

TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

JAARGANG 2025 Nr. 94

A. TITEL

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting (met Protocol);
Brussel, 21 november 2025

Voor een overzicht van de verdragsgegevens, zie verdragsnummer 013113 in de Verdragenbank.

B. TEKST

Convention between the Kingdom of the Netherlands and the Kingdom of Thailand for the elimination of double taxation with respect to taxes on income and the prevention of tax evasion and avoidance

The Kingdom of the Netherlands

and

the Kingdom of Thailand,

Desiring to further develop their economic relationship and to enhance their co-operation in tax matters,

Intending to conclude a Convention for the elimination of double taxation with respect to taxes on income without creating opportunities for non-taxation or reduced taxation through tax evasion or avoidance (including through treaty-shopping arrangements aimed at obtaining reliefs provided in this Convention for the indirect benefit of residents of third jurisdictions),

Have agreed as follows:

Article 1

Persons covered

This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.

Article 2

Taxes covered

1. This Convention shall apply to taxes on income imposed on behalf of a Contracting State or of its political subdivisions or local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.

2. There shall be regarded as taxes on income all taxes imposed on total income, or on elements of income, including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property, taxes on the total amounts of wages or salaries paid by enterprises, as well as taxes on capital appreciation.

3. The existing taxes to which the Convention shall apply are in particular:
a) in the case of Thailand:
   (i) the income tax; and
   (ii) the petroleum income tax;
   (hereinafter referred to as "Thai tax");

b) in the case of the Netherlands:
   (i) the income tax (de inkomstenbelasting);
   (ii) the wages tax (de loonbelasting);
   (iii) the company tax (de vennootschapsbelasting) including the Government share in the net profits of the exploitation of natural resources levied pursuant to the Mining Act (de Mijnbouwwet);
   (iv) the dividend tax (de dividendbelasting);
   (hereinafter referred to as "Netherlands tax").

4. The Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes that are imposed after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of any significant changes that have been made in their respective taxation laws.

Article 3

General definitions

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:
a) the terms "a Contracting State" and "the other Contracting State" mean the Kingdom of Thailand, or the Kingdom of the Netherlands, in respect of the Netherlands, as the context requires;
b) the term "Thailand" means the territory of the Kingdom of Thailand, including its internal waters, its territorial seas, and any maritime areas over which the Kingdom of Thailand has sovereign rights or jurisdiction under international law;
c) the term "the Netherlands" means the European part of the Kingdom of the Netherlands, including its territorial sea and any area beyond and adjacent to its territorial sea within which the Kingdom of the Netherlands, in accordance with international law, exercises jurisdiction or sovereign rights;
d) the term "person" includes an individual, a company and any other body of persons;
e) the term "company" means any body corporate or any entity that is treated as a body corporate for tax purposes;
f) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;
g) the term "national", in relation to a Contracting State, means:
   (i) in the case of Thailand, any individual possessing the nationality of the Kingdom of Thailand and any legal person, partnership, association and any other entity deriving its status as such from the laws in force in Thailand;
   (ii) in the case of the Netherlands, any individual possessing the nationality of the Kingdom of the Netherlands and any legal person, partnership or association deriving its status as such from the laws in force in the Netherlands;
h) the term "international traffic" means any transport by a ship or aircraft except when the ship or aircraft is operated solely between places in a Contracting State and the enterprise that operates the ship or aircraft is not an enterprise of that State; and
i) the term "competent authority" means:
   (i) in the case of Thailand, the Minister of Finance or his authorised representative; and
   (ii) in the case of the Netherlands, the Minister of Finance or his authorised representative;
j) the term "recognised pension fund" of a State means an entity or arrangement established in that State:
   (i) that is established and operated exclusively or almost exclusively to administer or provide retirement benefits and ancillary or incidental benefits to individuals and that is regulated as such by that State or one of its political subdivisions or local authorities; or
   (ii) that is established and operated exclusively or almost exclusively to invest funds for the benefit of entities or arrangements referred to in subdivision (i).

2. As regards the application of the Convention at any time by a Contracting State, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires or the competent authorities agree to a different meaning pursuant to the provisions of Article 24, have the meaning that it has at that time under the law of that State for the purposes of the taxes to which the Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.

Article 4

Resident

1. For the purposes of this Convention, the term "resident of a Contracting State" means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of incorporation, place of management or any other criterion of a similar nature, and also includes that State and any

political subdivision or local authority thereof as well as a recognised pension fund and a charity of that state. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State.

2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:
a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);
b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode;
c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;
d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 a person other than an individual is a resident of both Contracting States, the competent authorities of the Contracting States shall endeavour to determine by mutual agreement the Contracting State of which such person shall be deemed to be a resident for the purposes of the Convention, having regard to its place of effective management, the place where it is incorporated or otherwise constituted and any other relevant factors. In the absence of such agreement, such person shall not be entitled to any relief or exemption from tax provided by this Convention except to the extent and in such manner as may be agreed upon by the competent authorities of the Contracting States.

Article 5

Permanent establishment

1. For the purposes of this Convention, the term "permanent establishment" means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.

2. The term "permanent establishment" includes especially:
a) a place of management;
b) a branch;
c) an office;
d) a factory;
e) a workshop; and
f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place of extraction of natural resources.

3. The term "permanent establishment" shall also include:
a) a building site, a construction, assembly or installation project or supervisory activities in connection therewith, but only if such site, project or activities last more than six months;
b) the furnishing of services including consultancy services, by an enterprise through employees or other personnel engaged by the enterprise for such purpose, but only if activities of that nature continue (for the same or a connected project) within a Contracting State for a period or periods aggregating more than six months within any twelve-month period.

4. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1, 2 and 3, an enterprise of a Contracting State which carries on activities in the territorial sea of the other Contracting State or in any area beyond and adjacent to its territorial sea within which that other Contracting State, in accordance with international law, exercises jurisdiction or sovereign rights (offshore activities), shall be deemed to carry on, in respect of those activities, business in that other State through a permanent establishment situated therein, unless the activities in question are carried on in the other State for a period or periods of less than in the aggregate 30 days in any twelve-month period.

5. For the purpose of paragraph 4, the term "offshore activities" shall be deemed not to include:
a) one or any combination of the activities mentioned in paragraph 7;
b) towing or anchor handling by ships primarily designed for that purpose and any other activities performed by such ships;
c) the transport of supplies or personnel by ships or aircraft in international traffic.

6. For the sole purpose of determining the duration of:
a) a building site, a construction, assembly or installation project or supervisory activities in connection therewith under paragraph 3(a), where an enterprise of a Contracting State carries on activities in the other Contracting State at a place that constitutes a building site or construction, assembly or installation project or supervisory activities in connection therewith and these activities are carried on during one or

more periods of time that, in the aggregate, exceed 30 days without exceeding six months, and connected activities are carried on at the same building site or construction, assembly or installation project or supervisory activities in connection therewith during different periods of time, each exceeding 30 days, by one or more enterprises closely related to the first-mentioned enterprise, these different periods of time shall be added to the period of time during which the first-mentioned enterprise has carried on activities at that building site or construction, assembly or installation project or supervisory activities in connection therewith; and

b) offshore activities under paragraph 4, where an enterprise of a Contracting State carries on offshore activities in the other Contracting State and connected activities are carried on in that State by one or more enterprises closely related to the first-mentioned enterprise, the periods of time during which such connected activities are carried on by those enterprise shall be added to the period of time during which the first-mentioned enterprise has carried on offshore activities in that other Contracting State.

7. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term "permanent establishment" shall be deemed not to include:

a) the use of facilities solely for the purpose of storage, display or delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise;
b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage, display or delivery;
c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;
d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise or of collecting information, for the enterprise;
e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of carrying on, for the enterprise, any other activity;
f) the maintenance of a fixed place of business solely for any combination of activities mentioned in subparagraphs (a) to (e),

provided that such activity or, in the case of subparagraph f), the overall activity of the fixed place of business, is of a preparatory or auxiliary character.

8. Paragraph 7 shall not apply to a fixed place of business that is used or maintained by an enterprise if the same enterprise or a closely related enterprise carries on business activities at the same place or at another place in the same Contracting State and

a) that place or other place constitutes a permanent establishment for the enterprise or the closely related enterprise under the provisions of this Article; or
b) the overall activity resulting from the combination of the activities carried on by the two enterprises at the same place, or by the same enterprise or closely related enterprises at the two places, is not of a preparatory or auxiliary character,

provided that the business activities carried on by the two enterprises at the same place, or by the same enterprise or closely related enterprises at the two places, constitute complementary functions that are part of a cohesive business operation.

9. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1, 2 and 4, where a person – other than an agent of an independent status to whom paragraph 10 applies – is acting on behalf of an enterprise and has, and habitually exercises, in a Contracting State an authority to conclude contracts in the name of the enterprise, that enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in that State in respect of any activities which that person undertakes for the enterprise, unless the activities of such person are limited to those mentioned in paragraph 7 which, if exercised through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph.

10. An enterprise of a Contracting State shall not be deemed to have a permanent establishment in the other Contracting State merely because it carries on business in that other State through a broker, general commission agent or any other agent of an independent status, provided that such persons are acting in the ordinary course of their business.

11. For the purposes of this Article, a person or an enterprise is closely related to an enterprise if, based on all the relevant facts and circumstances, one has control of the other or both are under the control of the same persons or enterprises. In any case, a person or an enterprise shall be considered to be closely related to an enterprise if one possesses directly or indirectly more than 50 per cent of the beneficial interest in the other (or, in the case of a company, more than 50 per cent of the aggregate vote and value of the company's shares or of the beneficial equity interest in the company) or if another person or enterprise possesses directly or indirectly more than 50 per cent of the beneficial interest (or, in the case of a company, more than 50 per cent of the aggregate vote and value of the company's shares or of the beneficial equity interest in the company) in the person and the enterprise or in the two enterprises.

12. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

Article 6

Income from immovable property

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. The term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property, livestock and equipment used in agriculture and forestry, rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources and other natural resources; ships, boats and aircraft shall not be regarded as immovable property.

3. The provisions of paragraph 1 shall apply to income derived from the direct use, letting, or use in any other form of immovable property.

4. The provisions of paragraphs 1 and 3 shall also apply to the income from immovable property of an enterprise and to income from immovable property used for the performance of independent personal services.

Article 7

Business profits

1. The profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on business as aforesaid, the profits of the enterprise may be taxed in the other State but only so much of them as is attributable to that permanent establishment.

2. Subject to the provisions of paragraph 3, where an enterprise of a Contracting State carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, there shall in each Contracting State be attributed to that permanent establishment the profits which it might be expected to make if it were a distinct and separate enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions and dealing wholly independently with the enterprise of which it is a permanent establishment.

3. In the determination of the profits of a permanent establishment, there shall be allowed as deductions expenses which are incurred for the purposes of the business of the permanent establishment including executive and general administrative expenses so incurred, whether in the State in which the permanent establishment is situated or elsewhere.

4. Insofar as it has been customary in a Contracting State to determine the profits to be attributed to a permanent establishment on the basis of an apportionment of the total profits of the enterprise to its various parts, nothing in paragraph 2 shall preclude that Contracting State from determining the profits to be taxed by such an apportionment as may be customary; the method of apportionment adopted shall, however, be such that the result shall be in accordance with the principles contained in this Article.

5. If the information available to the tax authority of a Contracting State is inadequate to determine the expenses which are incurred for the purposes of the business of the permanent establishment, nothing in this Article shall affect the application of any law of that State relating to the determination of the tax liability of a person provided that the law shall be applied so far as the information available to the tax authority permits consistently with the principles of this Article.

6. No profits shall be attributed to a permanent establishment by reason of the mere purchase by that permanent establishment of goods or merchandise for the enterprise.

7. For the purposes of the preceding paragraphs, profits to be attributed to the permanent establishment shall be determined by the same method year by year unless there is good and sufficient reason to the contrary.

8. Where profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.

Article 8

Shipping and air transport

1. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of aircraft in international traffic shall be taxable only in that Contracting State.

2. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of ships in international traffic may be taxed in the other Contracting State, but the tax imposed in that other State shall be reduced by an amount equal to 50 per cent thereof. However, the tax so charged shall not exceed 1.5 per cent of the gross income derived from sources in that other State.

3. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall also apply to income or profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency.

Article 9

Associated enterprises

1. Where
a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State,
and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between independent enterprises, then any income or profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included in the income or profits of that enterprise and taxed accordingly.

2. Where a Contracting State includes in the profits of an enterprise of that State – and taxes accordingly – profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the profits so included are profits which would have accrued to the enterprise of the first-mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State shall make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those profits. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall, if necessary, consult each other.

Article 10

Dividends

1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such dividends may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed:
(i) in the case of Thailand, 10 per cent of the gross amount of the dividends;
(ii) in the case of the Netherlands, 15 per cent of the gross amount of the dividends.

3. The competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of paragraph 2.

4. The provisions of paragraph 2 shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.

5. The term "dividends" as used in this Article means income from shares, "jouissance" shares or "jouissance" rights, mining shares, founders' shares or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as income from other corporate rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the State of which the company making the distribution is a resident.

6. The provisions of paragraphs 1, 2 and 9 shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the holding in respect of which

the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

7. Where a company which is a resident of a Contracting State derives profits or income from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment or a fixed base situated in that other State, nor subject the company's undistributed profits to a tax on the company's undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of profits or income arising in such other State.

8. Nothing in this Convention shall be construed as preventing a Contracting State from imposing tax on the disposal of profits out of that Contracting State in accordance with the provisions of its domestic law. However, the tax so imposed shall not exceed the rate specified in paragraph 2 of this Article for that Contracting State.

9. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1, 2, and 7, dividends paid by a company which under the laws of a Contracting State is a resident of that State, to an individual who is a resident of the other Contracting State and who upon ceasing to be a resident of the first-mentioned State is taxed on the appreciation of capital as meant in paragraph 6 of Article 13, may also be taxed in that State in accordance with the laws of that State, but only insofar as the revenue claim on the appreciation of capital is still outstanding.

Article 11

Interest

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such interest may also be taxed in the Contracting State in which it arises and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the interest is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed:
a) 10 per cent of the gross amount of the interest if it is received by any financial institution (including an insurance company);
b) 15 per cent of the gross amount of the interest in other cases.

3. The competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of paragraph 2.

4. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2, interest arising in a Contracting State and paid to the Government of the other Contracting State shall be exempt from tax in the first-mentioned State.
For the purposes of this paragraph, the term "Government":
a) in the case of Thailand, means the Government of the Kingdom of Thailand and shall include:
   (i) the Bank of Thailand;
   (ii) the Export-Import Bank of Thailand;
   (iii) the Government Saving Bank;
   (iv) the Government Housing Bank;
   (v) any Ministry or Department thereof;
   (vi) any local authority;
   (vii) any body corporate wholly owned by the Government of the Kingdom of Thailand;
   (viii) any institution as may be agreed from time to time between the Contracting States; and
   (ix) any recognised pension fund regulated by the Government of the Kingdom of Thailand or its political subdivisions as agreed between the competent authorities of the Contracting States;
b) in the case of the Netherlands, means the Government of the Kingdom of the Netherlands and shall include:
   (i) De Nederlandsche Bank (Central Bank);
   (ii) any Ministry or Department thereof;
   (iii) any local authority;
   (iv) any body corporate owned or controlled by the Government of the Kingdom of the Netherlands;
   (v) any institution as may be agreed from time to time between the competent authorities of the Contracting States; and
   (vi) any recognised pension fund regulated by the Government of the Kingdom of the Netherlands or its political subdivisions as agreed between the competent authorities of the Contracting State.

5. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage and whether or not carrying a right to participate in the debtor's profits, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures, including premiums and

prizes attaching to such securities, bonds or debentures, as well as income assimilated to income from money lent by the taxation laws of the Contracting State in which the income arises. Penalty charges for late payment shall not be regarded as interest for the purpose of this Article.

6. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

7. Interest shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the interest, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the indebtedness on which the interest is paid was incurred, and such interest is borne by such permanent establishment or fixed base, then such interest shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

8. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the interest, having regard to the debt-claim for which it is paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 12

Royalties

1. Royalties arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such royalties may also be taxed in the Contracting State in which they arise and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the royalties is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed:
a) 5 per cent of the gross amount of such payments if they are made as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work;
b) 10 per cent of the gross amount of the royalties in all other cases.

3. The competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of paragraph 2.

4. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work including motion pictures, live broadcasting, film, tape or other means of the use or reproduction in connection with radio and television broadcasting, cinematograph films, any patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process, or for the use of, or the right to use, industrial, commercial, or scientific equipment, or for information concerning industrial, commercial, or scientific experience.

5. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties arise, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such cases the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

6. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the liability to pay the royalties was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment or fixed base, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

7. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties, having regard to the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-

mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 13

Capital gains

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property referred to in Article 6 and situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. Gains derived by a resident of a Contracting State, other than a recognised pension fund, from the alienation of shares, other than shares quoted on a recognised stock exchange, deriving more than 50 per cent of their value directly or indirectly from immovable property situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

3. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State or of movable property pertaining to a fixed base available to a resident of a Contracting State in the other Contracting State for the purpose of performing independent personal services, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise) or of such a fixed base, may be taxed in that other State.

4. Gains derived by an enterprise of a Contracting State from the alienation of ships or aircraft operated in international traffic or movable property pertaining to the operation of such ships or aircraft, shall be taxable only in that State.

5. Gains from the alienation of any property other than that referred to in paragraphs 1, 2, 3 and 4 of this Article, shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.

6. Where an individual has been a resident of a Contracting State and has become a resident of the other Contracting State, the provisions of paragraph 5 shall not prevent the first-mentioned State from taxing under its domestic law the capital appreciation of shares, profit sharing certificates, call options and usufruct on shares and profit sharing certificates, in and debt-claims on a company for the period of residency of that individual in the first-mentioned State.

Article 14

Independent personal services

1. Income derived by a resident of a Contracting State in respect of professional services or other activities of an independent character shall be taxable only in that State except in the following circumstances, when such income may also be taxed in the other Contracting State:
a) if he has a fixed base available to him in the other Contracting State for the purpose of performing his activities; in that case, only so much of the income as is attributable to that fixed base may be taxed in that other Contracting State; or
b) if his stay in the other Contracting State is for a period or periods amounting to or exceeding in the aggregate 183 days within any twelve-month period commencing or ending in the fiscal year concerned; in that case, only so much of the income as is derived from his activities performed in that other State may be taxed in that other State.

2. The term "professional services" includes especially independent scientific, literary, artistic, educational or teaching activities as well as the independent activities of physicians, dentists, lawyers, engineers, architects and accountants.

Article 15

Dependent personal services

1. Subject to the provisions of Articles 16, 18 and 19, salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if:

a) the recipient is present in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 days in any twelve-month period commencing or ending in the fiscal year concerned; and
b) the remuneration is paid by, or on behalf of, an employer who is not a resident of the other State; and
c) the remuneration is not borne by a permanent establishment or a fixed base which the employer has in the other State.

3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment, as a member of the regular complement of a ship or aircraft, that is exercised aboard a ship or aircraft operated in international traffic, other than aboard a ship or aircraft operated solely within the other Contracting State, shall be taxable only in the first-mentioned State.

Article 16

Directors' fees

1. Directors' fees and other similar payments derived by a resident of the Netherlands in his capacity as a member of the board of directors of a company which is a resident of Thailand may be taxed in Thailand.

2. Directors' fees and other remuneration derived by a resident of Thailand in his capacity as a member of the board of directors ("bestuurder") or a member of a supervisory board ("commissaris") of a company which is a resident of the Netherlands may be taxed in the Netherlands.

Article 17

Artistes and sportspersons

1. Notwithstanding the provisions of Articles 14 and 15, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsperson, from his personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State.

2. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsperson in his capacity as such accrues not to the entertainer or sportsperson himself but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Articles 7, 14 and 15, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsperson are exercised.

3. The provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article shall not apply to remuneration or profits, salaries, wages and similar income derived from activities performed in a Contracting State by a resident of the other Contracting State if the visit to the first-mentioned State is substantially supported by public funds of the other Contracting State, including any local authority or statutory body thereof. In such a case, the income shall be taxable only in the Contracting State of which the entertainer or sportsman is a resident.

Article 18

Pensions, annuities and social security payments

1. Pensions, other similar remuneration, as well as annuities, and payments made under the provisions of the social security legislation of a Contracting State, paid to a resident of the other Contracting State shall be taxable only in the other Contacting State.

2. Notwithstanding the provision of paragraph 1, pensions, other similar remuneration, as well as annuities, arising in a Contracting State, and payments made under the provisions of the social security legislation of a Contracting State, and paid to a resident of the other Contracting State may also be taxed in the first-mentioned Contracting State.

3. The term "annuity" means a stated sum payable periodically at stated times during life or during a specified or ascertainable period of time under an obligation to make the payments in return for adequate and full consideration in money or money's worth.

Article 19

Government service

1. a) Subject to the provisions of Article 18, salaries, wages and other similar remuneration paid by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State.

b) However, such salaries, wages and other similar remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that State and the individual is a resident of that State who:
   (i) is a national of that State; or
   (ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.

2. The provisions of Articles 15, 16, 17 and 18 shall apply to salaries, wages, and other similar remuneration in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof.

Article 20

Students

Payments which a student or business apprentice who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

Article 21

Other income

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing Articles of this Convention shall be taxable only in that State.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the income is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such a case, the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

Article 22

Elimination of double taxation

1. When income or profits are subject to tax in both Contracting States, relief from double taxation shall be given in accordance with the following paragraphs of this Article.

2. In Thailand, tax payable in the Netherlands in respect of income or profits derived in the Netherlands shall be allowed as a credit against any tax payable in Thailand in respect of that income or profits. The credit shall not, however, exceed that part of the tax payable in the Netherlands as computed before the credit is given, which is appropriate to such item of income or profits.

3. In the Netherlands, double taxation shall be eliminated as follows:
a) The Netherlands may include in the basis upon which taxes are imposed on its residents, the items of income which according to the provisions of this Convention may be taxed or shall be taxable only in Thailand. In such cases, however, the Netherlands shall allow a reduction of or deduction from the Netherlands tax according to the provisions of subparagraphs (b), (c), (d), (e) and (f).
b) Where a resident of the Netherlands derives items of income which according to paragraphs 1, 3 and 4 of Article 6, paragraph 1 of Article 7, paragraph 2 of Article 8, paragraph 6 of Article 10, paragraph 6 of Article 11, paragraph 5 of Article 12, paragraphs 1, 2, and 3 of Article 13, paragraph 1 of Article 14, paragraph 1 of Article 15, paragraph 2 of Article 18, paragraph 1 of Article 19 and paragraph 2 of Article 21 of this Convention may be taxed in Thailand and are included in the basis referred to in subparagraph (a), the Netherlands shall exempt such items of income by allowing a reduction of its tax. This reduction shall be computed in conformity with the provisions of the Netherlands law for the elimination of double taxation. For that purpose, the said items of income shall be deemed to be included in the amount of the items of income which are exempt from Netherlands tax under those provisions.
c) The provisions of subparagraph (b) shall not apply to items of income derived by a resident of the Netherlands where Thailand applies the provisions of this Convention to exempt such items of income from tax or applies the provisions of paragraph 2 of Article 10, paragraph 2 of Article 11 or paragraph 2 of Article 12 of this Convention to such items of income. In such case, the provisions of subparagraph (e) shall apply accordingly.
d) Notwithstanding the provisions of subparagraph (b), the Netherlands shall allow a deduction from the Netherlands tax for the tax paid in Thailand on items of income which according to paragraph 1 of Article 7, paragraph 6 of Article 10, paragraph 6 of Article 11, paragraph 5 of Article 12 and paragraph 2 of Article 21 of this Convention may be taxed in Thailand, to the extent that these items of income are included in

the basis referred to in subparagraph (a), insofar as the Netherlands under the provisions of the Netherlands law for the elimination of double taxation allows a reduction from the Netherlands tax of the tax levied in another country on such items of income. For the computation of this reduction the provisions of subparagraph (e) of this Article shall apply accordingly.

e) Where a resident of the Netherlands derives items of income which according to paragraphs 2 and 9 of Article 10, paragraph 2 of Article 11, paragraph 2 of Article 12, paragraph 6 of Article 13, paragraph 1 of Article 16 and paragraph 1 and 2 of Article 17 of this Convention may be taxed in Thailand, The Netherlands shall allow a deduction from its tax to the extent that these items are included in the basis referred to in subparagraph (a). The amount of this deduction shall be equal to the tax paid in Thailand on these items of income, but shall, in case the provisions of the Netherlands law for the elimination of double taxation provide so, not exceed the amount of the deduction which would be allowed if the items of income so included were the sole items for which the Netherlands gives a reduction under the provisions of the Netherlands law for the elimination of double taxation.

f) The provisions of subparagraph (e) shall not restrict allowance now or hereafter accorded by the provisions of the Netherlands law for the elimination of double taxation, but only as far as the calculation of the amount of the reduction of Netherlands tax is concerned with respect to the aggregation of income from more than one jurisdiction and the carry forward of the tax paid in Thailand on the said items of income to subsequent years.

Article 23

Non - discrimination

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected. This provision shall, notwithstanding the provisions of Article 1, also apply to persons who are not residents of one or both of the Contracting States.

2. Stateless persons who are residents of a Contracting State shall not be subjected in either Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of the State concerned in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected.

3. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities. The provisions shall not be construed as obliging a Contracting State to grant to residents of the other Contracting State any personal allowances, reliefs and reductions for taxation purposes on account of civil status or family responsibilities which it grants to its own residents.

4. Except where the provisions of paragraph 1 of Article 9, paragraph 8 of Article 11, or paragraph 7 of Article 12, apply, interest, royalties and other disbursements paid by an enterprise of a Contracting State to a resident of the other Contracting State shall, for the purpose of determining the taxable profits of such enterprise, be deductible under the same conditions as if they had been paid to a resident of the first-mentioned State.

5. Enterprises of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar enterprises of the first-mentioned State are or may be subjected.

6. The provisions of this Article shall, notwithstanding the provisions of Article 2, apply to taxes of every kind and description.

Article 24

Mutual agreement procedure

1. Where a person considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic laws of those States, present his case to the competent authority of the Contracting State of which he is a resident or, if paragraph 1 of Article 23 applies to his case, to that of the Contracting State of which he is a national. The case must be presented within three years from the first notification of the action resulting in taxation not in accordance with the provisions of the Convention.

2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by mutual agreement with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with the Convention. Any agreement reached shall be implemented notwithstanding any time limits in the domestic law of the Contracting States.

3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of the Convention. They may also consult together for the elimination of double taxation in cases not provided for in the Convention.

4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other directly for the purposes of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

Article 25

Exchange of information

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is foreseeably relevant for carrying out the provisions of this Convention or to the administration or enforcement of the domestic laws concerning taxes of every kind and description imposed on behalf of the Contracting States, or of their political subdivisions or local authorities, insofar as the taxation thereunder is not contrary to the Convention. The exchange of information is not restricted by Articles 1 and 2.

2. Any information received under paragraph 1 by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) concerned with the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, the determination of appeals in relation to the taxes referred to in paragraph 1, or the oversight of the above. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes. They may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions. Notwithstanding the foregoing, information received by a Contracting State may be used for other purposes when such information may be used for such other purposes under the laws of both States and the competent authority of the supplying State authorises such use.

3. In no case shall the provisions of paragraphs 1 and 2 be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:
a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;
b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State;
c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information, the disclosure of which would be contrary to public policy (*ordre public*).

4. If information is requested by a Contracting State in accordance with this Article, the other Contracting State shall use its information gathering measures to obtain the requested information, even though that other State may not need such information for its own tax purposes. The obligation contained in the preceding sentence is subject to the limitations of paragraph 3 but in no case shall such limitations be construed to permit a Contracting State to decline to supply information solely because it has no domestic interest in such information.

5. In no case shall the provisions of paragraph 3 be construed to permit a Contracting State to decline to supply information solely because the information is held by a bank, other financial institution, nominee or person acting in an agency or a fiduciary capacity or because it relates to ownership interests in a person.

Article 26

Assistance in the collection of taxes

1. The Contracting States shall lend assistance to each other in the collection of revenue claims. This assistance is not restricted by Articles 1 and 2. The competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of this Article.

2. The term "revenue claim" as used in this Article means an amount owed in respect of taxes of every kind and description imposed on behalf of the Contracting States, or of their political subdivisions or local authorities, insofar as the taxation thereunder is not contrary to this Convention or any other instrument to which the Contracting States are parties, as well as interest, administrative penalties and costs of collection or conservancy related to such amount.

3. The provisions of this Article shall apply only to a revenue claim that forms the subject of an instrument permitting enforcement in the requesting State and, unless otherwise agreed between the competent authorities, that is not contested. However, where the claim relates to a liability to tax of a person as a non-resident of the requesting State, this Article shall only apply, unless otherwise agreed between the competent authorities, where the claim may no longer be contested. The revenue claim shall be collected by that other State in accordance with the provisions of its laws applicable to the enforcement and collection of its own taxes as if the revenue claim were a revenue claim of that requested State.

4. When a revenue claim of a Contracting State is a claim in respect of which that State may, under its law, take measures of conservancy with a view to ensure its collection, that revenue claim shall, at the request of the competent authority of that State, be accepted for purposes of taking measures of conservancy by the competent authority of the other Contracting State. That other State shall take measures of conservancy in respect of that revenue claim in accordance with the provisions of its laws as if the revenue claim were a revenue claim of that other State even if, at the time when such measures are applied, the revenue claim is not enforceable in the first-mentioned State or is owed by a person who has a right to prevent its collection.

5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 3 and 4, a revenue claim accepted by a Contracting State for purposes of paragraph 3 or 4 shall not, in that State, be subject to the time limits or accorded any priority applicable to a revenue claim under the laws of that State by reason of its nature as such and, unless otherwise agreed between the competent authorities, cannot be collected by imprisonment for debt of the debtor. In addition, a revenue claim accepted by a Contracting State for the purposes of paragraph 3 or 4 shall not, in that State, have any priority applicable to that revenue claim under the laws of the other Contracting State.

6. Proceedings with respect to the existence, validity or the amount of a revenue claim of a Contracting State shall not be brought before the courts or administrative bodies of the other Contracting State.

7. Where, at any time after a request has been made by a Contracting State under paragraph 3 or 4 and before the other Contracting State has collected and remitted the relevant revenue claim to the first-mentioned State, the relevant revenue claim ceases to be
a) in the case of a request under paragraph 3, a revenue claim of the first-mentioned State that is enforceable under the laws of that State and is owed by a person who, at that time, cannot, under the laws of that State, prevent its collection; or
b) in the case of a request under paragraph 4, a revenue claim of the first-mentioned State in respect of which that State may, under its laws, take measures of conservancy with a view to ensure its collection,

the competent authority of the first-mentioned State shall promptly notify the competent authority of the other State of that fact and, at the option of the other State, the first-mentioned State shall either suspend or withdraw its request.

8. In no case shall the provisions of this Article be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:
a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;
b) to carry out measures which would be contrary to public policy (*ordre public*);
c) to provide assistance if the other Contracting State has not pursued all reasonable measures of collection or conservancy, as the case may be, available under its laws or administrative practice;
d) to provide assistance in those cases where the administrative burden for that State is clearly disproportionate to the benefit to be derived by the other Contracting State.

Article 27

Members of diplomatic missions and consular posts

Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic missions or consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.

Article 28

Entitlement to benefits

1. Notwithstanding the other provisions of this Convention, a benefit under this Convention shall not be granted in respect of an item of income if it is reasonable to conclude, having regard to all relevant facts and circumstances, that obtaining that benefit was one of the principal purposes of any arrangement or transaction that resulted directly or indirectly in that benefit, unless it is established that granting that benefit in these circumstances would be in accordance with the object and purpose of the relevant provisions of this Convention. The competent authority of a Contracting State shall consult with the competent authority of the other Contracting State before denying a benefit under this paragraph.

2. Where a benefit under this Convention is denied to a person under paragraph 1, the competent authority of the Contracting State that would otherwise have granted this benefit shall nevertheless treat that person as being entitled to this benefit, or to different benefits with respect to a specific item of income, if such competent authority, upon request from that person and after consideration of the relevant facts and circumstances, determines that such benefits would have been granted in the absence of the transaction or arrangement referred to in paragraph 1. The competent authority of the Contracting State to which the request has been made will consult with the competent authority of the other State before rejecting a request made under this paragraph by a resident of that other State.

3. Where under any provision of this Convention any item of income is relieved from tax in a Contracting State, either in full or in part, and under the laws in force in the other Contracting State a person is subject to tax in respect of that item of income by reference to the amount thereof which is remitted to or received in that other Contracting State and not by reference to the full amount thereof, then the relief to be allowed under this Convention in the first-mentioned State shall apply only to so much of the item of income as is taxed in the other State. Where that amount of income is subsequently remitted to or received in the other Contracting State, the first-mentioned State shall allow relief in respect of that item of income in accordance with the appropriate provisions of this Convention but only insofar as that item of income is subject to tax in the other Contracting State.

Article 29

Territorial extension

1. This Convention may be extended, either in its entirety or with any necessary modifications, to any part of the Kingdom of the Netherlands which is not situated in Europe, if the part of the Kingdom of the Netherlands concerned imposes taxes substantially similar in character to those to which the Convention applies. Any such extension shall take effect from such date and shall be subject to such modifications and conditions, including conditions as to termination, as may be specified and agreed between the Kingdom of the Netherlands and the Kingdom of Thailand in notes to be exchanged through diplomatic channels or in any other manner in accordance with their constitutional procedures.

2. Unless otherwise agreed, the termination of this Convention shall not affect the validity of the extension between the Kingdom of Thailand and any other part(s) of the Kingdom of the Netherlands agreed pursuant to paragraph 1 of this Article.

Article 30

Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the last day of the month following the month in which the later of the notifications has been received in which the respective Contracting States have notified each other in writing that their formalities constitutionally required have been complied with.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, the provisions of Article 26 shall only apply if, after the signing of this Convention, Thailand has introduced the necessary legal basis in relation to these provisions. In such case, Thailand shall inform the Netherlands through diplomatic channels of the date from which Thailand has introduced the necessary legal basis.

3. The provisions of this Convention shall have effect:
a) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force; and
b) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period, beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force.

4. The Convention between the Kingdom of Thailand and the Kingdom of the Netherlands for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with Respect to Taxes on Income and on Capital, signed at Bangkok on 11 September 1975, shall cease to have effect from the dates on which this Convention becomes effective in accordance with paragraph 3 of this Article.

Article 31

Termination

1. This Convention shall remain in force indefinitely, but either of the Contracting States may, on or before 30 June in any calendar year, give to the other Contracting State, through diplomatic channels, written notice of termination.

2. In such event the Convention shall cease to have effect:
a) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given; and
b) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given.

3. Notice of termination shall be regarded as having been given by a Contracting State on the date of receipt of such notice by the other Contracting State.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly authorised thereto, have signed this Convention.

DONE in duplicate at Brussels on this twenty-first day of November of the year two thousand and twenty-five of the Christian Era, in the English language.

For the Kingdom of the Netherlands,

DAVID VAN WEEL

For the Kingdom of Thailand,

SIHASAK PHUANGKETKEOW

Protocol to the Convention between the Kingdom of the Netherlands and the Kingdom of Thailand for the elimination of double taxation with respect to taxes on income and the prevention of tax evasion and avoidance

With respect to the Convention concluded between the Kingdom of the Netherlands and the Kingdom of Thailand for the elimination of double taxation with respect to taxes on income and the prevention of tax evasion and avoidance,

the undersigned have agreed that the following provisions shall form an integral part of the Convention.

I. AD ARTICLE 1
   1. It is understood that a Dutch Tax Exempt Investment Institution ("Vrijgestelde Beleggingsinstelling") is not a resident of one or both of the Contracting States.
   2. Notwithstanding the provisions of this Convention, the Netherland shall not be prevented from applying its domestic law with respect to an interest in a Tax Exempt Investment Institution ("Vrijgestelde Beleggingsinstelling"), but if the beneficial owner of such an interest is a resident of Thailand, the tax so charged shall not exceed 15 per cent of the gross amount of the income taxed.

II. AD ARTICLE 3
   It is understood that in the case of Thailand:
   1. the term "person" also includes any entity treated as a taxable unit under the taxation laws in force in Thailand;
   2. the term "recognised pension fund" shall not include the Retirement Mutual Fund (RMF) or any entity or arrangement established after the date of signature of the Convention that has similar characteristics.

III. AD ARTICLE 4
   It is understood that a Fiscal Investment Institution ("Fiscale Beleggingsinstelling") is a resident of the Netherlands under this Convention.

IV. AD ARTICLES 5, 6, 7 AND 13
   It is understood that rights to the exploration and exploitation of natural resources shall be regarded as immovable property located in the Contracting State to whose territorial sea and any area beyond and adjacent to its territorial sea within which that State, in accordance with international law, exercises jurisdiction or sovereign rights, including the seabed and subsoil thereof, these rights apply, and that these rights are regarded as assets of a permanent establishment in that State. Furthermore, it is understood that the aforementioned rights include rights to interests in, or benefits from assets that arise from, that exploration or exploitation.

V. AD ARTICLES 10 AND 13
   It is understood that income received in connection with the (partial) liquidation of a company or a purchase of own shares by a company is treated as income from shares.

VI. AD ARTICLES 4, 11 AND 13
   1. In the case of Thailand, the term "recognised pension fund as agreed between the competent authorities of the Contracting States" shall include:

(i) Social Security Act, B.E. 2533 (1990);
(ii) Government Pension Fund Act B.E. 2539 (1996);
(iii) Private School Act, B.E. 2550 (2007);
(iv) Provident Fund Act, B.E. 2530 (1987);
(v) National Savings Fund Act, B.E. 2554 (2011);
(vi) Any identical or substantially similar funds which are established pursuant to legislation introduced after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing funds.

2. In the case of the Netherlands, the term "recognised pension fund as agreed between the competent authorities of the Contracting States" includes the following funds and any identical or substantially similar funds which are established pursuant to legislation introduced after 1 January 2020:
(i) the Pension Act (Pensioenwet);
(ii) the Mandatory Participation in an Industry-wide Pension Fund (Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000);
(iii) the Mandatory Pensions for Professional Groups Act (Wet verplichte beroepspensioenregeling);
(iv) the Act on the Notary Office (Wet op het notarisambt);
(v) the Act on Financial Supervision (Wet op het financieel toezicht).

VII. AD ARTICLE 18
It is understood that:
1. a pension, other similar remuneration or an annuity shall be deemed to arise in a Contracting State insofar as the contributions or payments associated with that pension or other similar remuneration or annuity, or the entitlements received from that pension or other similar remuneration or annuity, qualified for relief from tax in that State;
2. the provisions of this Article shall also apply to a lump sum payment in lieu of a pension or other similar remuneration or an annuity.

VIII. AD ARTICLE 25
It is understood that the competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of this Article.

IX. AD ARTICLES 25 and 26
The provisions of Article 25 and Article 26 shall apply accordingly to the income related regulations ("Toeslagen") of the Netherlands.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly authorised thereto, have signed this Protocol.

DONE in duplicate at Brussels on this twenty-first day of November of the year two thousand and twenty-five of the Christian Era, in the English language.

For the Kingdom of the Netherlands,

DAVID VAN WEEL

For the Kingdom of Thailand,

SIHASAK PHUANGKETKEOW

C. VERTALING

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting

Het Koninkrijk der Nederlanden

en

het Koninkrijk Thailand,

Geleid door de wens hun economische betrekkingen verder te ontwikkelen en hun samenwerking op belastinggebied te verbeteren,

Voornemens een verdrag te sluiten tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen zonder daarbij mogelijkheden te scheppen tot niet-heffing of verminderde heffing van belasting door middel van het ontduiken of ontwijken van belasting (daaronder begrepen het gebruik van treaty-shopping-structuren die als doel hebben in dit Verdrag voorziene tegemoetkomingen te verkrijgen in het indirecte voordeel van inwoners van derde rechtsgebieden),

Zijn het volgende overeengekomen:

Artikel 1

Personen op wie het Verdrag van toepassing is

Dit Verdrag is van toepassing op personen die inwoner zijn van een of van beide verdragsluitende staten.

Artikel 2

Belastingen waarop het Verdrag van toepassing is

1. Dit Verdrag is van toepassing op belastingen naar het inkomen die worden geheven ten behoeve van een verdragsluitende staat of van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan, ongeacht de wijze van heffing.

2. Als belastingen naar het inkomen worden beschouwd alle belastingen die worden geheven naar het gehele inkomen of naar inkomensbestanddelen, waaronder begrepen belastingen naar voordelen verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende zaken, belastingen naar het totale bedrag van de door ondernemingen betaalde lonen of salarissen, alsmede belastingen naar waardevermeerdering.

3. De bestaande belastingen waarop het Verdrag van toepassing is, zijn met name:
a. in het geval van Thailand:
   i. de inkomstenbelasting; en
   ii. de belasting op inkomsten uit de winning van aardolie („petroleum income tax");
   (hierna te noemen: „Thaise belasting");
b. in het geval van Nederland:
   i. de inkomstenbelasting;
   ii. de loonbelasting;
   iii. de vennootschapsbelasting, daaronder begrepen het aandeel van de regering in de nettowinsten behaald met de exploitatie van natuurlijke rijkdommen geheven krachtens de Mijnbouwwet;
   iv. de dividendbelasting;
   (hierna te noemen: „Nederlandse belasting").

4. Het Verdrag is ook van toepassing op alle gelijke of in wezen gelijksoortige belastingen die na de datum van ondertekening van het Verdrag naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten stellen elkaar in kennis van alle wezenlijke wijzigingen die in hun onderscheiden belastingwetgeving zijn aangebracht.

Artikel 3

Algemene begripsbepalingen

1. Voor de toepassing van dit Verdrag, tenzij de context anders vereist:
a. betekenen de uitdrukkingen „een verdragsluitende staat" en „de andere verdragsluitende staat" het Koninkrijk Thailand of het Koninkrijk der Nederlanden, ten behoeve van Nederland, al naargelang de context vereist;
b. betekent de uitdrukking „Thailand" het grondgebied van het Koninkrijk Thailand, met inbegrip van zijn binnenwateren, zijn territoriale zeeën en alle maritieme gebieden waarbinnen het Koninkrijk Thailand soevereine rechten uitoefent of rechtsmacht heeft uit hoofde van het internationaal recht;
c. betekent de uitdrukking „Nederland" het Europese deel van het Koninkrijk der Nederlanden, met inbegrip van zijn territoriale zee en elk gebied buiten en grenzend aan zijn territoriale zee waarbinnen het Koninkrijk der Nederlanden, in overeenstemming met het internationaal recht, rechtsmacht heeft of soevereine rechten uitoefent;
d. omvat de uitdrukking „persoon" een natuurlijke persoon, een lichaam en elke andere vereniging van personen;
e. betekent de uitdrukking „lichaam" elke rechtspersoon of elke entiteit die voor de belastingheffing als een rechtspersoon wordt behandeld;
f. betekenen de uitdrukkingen „onderneming van een verdragsluitende staat" en „onderneming van de andere verdragsluitende staat" onderscheidenlijk een onderneming gedreven door een inwoner van een verdragsluitende staat en een onderneming gedreven door een inwoner van de andere verdragsluitende staat;
g. betekent de uitdrukking „onderdaan" met betrekking tot een verdragsluitende staat:
   i. in het geval van Thailand, elke natuurlijke persoon die de nationaliteit van het Koninkrijk Thailand bezit en elke rechtspersoon die, elk samenwerkingsverband dat, elke vereniging die en elke andere entiteit die zijn of haar rechtspositie als zodanig ontleent aan de wetgeving die in Thailand van kracht is;

ii. in het geval van Nederland, elke natuurlijke persoon die de nationaliteit van het Koninkrijk der Nederlanden bezit en elke rechtspersoon die, elk samenwerkingsverband dat of elke vereniging die zijn of haar rechtspositie als zodanig ontleent aan de wetgeving die in Nederland van kracht is;

h. betekent de uitdrukking „internationaal verkeer" alle vervoer met een schip of luchtvaartuig, behalve wanneer het schip of luchtvaartuig uitsluitend wordt geëxploiteerd tussen plaatsen die in een verdragsluitende staat zijn gelegen en de onderneming die het schip of luchtvaartuig exploiteert geen onderneming van die staat is; en

i. betekent de uitdrukking „bevoegde autoriteit":
   i. in het geval van Thailand, de minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger; en
   ii. in het geval van Nederland, de minister van Financiën of zijn bevoegde vertegenwoordiger;

j. betekent de uitdrukking „erkend pensioenfonds" van een staat een in die staat gevestigde entiteit of constructie die:
   i. uitsluitend of nagenoeg uitsluitend is opgericht en wordt geëxploiteerd ten behoeve van het beheren of het voorzien in oudedagsvoorzieningen en ondergeschikte of bijkomstige voorzieningen aan natuurlijke personen en als zodanig gereguleerd wordt door die staat of door een van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan; of
   ii. uitsluitend of nagenoeg uitsluitend is opgericht en wordt geëxploiteerd voor het beleggen van gelden ten voordele van entiteiten of constructies zoals bedoeld in subonderdeel i.

2. Voor de toepassing van het Verdrag op enig moment door een verdragsluitende staat heeft elke daarin niet omschreven uitdrukking, tenzij de context anders vereist of de bevoegde autoriteiten een andere betekenis overeenkomen ingevolge de bepalingen van artikel 24, de betekenis welke deze op dat moment heeft volgens de wetgeving van die staat met betrekking tot de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is, waarbij elke betekenis volgens de toepasselijke belastingwetgeving van die staat prevaleert boven een betekenis die volgens andere wetgeving van die staat aan die uitdrukking wordt gegeven.

Artikel 4

Inwoner

1. Voor de toepassing van dit Verdrag betekent de uitdrukking „inwoner van een verdragsluitende staat" iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van die staat, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn woonplaats, verblijf, plaats van oprichting, plaats van leiding of enige andere soortgelijke omstandigheid, en omvat tevens de staat zelf en elk staatkundig onderdeel of plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan alsmede een erkend pensioenfonds en een erkende liefdadigheidsinstelling van die staat. Deze uitdrukking omvat echter niet een persoon die in die staat slechts aan belasting is onderworpen ter zake van inkomen uit bronnen in die staat.

2. Indien een natuurlijke persoon ingevolge de bepalingen van het eerste lid inwoner van beide verdragsluitende staten is, wordt zijn positie als volgt bepaald:

a. hij wordt geacht slechts inwoner te zijn van de staat waarin hij een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft; indien hij in beide staten een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft, wordt hij geacht slechts inwoner te zijn van de staat waarmee zijn persoonlijke en economische betrekkingen het nauwst zijn (middelpunt van de levensbelangen);

b. indien niet kan worden bepaald in welke staat hij het middelpunt van zijn levensbelangen heeft, of indien hij in geen van de staten een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft, wordt hij geacht slechts inwoner te zijn van de staat waarin hij gewoonlijk verblijft;

c. indien hij in beide staten of in geen van beide gewoonlijk verblijft, wordt hij geacht slechts inwoner te zijn van de staat waarvan hij onderdaan is;

d. indien hij onderdaan is van beide staten of van geen van beide, regelen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten de aangelegenheid in onderling overleg.

3. Indien een persoon, niet zijnde een natuurlijke persoon, ingevolge de bepalingen van het eerste lid inwoner van beide verdragsluitende staten is, trachten de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten in onderlinge overeenstemming te bepalen van welke verdragsluitende staat deze persoon geacht wordt inwoner te zijn voor de toepassing van het Verdrag, daarbij rekening houdend met zijn plaats van werkelijke leiding, de plaats waar hij is opgericht of anderszins tot stand is gekomen en alle andere relevante factoren. Wanneer dergelijke overeenstemming ontbreekt, is die persoon niet gerechtigd tot enige belastingvermindering of -vrijstelling waarin dit Verdrag voorziet, behalve in de mate waarin en de wijze waarop dat wordt overeengekomen door de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten.

Artikel 5

Vaste inrichting

1. Voor de toepassing van dit Verdrag betekent de uitdrukking „vaste inrichting" een vaste bedrijfsinrichting door middel waarvan de werkzaamheden van een onderneming geheel of gedeeltelijk worden verricht.

2. De uitdrukking „vaste inrichting” omvat in het bijzonder:
a. een plaats waar leiding wordt gegeven;
b. een filiaal;
c. een kantoor;
d. een fabriek;
e. een werkplaats, en
f. een mijn, een olie- of gasbron, een (steen)groeve of elke andere plaats waar natuurlijke rijkdommen worden gewonnen.

3. De uitdrukking „vaste inrichting” omvat eveneens:
a. een plaats van uitvoering van een bouwwerk of van constructie-, montage- of installatiewerkzaamheden of toezichthoudende activiteiten die daarmee verband houden, maar alleen indien een dergelijke plaats blijft voortbestaan of dergelijke werkzaamheden blijven voortduren gedurende meer dan zes maanden;
b. het verlenen van diensten, daaronder begrepen diensten van adviserende aard, door een onderneming door middel van werknemers of andere personeelsleden die door de onderneming daartoe zijn aangesteld, echter alleen indien zulke werkzaamheden (voor hetzelfde of een daarmee samenhangend project) in een verdragsluitende staat voor een tijdvak dat of tijdvakken die in een tijdvak van twaalf maanden in totaal meer dan zes maanden voortduurt of voortduren.

4. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste, tweede en derde lid wordt een onderneming van een verdragsluitende staat die werkzaamheden verricht in de territoriale zee van de andere verdragsluitende staat of in elk gebied buiten en grenzend aan zijn territoriale zee, waarbinnen de andere verdragsluitende staat in overeenstemming met het internationaal recht rechtsmacht heeft of soevereine rechten uitoefent (werkzaamheden buitengaats), geacht ter zake van die werkzaamheden in de andere staat een bedrijf uit te oefenen door middel van een aldaar gelegen vaste inrichting, tenzij de werkzaamheden in kwestie in de andere staat worden verricht gedurende een tijdvak dat of tijdvakken die in een tijdvak van twaalf maanden in totaal minder dan 30 dagen voortduurt of voortduren.

5. Voor de toepassing van het vierde lid wordt de uitdrukking „werkzaamheden buitengaats” geacht niet te omvatten:
a. een van de werkzaamheden of een combinatie daarvan als genoemd in het zevende lid;
b. sleep- of ankerwerkzaamheden door schepen die in de eerste plaats voor dat doel zijn ontworpen alsmede andere door dergelijke schepen verrichte werkzaamheden;
c. het vervoer van voorraden of personeel door schepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer.

6. Uitsluitend teneinde de duur vast te stellen van:
a. een plaats van uitvoering van een bouwwerk, van constructie-, montage- of installatiewerkzaamheden of toezichthoudende activiteiten die daarmee verband houden ingevolge het derde lid, onderdeel a, wanneer een onderneming van een verdragsluitende staat in de andere verdragsluitende staat werkzaamheden uitoefent op een plaats van uitvoering van een bouwwerk of van constructie-, montage- of installatiewerkzaamheden of toezichthoudende activiteiten die daarmee verband houden en die werkzaamheden worden uitgeoefend gedurende een of meer tijdvakken die in totaal langer duren dan 30 dagen zonder de termijn van zes maanden te overschrijden en op diezelfde plaats van uitvoering van een bouwwerk, van constructie-, montage- of installatiewerkzaamheden of toezichthoudende activiteiten die daarmee verband houden gedurende verschillende tijdvakken, die elk langer duren dan 30 dagen, daarmee verband houdende werkzaamheden worden uitgeoefend door een of meer ondernemingen die nauw verbonden zijn met eerstgenoemde onderneming, worden die verschillende tijdvakken bij het totale tijdvak gevoegd gedurende welke de eerstgenoemde onderneming werkzaamheden heeft uitgeoefend op die plaats van uitvoering van een bouwwerk of van constructie-, montage- of installatiewerkzaamheden of toezichthoudende activiteiten die daarmee verband houden; en
b. werkzaamheden buitengaats ingevolge het vierde lid, wanneer een onderneming van een verdragsluitende staat in de andere verdragsluitende staat werkzaamheden buitengaats uitoefent en daarmee verband houdende werkzaamheden in die andere staat gedurende verschillende tijdvakken worden uitgeoefend door een of meer ondernemingen die nauw verbonden zijn met de eerstgenoemde onderneming, worden die verschillende tijdvakken bij het totale tijdvak gevoegd gedurende welke de eerstgenoemde onderneming werkzaamheden buitengaats heeft uitgeoefend in die andere verdragsluitende staat.

7. Niettegenstaande de voorgaande bepalingen van dit artikel wordt de uitdrukking „vaste inrichting” geacht niet te omvatten:
a. het gebruikmaken van inrichtingen uitsluitend voor opslag, uitstalling of aflevering van aan de onderneming toebehorende goederen of koopwaar;
b. het aanhouden van een voorraad van aan de onderneming toebehorende goederen of koopwaar, uitsluitend voor opslag, uitstalling of aflevering;
c. het aanhouden van een voorraad van aan de onderneming toebehorende goederen of koopwaar, uitsluitend voor bewerking of verwerking door een andere onderneming;
d. het aanhouden van een vaste bedrijfsinrichting, uitsluitend om voor de onderneming goederen of koopwaar aan te kopen of informatie in te winnen;

e. het aanhouden van een vaste bedrijfsinrichting, uitsluitend om voor de onderneming enige andere werkzaamheid te verrichten;
f. het aanhouden van een vaste bedrijfsinrichting met als enig doel een combinatie van de in de onderdelen a tot en met e genoemde werkzaamheden te verrichten,

op voorwaarde dat die werkzaamheid, of, in het geval van onderdeel f, het geheel van de werkzaamheden van de vaste bedrijfsinrichting, van voorbereidende aard is of het karakter van hulpwerkzaamheid heeft.

8. Het zevende lid is niet van toepassing op een vaste bedrijfsinrichting die door een onderneming gebruikt of aangehouden wordt indien dezelfde onderneming of een nauw daarmee verbonden onderneming op dezelfde plaats of op een andere plaats in dezelfde verdragsluitende staat bedrijfsactiviteiten verricht, en
a. die plaats of die andere plaats voor de onderneming of voor de nauw daarmee verbonden onderneming een vaste inrichting vormt op grond van de bepalingen van dit artikel; of
b. het geheel van de activiteiten dat resulteert uit de combinatie van de activiteiten die door de twee ondernemingen op dezelfde plaats, of door dezelfde onderneming of nauw daarmee verbonden ondernemingen op de twee plaatsen worden uitgeoefend, niet van voorbereidende aard is of het karakter van hulpwerkzaamheid heeft,

op voorwaarde dat de bedrijfsactiviteiten die door de twee ondernemingen op dezelfde plaats, of door dezelfde onderneming of nauw daarmee verbonden ondernemingen op de twee plaatsen, worden uitgeoefend aanvullende taken zijn die deel uitmaken van een samenhangende bedrijfsvoering.

9. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste, tweede en vierde lid, indien een persoon – niet zijnde een onafhankelijke vertegenwoordiger op wie het tiende lid van toepassing is – namens een onderneming optreedt, en een machtiging bezit om namens de onderneming overeenkomsten af te sluiten en dit recht in een verdragsluitende staat gewoonlijk uitoefent, wordt die onderneming geacht in die staat een vaste inrichting te hebben met betrekking tot de werkzaamheden die die persoon voor de onderneming verricht, tenzij de werkzaamheden van die persoon beperkt blijven tot die genoemd in het zevende lid, die, indien zij worden verricht door middel van een vaste bedrijfsinrichting, deze vaste bedrijfsinrichting op grond van de bepalingen van dat lid niet tot een vaste inrichting zouden maken.

10. Een onderneming van een verdragsluitende staat wordt niet geacht een vaste inrichting in de andere verdragsluitende staat te hebben alleen op grond van de omstandigheid dat zij in die andere staat een bedrijf uitoefent door bemiddeling van een makelaar, commissionair of enige andere onafhankelijke vertegenwoordiger, mits deze personen in de normale uitoefening van hun bedrijf handelen.

11. Ten behoeve van de toepassing van dit artikel, is een persoon of onderneming nauw verbonden met een onderneming indien uit alle relevante feiten en omstandigheden blijkt dat de ene zeggenschap heeft over de andere of dat beide onder zeggenschap staan van dezelfde personen of ondernemingen. In elk geval wordt een persoon of een onderneming geacht nauw verbonden te zijn met een onderneming indien de ene direct of indirect meer dan 50 percent bezit van het uiteindelijke belang in de andere (of, in het geval van een lichaam, meer dan 50 percent bezit van het totale aantal stemmen en de waarde van de aandelen van het lichaam of van het uiteindelijke belang in het vermogen van het lichaam) of indien een andere persoon of onderneming direct of indirect meer dan 50 percent bezit van het uiteindelijke belang (of, in het geval van een lichaam, meer dan 50 percent bezit van het totale aantal stemmen en de waarde van de aandelen van het lichaam of van het uiteindelijke belang in het vermogen van het lichaam) in de persoon en de onderneming of in de twee ondernemingen.

12. De omstandigheid dat een lichaam dat inwoner is van een verdragsluitende staat een lichaam beheerst of door een lichaam wordt beheerst dat inwoner is van de andere verdragsluitende staat of dat in die andere staat zijn bedrijf uitoefent (hetzij door middel van een vaste inrichting, hetzij op andere wijze), bestempelt een van beide lichamen niet tot een vaste inrichting van het andere.

Artikel 6

Inkomen uit onroerende zaken

1. Inkomen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat uit onroerende zaken (waaronder begrepen inkomen uit landbouw- of bosbedrijven) gelegen in de andere verdragsluitende staat, mag in die andere staat worden belast.

2. De uitdrukking „onroerende zaken" heeft de betekenis welke die uitdrukking heeft volgens de wetgeving van de verdragsluitende staat waar de desbetreffende zaken zijn gelegen. De uitdrukking omvat in ieder geval de zaken die bij de onroerende zaken behoren, levende en dode have van landbouw- en bosbedrijven, rechten waarop de bepalingen van het privaatrecht betreffende de grondeigendom van toepassing zijn, vruchtgebruik van onroerende zaken en rechten op variabele of vaste vergoedingen ter zake van de exploitatie, of concessie tot exploitatie, van minerale aardlagen, bronnen en andere natuurlijke rijkdommen; schepen, binnenschepen en luchtvaartuigen worden niet als onroerende zaken beschouwd.

3. De bepalingen van het eerste lid zijn van toepassing op inkomen verkregen uit de rechtstreekse exploitatie, uit het verhuren, of uit elke andere vorm van exploitatie van onroerende zaken.

4. De bepalingen van het eerste en derde lid zijn eveneens van toepassing op inkomen uit onroerende zaken van een onderneming en op inkomen uit onroerende zaken die worden gebruikt voor het verrichten van zelfstandige arbeid.

Artikel 7

Winst uit onderneming

1. De winst van een onderneming van een verdragsluitende staat is slechts in die staat belastbaar, tenzij de onderneming in de andere verdragsluitende staat haar bedrijf uitoefent door middel van een aldaar gelegen vaste inrichting. Indien de onderneming aldus haar bedrijf uitoefent, mag de winst van de onderneming in de andere staat worden belast, maar slechts in zoverre deze aan die vaste inrichting kan worden toegerekend.

2. Onder voorbehoud van de bepalingen van het derde lid wordt, indien een onderneming van een verdragsluitende staat in de andere verdragsluitende staat haar bedrijf uitoefent door middel van een aldaar gelegen vaste inrichting, in elk van de verdragsluitende staten aan die vaste inrichting de winst toegerekend die zij geacht zou kunnen worden te behalen, indien zij een zelfstandige onderneming zou zijn die dezelfde of soortgelijke werkzaamheden zou uitoefenen onder dezelfde of soortgelijke omstandigheden en die geheel onafhankelijk transacties zou aangaan met de onderneming waarvan zij een vaste inrichting is.

3. Bij het bepalen van de winst van een vaste inrichting worden in aftrek toegelaten kosten, daaronder begrepen kosten van de leiding en algemene beheerskosten, die ten behoeve van werkzaamheden van de vaste inrichting zijn gemaakt, hetzij in de staat waarin de vaste inrichting is gevestigd, hetzij elders.

4. Voor zover het in een verdragsluitende staat gebruikelijk is de aan een vaste inrichting toe te rekenen winst te bepalen op basis van een verdeling van de totale winst van de onderneming over haar verschillende delen, belet het tweede lid die verdragsluitende staat niet de te belasten winst te bepalen volgens die gebruikelijke verdeling. De gevolgde methode van verdeling dient echter zodanig te zijn dat het resultaat in overeenstemming is met de in dit artikel neergelegde beginselen.

5. Indien de informatie waarover de belastingautoriteit van een verdragsluitende staat beschikt onvoldoende is om de kosten te bepalen die ten behoeve van de werkzaamheden van de vaste inrichting zijn gemaakt, doet niets in dit artikel afbreuk aan de toepassing van enige wet van die staat die betrekking heeft op de vaststelling van de door een persoon verschuldigde belasting, mits die wet wordt toegepast voor zover de informatie waarover de belastingautoriteit beschikt dat toelaat, in overeenstemming met de beginselen van dit artikel.

6. Er wordt geen winst aan een vaste inrichting toegerekend enkel op grond van de aankoop door die vaste inrichting van goederen of koopwaar voor de onderneming.

7. Voor de toepassing van de voorgaande leden wordt de aan de vaste inrichting toe te rekenen winst van jaar tot jaar volgens dezelfde methode bepaald, tenzij er een goede en genoegzame reden bestaat hiervan af te wijken.

8. Indien de winst inkomensbestanddelen bevat die afzonderlijk in andere artikelen van dit Verdrag worden behandeld, worden de bepalingen van die artikelen niet aangetast door de bepalingen van dit artikel.

Artikel 8

Scheep- en luchtvaart

1. Inkomen of winst die een onderneming van een verdragsluitende staat verkrijgt uit de exploitatie van luchtvaartuigen in internationaal verkeer is slechts in die verdragsluitende staat belastbaar.

2. Inkomen of winst die een onderneming van een verdragsluitende staat verkrijgt uit de exploitatie van schepen in internationaal verkeer mag in de andere verdragsluitende staat worden belast, maar de in de andere staat opgelegde belasting wordt verminderd met een bedrag dat gelijk is aan 50 procent daarvan. De aldus geheven belasting mag echter niet hoger zijn dan 1,5 percent van het bruto-inkomen dat verkregen is uit bronnen in die andere staat.

3. De bepalingen van het eerste lid zijn ook van toepassing op inkomen of winst uit de deelneming in een „pool", een gemeenschappelijke onderneming of een internationaal opererend agentschap.

Artikel 9

Gelieerde ondernemingen

1. Indien
a. een onderneming van een verdragsluitende staat direct of indirect deelneemt aan de leiding van, aan het toezicht op dan wel in het kapitaal van een onderneming van de andere verdragsluitende staat, of
b. dezelfde personen direct of indirect deelnemen aan de leiding van, aan het toezicht op dan wel in het kapitaal van een onderneming van een verdragsluitende staat en een onderneming van de andere verdragsluitende staat,

en in het ene of in het andere geval tussen de beide ondernemingen in hun handelsbetrekkingen of financiële betrekkingen voorwaarden worden overeengekomen of opgelegd, die afwijken van die welke zouden worden overeengekomen tussen onafhankelijke ondernemingen, mag al het inkomen of alle winst die een van de ondernemingen zonder deze voorwaarden zou hebben behaald, maar ten gevolge van die voorwaarden niet heeft behaald, worden begrepen in het inkomen of de winst van die onderneming en dienovereenkomstig worden belast.

2. Indien een verdragsluitende staat in de winst van een onderneming van die staat winst begrijpt – en dienovereenkomstig belast – ter zake waarvan een onderneming van de andere verdragsluitende staat in die andere staat in de belastingheffing is betrokken en deze winst bestaat uit winst welke de onderneming van de eerstgenoemde staat zou hebben behaald indien tussen de beide ondernemingen zodanige voorwaarden zouden zijn overeengekomen als die welke tussen onafhankelijke ondernemingen zouden zijn overeengekomen, past die andere staat dienovereenkomstig het bedrag aan belasting aan dat aldaar over die winst is geheven. Bij de vaststelling van een dergelijke aanpassing worden de overige bepalingen van dit Verdrag naar behoren in acht genomen en plegen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten zo nodig met elkaar overleg.

Artikel 10

Dividenden

1. Dividenden betaald door een lichaam dat inwoner is van een verdragsluitende staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat, mogen in die andere staat worden belast.

2. Deze dividenden mogen echter ook in de verdragsluitende staat waarvan het lichaam dat de dividenden betaalt inwoner is, overeenkomstig de wetgeving van die staat worden belast, maar indien de uiteindelijk gerechtigde tot de dividenden inwoner van de andere verdragsluitende staat is, mag de aldus geheven belasting niet overschrijden:
i. in het geval van Thailand, 10 percent van het brutobedrag van de dividenden;
ii. in het geval van Nederland, 15 percent van het brutobedrag van de dividenden.

3. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten kunnen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van het tweede lid regelen.

4. De bepalingen van het tweede lid laten de belastingheffing van het lichaam ter zake van de winst waaruit de dividenden worden betaald onverlet.

5. De uitdrukking „dividenden” zoals gebezigd in dit artikel, betekent inkomen uit aandelen, winstaandelen of winstbewijzen, mijnaandelen, oprichtersaandelen of andere rechten, niet zijnde schuldvorderingen, die aanspraak geven op een aandeel in de winst alsmede inkomen uit andere vennootschappelijke rechten die door de wetgeving van de staat waarvan het lichaam dat de uitdeling doet inwoner is, op dezelfde wijze aan de belastingheffing worden onderworpen als inkomen uit aandelen.

6. De bepalingen van het eerste, tweede en negende lid zijn niet van toepassing indien de uiteindelijk gerechtigde tot de dividenden, die inwoner is van een verdragsluitende staat, in de andere verdragsluitende staat waarvan het lichaam dat de dividenden betaalt inwoner is, een bedrijf uitoefent door middel van een aldaar gevestigde vaste inrichting of in die andere staat zelfstandige arbeid verricht vanuit een aldaar gelegen vast middelpunt, en het bezit uit hoofde waarvan de dividenden worden betaald, tot het vermogen van die vaste inrichting of dat vaste middelpunt behoort. In dat geval zijn, naargelang van het geval, de bepalingen van artikel 7 of artikel 14 van toepassing.

7. Indien een lichaam dat inwoner is van een verdragsluitende staat, winst of inkomen verkrijgt uit de andere verdragsluitende staat, mag die andere staat geen belasting heffen over de dividenden die door het lichaam worden betaald, behalve voor zover dergelijke dividenden worden betaald aan een inwoner van die andere staat of voor zover het bezit uit hoofde waarvan de dividenden worden betaald, tot het vermogen van een in die andere staat gelegen vaste inrichting of vast middelpunt behoort, noch de niet-uitgedeelde winst van het

lichaam onderwerpen aan een belasting op niet-uitgedeelde winst van het lichaam, zelfs indien de betaalde dividenden of de niet-uitgedeelde winst geheel of gedeeltelijk bestaan uit winst die of inkomen dat uit die andere staat afkomstig is.

8. Niets in dit Verdrag mag zodanig worden uitgelegd dat een verdragsluitende staat belet wordt belasting te heffen over het overhevelen van winst uit die verdragsluitende staat in overeenstemming met de bepalingen van zijn nationale recht. De aldus opgelegde belasting mag echter niet hoger zijn dan het tarief dat in het tweede lid van dit artikel voor die verdragsluitende staat is bepaald.

9. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste, tweede en zevende lid mogen dividenden betaald door een lichaam dat krachtens de wetgeving van een verdragsluitende staat inwoner van die staat is, aan een natuurlijke persoon die een inwoner van de andere verdragsluitende staat is en die, ter zake van het niet langer inwoner zijn van de eerstgenoemde staat, wordt belast over de waardevermeerdering van vermogen als bedoeld in het zesde lid van artikel 13, in overeenstemming met de wetgeving van die staat ook in die staat worden belast, maar uitsluitend voor zover er van de aanslag ter zake van de waardevermeerdering van vermogen nog een bedrag openstaat.

Artikel 11

Interest

1. Interest afkomstig uit een verdragsluitende staat en betaald aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat, mag in die andere staat worden belast.

2. Deze interest mag echter ook in de verdragsluitende staat waaruit hij afkomstig is overeenkomstig de wetgeving van die staat worden belast, maar indien de uiteindelijk gerechtigde tot de interest een inwoner van de andere verdragsluitende staat is, mag de aldus geheven belasting niet overschrijden:
a. 10 percent van het brutobedrag van de interest indien die wordt ontvangen door een financiële instelling (met inbegrip van een verzekeringsmaatschappij);
b. 15 percent van het brutobedrag van de interest in overige gevallen.

3. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten kunnen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van het tweede lid regelen.

4. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste en tweede lid, is interest afkomstig uit een verdragsluitende staat en betaald aan de regering van de andere verdragsluitende staat vrijgesteld van belasting in de eerstgenoemde verdragsluitende staat.
Voor de toepassing van deze paragraaf wordt onder de uitdrukking „regering" verstaan:
a. in het geval van Thailand:, de regering van het Koninkrijk Thailand en omvat mede:
   i. de Bank of Thailand;
   ii. de Export-Import Bank of Thailand;
   iii. de Government Saving Bank;
   iv. de Government Housing Bank;
   v. elk ministerie of onderdeel daarvan;
   vi. elke lokale autoriteit;
   vii. elke rechtspersoon die volledig toebehoort aan de regering van het Koninkrijk Thailand;
   viii. elke instelling zoals van tijd tot tijd door de verdragsluitende staten kan worden overeengekomen; en
   ix. elk erkend pensioenfonds dat gereguleerd wordt door de regering van het Koninkrijk Thailand of de staatkundige onderdelen daarvan, zoals overeengekomen door de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten;
b. in het geval van Nederland, de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en omvat mede:
   i. De Nederlandsche Bank (Centrale Bank);
   ii. elk ministerie of onderdeel daarvan;
   iii. elke lokale autoriteit;
   iv. elke rechtspersoon die toebehoort aan of wordt beheerst door de regering van het Koninkrijk der Nederlanden;
   v. elke instelling zoals van tijd tot tijd door de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten vastgesteld; en
   vi. elk erkend pensioenfonds dat gereguleerd wordt door de regering van het Koninkrijk der Nederlanden of de staatkundige onderdelen daarvan, zoals overeengekomen door de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staat.

5. De uitdrukking „interest", zoals gebezigd in dit artikel, betekent inkomen uit schuldvorderingen van welke aard ook, al dan niet verzekerd door hypotheek en al dan niet aanspraak gevend op een aandeel in de winst van de schuldenaar, en in het bijzonder inkomen uit overheidsleningen en inkomen uit obligaties of schuldbewijzen, waaronder begrepen de aan dergelijke leningen, obligaties of schuldbewijzen verbonden premies en prijzen alsmede inkomen dat door de belastingwetgeving van de verdragsluitende staat waaruit het inko-

men afkomstig is, met inkomen uit geldlening wordt gelijkgesteld. Opgelegde boetes voor te late betaling worden voor de toepassing van dit artikel niet als interest aangemerkt.

6. De bepalingen van het eerste en tweede lid zijn niet van toepassing indien de uiteindelijk gerechtigde tot de interest, die inwoner is van een verdragsluitende staat, in de andere verdragsluitende staat waaruit de interest afkomstig is, een bedrijf uitoefent door middel van een aldaar gelegen vaste inrichting of in die andere staat zelfstandige arbeid verricht vanuit een aldaar gelegen vast middelpunt, en de schuldvordering uit hoofde waarvan de interest wordt betaald, tot het vermogen van die vaste inrichting of dat vaste middelpunt behoort. In dat geval zijn, naargelang van het geval, de bepalingen van artikel 7 of artikel 14 van toepassing.

7. Interest wordt geacht uit een verdragsluitende staat afkomstig te zijn indien deze wordt betaald door een inwoner van die staat. Indien evenwel de persoon die de interest betaalt, of hij inwoner van een verdragsluitende staat is of niet, in een verdragsluitende staat een vaste inrichting of een vast middelpunt heeft, waarvoor de schuld ter zake waarvan de interest wordt betaald, was aangegaan, en deze interest ten laste komt van die vaste inrichting of van dat vaste middelpunt, wordt deze interest geacht afkomstig te zijn uit de staat waar de vaste inrichting of het vaste middelpunt gelegen is.

8. Indien, wegens een bijzondere verhouding tussen de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde of tussen hen beiden en een derde, het bedrag van de interest, gelet op de schuldvordering ter zake waarvan deze wordt betaald, hoger is dan het bedrag dat zonder een dergelijke verhouding door de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde zou zijn overeengekomen, zijn de bepalingen van dit artikel slechts op het laatstbedoelde bedrag van toepassing. In dat geval blijft het daarboven uitgaande deel van het betaalde bedrag belastbaar overeenkomstig de wetgeving van elk van de verdragsluitende staten, waarbij zorgvuldig rekening wordt gehouden met de overige bepalingen van dit Verdrag.

Artikel 12

Royalty's

1. Royalty's afkomstig uit een verdragsluitende staat en betaald aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat mogen in die andere staat worden belast.

2. Deze royalty's mogen echter ook in de verdragsluitende staat waaruit zij afkomstig zijn, overeenkomstig de wetgeving van die staat worden belast, maar indien de uiteindelijk gerechtigde tot de royalty's inwoner van de andere verdragsluitende staat is, mag de aldus geheven belasting niet overschrijden:
a. 5 percent van het brutobedrag van de royalty's ontvangen als vergoeding voor het gebruik van, of voor het recht van gebruik van, een auteursrecht op een werk op het gebied van letterkunde, kunst of wetenschap;
b. 10 percent van het brutobedrag van de royalty's in alle overige gevallen.

3. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten kunnen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van het tweede lid regelen.

4. Onder de uitdrukking „royalty's", zoals gebezigd in dit artikel, worden verstaan vergoedingen van welke aard ook voor het gebruik van, of voor het recht van gebruik van, een auteursrecht op een werk op het gebied van letterkunde, kunst of wetenschap, waaronder begrepen bioscoopfilms, rechtstreekse uitzendingen, films, banden of andere middelen voor gebruik of reproductie in verband met radio- en televisie-uitzendingen, cinematografische films, een octrooi, een fabrieks- of handelsmerk, een tekening of model, een plan, een geheim recept of een geheime werkwijze, of voor het gebruik van, of voor het recht van gebruik van, uitrusting op het gebied van nijverheid, handel of wetenschap of voor informatie omtrent ervaringen op het gebied van nijverheid, handel of wetenschap.

5. De bepalingen van het eerste en tweede lid zijn niet van toepassing indien de uiteindelijk gerechtigde tot de royalty's, die inwoner is van een verdragsluitende staat, in de andere verdragsluitende staat waaruit de royalty's afkomstig zijn, een bedrijf uitoefent door middel van een aldaar gelegen vaste inrichting of in die andere staat zelfstandige arbeid verricht vanuit een aldaar gelegen vast middelpunt, en het recht of de zaak uit hoofde waarvan de royalty's worden betaald, tot het vermogen van die vaste inrichting of dat vaste middelpunt behoort. In dergelijke gevallen zijn, naar gelang van het geval, de bepalingen van artikel 7 of artikel 14 van toepassing.

6. Royalty's worden geacht uit een verdragsluitende staat afkomstig te zijn indien zij worden betaald door een inwoner van die staat. Indien evenwel de persoon die de royalty's betaalt, ongeacht of hij inwoner van een verdragsluitende staat is of niet, in een verdragsluitende staat een vaste inrichting of een vast middelpunt heeft, en het recht of de zaak uit hoofde waarvan de royalty's worden betaald tot het vermogen van die

vaste inrichting of dat vaste middelpunt behoort en deze royalty's ten laste komen van die vaste inrichting of van dat vaste middelpunt, worden deze royalty's geacht afkomstig te zijn uit de staat waar de vaste inrichting of het vaste middelpunt is gelegen.

7. Indien, wegens een bijzondere verhouding tussen de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde of tussen hen beiden en een derde, het bedrag van de royalty's, gelet op het gebruik, het recht of de informatie waarvoor zij worden betaald, hoger is dan het bedrag dat zonder een dergelijke verhouding door de schuldenaar en de uiteindelijk gerechtigde zou zijn overeengekomen, zijn de bepalingen van dit artikel slechts op het laatstbedoelde bedrag van toepassing. In dat geval blijft het daarboven uitgaande deel van het betaalde bedrag belastbaar overeenkomstig de wetgeving van elk van de verdragsluitende staten, waarbij zorgvuldig rekening wordt gehouden met de overige bepalingen van dit Verdrag.

Artikel 13

Vermogenswinsten

1. Voordelen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat uit de vervreemding van onroerende zaken als bedoeld in artikel 6 en die zijn gelegen in de andere verdragsluitende staat, mogen in die andere staat worden belast.

2. Voordelen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat, anders dan een erkend pensioenfonds, uit de vervreemding van aandelen, anders dan aandelen genoteerd aan een erkende effectenbeurs, die meer dan 50 percent van hun waarde direct of indirect ontlenen aan onroerende zaken die in de andere verdragsluitende staat zijn gelegen, mogen in die andere staat worden belast.

3. Voordelen verkregen uit de vervreemding van roerende zaken die deel uitmaken van het vermogen van een vaste inrichting die een onderneming van een verdragsluitende staat in de andere verdragsluitende staat heeft of van roerende zaken die behoren tot een vast middelpunt waarover een inwoner van een verdragsluitende staat in de andere verdragsluitende staat beschikt voor het verrichten van zelfstandige arbeid, waaronder begrepen voordelen verkregen uit de vervreemding van die vaste inrichting (afzonderlijk of met de gehele onderneming) of van dat vaste middelpunt, mogen in die andere staat worden belast.

4. Voordelen verkregen door een onderneming van een verdragsluitende staat uit de vervreemding van schepen of luchtvaartuigen die in internationaal verkeer worden geëxploiteerd of van roerende goederen die worden gebruikt bij de exploitatie van deze schepen of luchtvaartuigen zijn slechts belastbaar in die staat.

5. Voordelen verkregen uit de vervreemding van alle andere goederen dan die bedoeld in het eerste, tweede, derde en vierde lid van dit artikel, zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende staat waarvan de vervreemder inwoner is.

6. Indien een natuurlijke persoon inwoner was van een verdragsluitende staat en inwoner is geworden van de andere verdragsluitende staat, belet het vijfde lid de eerstgenoemde staat niet uit hoofde van zijn nationale recht de waardevermeerdering van aandelen, winstbewijzen, koopopties op en het vruchtgebruik van aandelen en winstbewijzen van en schuldvorderingen op een lichaam te belasten ter zake van de periode waarin die natuurlijke persoon inwoner van de eerstgenoemde staat was.

Artikel 14

Zelfstandige arbeid

1. Inkomen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat in de uitoefening van een vrij beroep of ter zake van andere werkzaamheden van zelfstandige aard is slechts in die staat belastbaar, behalve onder de volgende omstandigheden waarin dit inkomen tevens in de andere verdragsluitende staat: mag worden belast:

a. indien hij in de andere verdragsluitende staat voor het verrichten van de werkzaamheden over een vast middelpunt beschikt; in dat geval mag het inkomen slechts in zoverre als dit aan dat vaste middelpunt kan worden toegerekend in die andere verdragsluitende staat worden belast; of
b. indien hij in de andere verdragsluitende staat verblijft gedurende een tijdvak dat of tijdvakken die tezamen in een tijdvak van twaalf maanden beginnend of eindigend in het desbetreffende belastingjaar in totaal 183 dagen of meer beslaat of beslaan; in dat geval mag het inkomen slechts in zoverre als dit is verkregen met zijn werkzaamheden in die andere staat worden belast in die andere staat.

2. De uitdrukking „vrij beroep" omvat in het bijzonder zelfstandige werkzaamheden op het gebied van wetenschap, letterkunde, kunst, opvoeding of onderwijs, alsmede de zelfstandige werkzaamheden van artsen, tandartsen, advocaten, technici, architecten en accountants.

Artikel 15

Niet-zelfstandige arbeid

1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 16, 18 en 19 zijn salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat ter zake van een dienstbetrekking slechts in die staat belastbaar, tenzij de dienstbetrekking in de andere verdragsluitende staat wordt uitgeoefend. Indien de dienstbetrekking aldaar wordt uitgeoefend, mag de ter zake daarvan verkregen beloning in die andere staat worden belast.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid is de beloning verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat ter zake van een in de andere verdragsluitende staat uitgeoefende dienstbetrekking slechts in de eerstgenoemde staat belastbaar, indien:
a. de genieter in de andere staat verblijft gedurende een tijdvak dat of tijdvakken die in een tijdvak van twaalf maanden beginnend of eindigend in het desbetreffende belastingjaar een totaal van 183 dagen niet te boven gaat of gaan; en
b. de beloning wordt betaald door of namens een werkgever die geen inwoner van de andere staat is; en
c. de beloning niet ten laste komt van een vaste inrichting die of een vast middelpunt dat de werkgever in de andere staat heeft.

3. Niettegenstaande de voorgaande bepalingen van dit artikel is de beloning verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat ter zake van een dienstbetrekking, als lid van de reguliere bemanning van een schip of luchtvaartuig, die wordt uitgeoefend aan boord van een schip of luchtvaartuig dat in internationaal verkeer wordt geëxploiteerd, anders dan aan boord van een schip of luchtvaartuig dat uitsluitend wordt geëxploiteerd in de andere verdragsluitende staat, slechts in de eerstgenoemde staat belastbaar.

Artikel 16

Directeursbeloningen

1. Directeursbeloningen en andere soortgelijke betalingen verkregen door een inwoner van Nederland in zijn hoedanigheid van lid van de raad van beheer van een lichaam dat inwoner is van Thailand, mag in Thailand worden belast.

2. Directeursbeloningen en andere beloningen verkregen door een inwoner van Thailand in zijn hoedanigheid van lid van de raad van beheer („bestuurder") of van de raad van commissarissen („commissaris") van een lichaam dat inwoner is van Nederland, mogen in Nederland worden belast.

Artikel 17

Artiesten en sportbeoefenaars

1. Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 14 en 15, mag inkomen verkregen door een inwoner van een verdragsluitende staat als artiest, zoals een toneelspeler, een film-, radio- of televisie-artiest of een musicus, of als sportbeoefenaar, uit zijn persoonlijke werkzaamheden als zodanig die worden verricht in de andere verdragsluitende staat, worden belast in die andere staat.

2. Indien inkomen ter zake van persoonlijke werkzaamheden die door een artiest of een sportbeoefenaar in die hoedanigheid worden verricht, niet aan de artiest of sportbeoefenaar zelf toekomt, maar aan een andere persoon, mag dat inkomen, niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 7, 14 en 15, worden belast in de verdragsluitende staat waarin de werkzaamheden van de artiest of sportbeoefenaar worden verricht.

3. De bepalingen van het eerste en tweede lid van dit artikel zijn niet van toepassing op beloningen of winsten, salarissen, lonen en soortgelijk inkomen die worden verkregen uit werkzaamheden die in een verdragsluitende staat worden verricht door inwoner van de andere verdragsluitende staat, indien het bezoek aan de eerstgenoemde staat in hoofdzaak wordt bekostigd uit de openbare middelen van de andere verdragsluitende staat, met inbegrip van een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam of een bij wet ingesteld orgaan daarvan. In dat geval is het inkomen slechts belastbaar in de verdragsluitende staat waarvan de artiest of sportbeoefenaar inwoner is.

Artikel 18

Pensioenen, lijfrenten en socialezekerheidsuitkeringen

1. Pensioenen, andere soortgelijke beloningen alsmede lijfrenten, en andere uitkeringen betaald krachtens de bepalingen van de socialezekerheidswetgeving van een verdragsluitende staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat zijn slechts in de andere verdragsluitende staat belastbaar.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid, mogen pensioenen, andere soortgelijke beloningen alsmede lijfrenten die afkomstig zijn uit een verdragsluitende staat, en andere uitkeringen betaald krachtens de bepalingen van de socialezekerheidswetgeving van een verdragsluitende staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat ook in de eerstgenoemde verdragsluitende staat worden belast.

3. De uitdrukking „lijfrente" betekent een vaste som, periodiek betaalbaar op vaste tijdstippen, hetzij gedurende het leven, hetzij gedurende een vastgesteld of voor vaststelling vatbaar tijdvak, ingevolge een verbintenis tot het doen van betalingen, die tegenover een voldoende en volledige tegenprestatie in geld of geldswaarde staat.

Artikel 19

Overheidsfuncties

1. a. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 18 zijn salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen betaald door een verdragsluitende staat of een staatkundig onderdeel of een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan aan een natuurlijke persoon ter zake van diensten verleend aan die staat of dat onderdeel of dat publiekrechtelijke lichaam, slechts in die staat belastbaar.
b. Dergelijke salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen zijn echter slechts in de andere verdragsluitende staat belastbaar indien de diensten in die staat worden verleend en de natuurlijke persoon inwoner is van die staat en:
   i. onderdaan is van die staat; of
   ii. niet uitsluitend voor het verlenen van de diensten inwoner van die staat is geworden.

2. De bepalingen van de artikelen 15, 16, 17 en 18 zijn van toepassing op salarissen, lonen en andere soortgelijke beloningen ter zake van diensten verleend in het kader van een bedrijf, uitgeoefend door een verdragsluitende staat of een staatkundig onderdeel of een plaatselijk publiekrechtelijk lichaam daarvan.

Artikel 20

Studenten

Betalingen die een student of een stagiair die inwoner is, of onmiddellijk voorafgaand aan zijn bezoek aan een verdragsluitende staat was, van de andere verdragsluitende staat en die uitsluitend voor zijn studie of opleiding in de eerstgenoemde staat verblijft, ontvangt ten behoeve van zijn onderhoud, studie of opleiding, zijn in die staat niet belastbaar, mits dergelijke betalingen afkomstig zijn uit bronnen buiten die staat.

Artikel 21

Overig inkomen

1. Inkomensbestanddelen van een inwoner van een verdragsluitende staat, van waaruit ook afkomstig, die niet in de voorgaande artikelen van dit Verdrag zijn behandeld, zijn slechts in die staat belastbaar.

2. De bepalingen van het eerste lid zijn niet van toepassing op inkomen, niet zijnde inkomen uit onroerende zaken zoals omschreven in het tweede lid van artikel 6, indien de genieter van dat inkomen, die inwoner is van een verdragsluitende staat, in de andere verdragsluitende staat een bedrijf uitoefent door middel van een aldaar gelegen vaste inrichting of in die andere staat zelfstandige arbeid verricht vanuit een aldaar gelegen vast middelpunt, en het recht of de zaak ter zake waarvan het inkomen wordt betaald tot het vermogen van die vaste inrichting of van dat vaste middelpunt behoort. In dat geval zijn, naargelang van het geval, de bepalingen van artikel 7 of artikel 14 van toepassing.

Artikel 22

Vermijden van dubbele belasting

1. Wanneer inkomen of winst in beide verdragsluitende staten aan belasting is onderworpen, wordt voorkoming van dubbele belasting verleend in overeenstemming met de volgende leden van dit artikel.

2. In Thailand mag belasting die in Nederland verschuldigd is over inkomen dat of winst die in Nederland is verkregen worden verrekend met de in Thailand over dat inkomen of die winst verschuldigde belasting. De verrekening overschrijdt echter niet dat deel van de in Nederland verschuldigde belasting, zoals berekend vóór het verlenen van de verrekening, dat kan worden toegerekend aan dat inkomensbestanddeel of die winst.

3. In Nederland wordt dubbele belasting als volgt vermeden:

a. Nederland is bevoegd in de grondslag waarnaar belasting wordt geheven van zijn inwoners de inkomensbestanddelen te begrijpen die overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag in Thailand mogen worden belast of slechts in Thailand belastbaar zijn. In deze gevallen verleent Nederland evenwel een vermindering van of een aftrek op de Nederlandse belasting volgens het bepaalde in de onderdelen b, c, d, e en f.
b. Indien een inwoner van Nederland inkomensbestanddelen verkrijgt die volgens artikel 6, eerste, derde en vierde lid, artikel 7, eerste lid, artikel 8, tweede lid, artikel 10, zesde lid, artikel 11, zesde lid, artikel 12, vijfde lid, artikel 13, eerste, tweede en derde lid, artikel 14, eerste lid, artikel 15, eerste lid, artikel 18, tweede lid, artikel 19, eerste lid en artikel 21, tweede lid, van dit Verdrag in Thailand mogen worden belast en die in de in onderdeel a bedoelde grondslag zijn begrepen, stelt Nederland deze inkomensbestanddelen vrij door een vermindering van zijn belasting toe te staan. Deze vermindering wordt berekend overeenkomstig de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting. Daartoe worden de bedoelde inkomensbestanddelen geacht te zijn begrepen in het bedrag van de inkomensbestanddelen die ingevolge die bepalingen van Nederlandse belasting zijn vrijgesteld.
c. De bepalingen van onderdeel b zijn niet van toepassing op inkomensbestanddelen verkregen door een inwoner van Nederland wanneer Thailand de bepalingen van dit Verdrag toepast om deze inkomensbestanddelen vrij te stellen van belasting of de bepalingen van artikel 10, tweede lid, artikel 11, tweede lid, of artikel 12, tweede lid, van dit Verdrag op deze inkomensbestanddelen toepast. In dat geval zijn de bepalingen van onderdeel e van overeenkomstige toepassing.
d. Niettegenstaande de bepalingen van onderdeel b, verleent Nederland een aftrek op de Nederlandse belasting voor de in Thailand betaalde belasting op inkomensbestanddelen die volgens artikel 7, eerste lid, artikel 10, zesde lid, artikel 11, zesde lid, artikel 12, vijfde lid, en artikel 21, tweede lid, van dit Verdrag in Thailand mogen worden belast, voor zover deze bestanddelen in de in onderdeel a bedoelde grondslag zijn begrepen, voor zover Nederland uit hoofde van de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting een vermindering verleent van de Nederlandse belasting voor de in een ander land over die inkomensbestanddelen geheven belasting. Voor de berekening van deze vermindering zijn de bepalingen van onderdeel e van dit artikel van overeenkomstige toepassing.
e. Indien een inwoner van Nederland inkomensbestanddelen verkrijgt die volgens artikel 10, tweede en negende lid, artikel 11, tweede lid, artikel 12, tweede lid, artikel 13, zesde lid, artikel 16, eerste lid en artikel 17, eerste en tweede lid, van dit Verdrag in Thailand mogen worden belast, verleent Nederland een aftrek op zijn belasting voor zover deze bestanddelen in onderdeel a bedoelde grondslag zijn begrepen. Het bedrag van deze aftrek is gelijk aan de in Thailand over deze inkomensbestanddelen betaalde belasting, maar bedraagt, indien de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting daarin voorzien, niet meer dan het bedrag van de aftrek die zou zijn verleend indien de aldus in het inkomen begrepen inkomensbestanddelen de enige bestanddelen zouden zijn geweest waarvoor Nederland een vermindering verleent uit hoofde van de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting.
f. De bepalingen van onderdeel e beperken een tegemoetkoming nu of in de toekomst verleend uit hoofde van de bepalingen in de Nederlandse wetgeving tot het vermijden van dubbele belasting niet, echter uitsluitend voor zover het de berekening van het bedrag van de vermindering van de Nederlandse belasting betreft met betrekking tot de som van het inkomen afkomstig uit meer dan een rechtsgebied en de voortwenteling van de belasting betaald in Thailand op bedoelde inkomensbestanddelen naar de volgende jaren.

Artikel 23

Non-discriminatie

1. Onderdanen van een verdragsluitende staat worden in de andere verdragsluitende staat niet aan enige belastingheffing of daarmee verband houdende verplichting onderworpen, die anders of zwaarder is dan de belastingheffing en daarmee verband houdende verplichtingen waaraan onderdanen van die andere staat onder dezelfde omstandigheden, in het bijzonder met betrekking tot woonplaats, zijn of kunnen worden onderworpen. Deze bepaling is, niettegenstaande de bepalingen van artikel 1, ook van toepassing op personen die geen inwoner zijn van een of van beide verdragsluitende staten.

2. Staatlozen die inwoner zijn van een verdragsluitende staat worden in geen van de verdragsluitende staten aan enige belastingheffing of daarmee verband houdende verplichting onderworpen, die anders of zwaarder is dan de belastingheffing en daarmee verband houdende verplichtingen waaraan onderdanen van de desbetreffende staat onder dezelfde omstandigheden, in het bijzonder met betrekking tot de woonplaats, zijn of kunnen worden onderworpen.

3. De belastingheffing ter zake van een vaste inrichting die een onderneming van een verdragsluitende staat in de andere verdragsluitende staat heeft, is in die andere staat niet ongunstiger dan de belastingheffing over ondernemingen van die andere staat die dezelfde werkzaamheden verrichten. Deze bepalingen mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij een verdragsluitende staat verplichten aan inwoners van de andere verdragsluitende staat bij de belastingheffing alle persoonlijke aftrekken, tegemoetkomingen en verminderingen uit hoofde van de burgerlijke staat, de samenstelling van het gezin of gezinslasten te verlenen, die eerstgenoemde verdragsluitende staat aan zijn eigen inwoners verleent.

4. Behalve indien de bepalingen van artikel 9, eerste lid, artikel 11, achtste lid, of artikel 12, zevende lid, van toepassing zijn, zijn interest, royalty's en andere uitgaven betaald door een onderneming van een verdragsluitende staat aan een inwoner van de andere verdragsluitende staat, bij de vaststelling van de belastbare winst van die onderneming onder dezelfde voorwaarden aftrekbaar als wanneer zij betaald waren aan een inwoner van de eerstgenoemde staat.

5. Ondernemingen van een verdragsluitende staat, waarvan het kapitaal geheel of gedeeltelijk, direct of indirect, in het bezit is van of wordt beheerst door een of meer inwoners van de andere verdragsluitende staat, worden in de eerstgenoemde staat niet aan enige belastingheffing of daarmee verband houdende verplichting onderworpen, die anders of zwaarder is dan de belastingheffing en daarmee verband houdende verplichtingen waaraan andere soortgelijke ondernemingen van de eerstgenoemde staat zijn of kunnen worden onderworpen.

6. De bepalingen van dit artikel zijn niettegenstaande de bepalingen van artikel 2, van toepassing op belastingen van elke soort en benaming.

Artikel 24

Procedure voor onderling overleg

1. Indien een persoon van oordeel is dat de maatregelen van een verdragsluitende staat of van beide verdragsluitende staten voor die persoon leiden of zullen leiden tot belastingheffing die niet in overeenstemming is met dit Verdrag, kan hij, ongeacht de rechtsmiddelen waarin het nationale recht van die staten voorziet, de zaak voorleggen aan de bevoegde autoriteit van de verdragsluitende staat waarvan hij inwoner is, of, indien het eerste lid van artikel 23, op zijn zaak van toepassing is, aan die van de verdragsluitende staat waarvan hij onderdaan is. De zaak dient te worden voorgelegd binnen drie jaar na de eerste kennisgeving van de maatregel die leidt tot een belastingheffing die niet in overeenstemming is met de bepalingen van het Verdrag.

2. De bevoegde autoriteit tracht, indien het bezwaar haar gegrond voorkomt en indien zij niet zelf in staat is tot een bevredigende oplossing te komen, de zaak in onderling overleg met de bevoegde autoriteit van de andere verdragsluitende staat op te lossen teneinde belastingheffing die niet in overeenstemming is met het Verdrag te vermijden. Elke bereikte overeenstemming wordt uitgevoerd niettegenstaande eventuele termijnen waarin de nationale wetgeving van de verdragsluitende staten voorziet.

3. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten trachten moeilijkheden of twijfelpunten die mochten rijzen met betrekking tot de interpretatie of de toepassing van het Verdrag in onderling overleg op te lossen. Zij kunnen ook met elkaar overleg plegen teneinde dubbele belasting te vermijden in gevallen die niet in het Verdrag zijn geregeld.

4. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten kunnen zich rechtstreeks met elkaar in verbinding stellen teneinde overeenstemming als bedoeld in de voorgaande leden te bereiken.

Artikel 25

Uitwisseling van informatie

1. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten wisselen de informatie uit die naar verwachting van belang is voor de uitvoering van de bepalingen van dit Verdrag of voor de toepassing of handhaving van de nationale wetgeving betreffende belastingen van elke soort en benaming die worden geheven namens de verdragsluitende staten, of van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan, voor zover de belastingheffing ingevolge die wetgeving niet in strijd is met het Verdrag. De uitwisseling van informatie wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2.

2. Alle uit hoofde van het eerste lid van dit artikel door een verdragsluitende staat ontvangen informatie wordt op dezelfde wijze geheim gehouden als informatie die volgens de nationale wetgeving van die staat is verkregen en wordt alleen ter kennis gebracht van personen of autoriteiten (daaronder begrepen rechterlijke en bestuursrechtelijke instanties) die betrokken zijn bij de vaststelling of invordering van, de handhaving of vervolging ter zake van, of de beslissing in beroepszaken met betrekking tot de in het eerste lid bedoelde belastingen, of het toezicht daarop. Deze personen of autoriteiten mogen alleen voor dergelijke doeleinden van de informatie gebruikmaken. Zij mogen de informatie bekendmaken in openbare rechtszittingen of in gerechtelijke beslissingen. Niettegenstaande het voorgaande mag de informatie ontvangen door een verdragsluitende staat voor andere doeleinden worden gebruikt, indien dergelijke informatie ingevolge de wetgeving van beide staten voor deze andere doeleinden mag worden gebruikt en de bevoegde autoriteit van de staat die haar heeft verstrekt met dergelijk gebruik instemt.

3. In geen geval worden de bepalingen van het eerste en tweede lid zo uitgelegd dat zij een verdragsluitende staat de verplichting opleggen:
a. bestuurlijke maatregelen te nemen die in strijd zijn met de wetgeving of bestuurlijke praktijk van die of van de andere verdragsluitende staat;
b. informatie te verstrekken die niet verkrijgbaar is volgens de wetgeving of in de normale gang van zaken in het bestuur van die of van de andere verdragsluitende staat;
c. informatie te verstrekken die een handelsgeheim, zakelijk geheim, industrieel geheim, commercieel geheim of beroepsgeheim of een handelsproces openbaar zou maken, dan wel informatie waarvan openbaarmaking in strijd zou zijn met de openbare orde (ordre public).

4. Indien informatie wordt verzocht door een verdragsluitende staat in overeenstemming met dit artikel, wendt de andere verdragsluitende staat zijn maatregelen inzake het verzamelen van informatie aan om de verzochte informatie te verkrijgen, ongeacht het feit dat de andere staat ten behoeve van zijn eigen belastingheffing niet over dergelijke informatie behoeft te beschikken. Op de in de vorige volzin vervatte verplichting zijn de beperkingen van het derde lid van toepassing, maar deze beperkingen mogen in geen geval zodanig worden uitgelegd dat het een verdragsluitende staat toegestaan is uitsluitend op grond van het feit dat hij geen nationaal belang heeft bij dergelijke informatie te weigeren informatie te verstrekken.

5. De bepalingen van het derde lid mogen in geen geval zodanig worden uitgelegd dat het een verdragsluitende staat toegestaan is het verstrekken van informatie te weigeren uitsluitend op grond van het feit dat de betreffende informatie berust bij een bank, een andere financiële instelling, een gevolmachtigde of een persoon die bij wijze van vertegenwoordiging of als vertrouwenspersoon optreedt, dan wel omdat deze betrekking heeft op eigendomsbelangen in een persoon.

Artikel 26

Bijstand bij de invordering van belastingen

1. De verdragsluitende staten verlenen elkaar bijstand bij de invordering van belastingvorderingen. Deze bijstand wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten kunnen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van dit artikel regelen.

2. Onder de uitdrukking „belastingvordering" als gebezigd in dit artikel wordt verstaan een bedrag verschuldigd in verband met belastingen van elke soort en benaming die worden geheven namens de verdragsluitende staten of de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen daarvan, voor zover de belastingheffing uit hoofde daarvan niet in strijd is met dit Verdrag of met een ander instrument waarbij de verdragsluitende staten partij zijn, alsmede interest, bestuurlijke boetes en de kosten van invordering of van conservatoire maatregelen die verband houden met een dergelijk bedrag.

3. De bepalingen van dit artikel zijn slechts van toepassing op een belastingvordering die onderwerp is van een executoriale titel in de verzoekende staat en die, tenzij anders overeengekomen tussen de bevoegde autoriteiten, niet wordt bestreden. Indien de vordering echter een belastingverplichting betreft van een persoon die geen inwoner van de verzoekende staat is, is dit artikel slechts van toepassing indien de vordering niet langer kan worden bestreden, tenzij anders overeengekomen tussen de bevoegde autoriteiten. De belastingvordering wordt door die andere staat ingevorderd in overeenstemming met de bepalingen van zijn wetgeving die van toepassing zijn op de tenuitvoerlegging en invordering van zijn eigen belastingen als ware de belastingvordering een belastingvordering van die verzoekende staat.

4. Indien een belastingvordering van een verdragsluitende staat een vordering is ter zake waarvan die staat uit hoofde van zijn wetgeving conservatoire maatregelen kan nemen teneinde de invordering te waarborgen, kan die belastingvordering op verzoek van de bevoegde autoriteit van die staat worden aanvaard ten behoeve van het nemen van conservatoire maatregelen door de bevoegde autoriteit van die andere verdragsluitende staat. Die andere staat neemt ter zake van die belastingvordering conservatoire maatregelen in overeenstemming met de bepalingen van zijn wetgeving, als ware de belastingvordering een belastingvordering van die andere staat, ook wanneer de belastingvordering op het tijdstip waarop dergelijke maatregelen worden genomen niet invorderbaar is in de eerstgenoemde staat of is verschuldigd door een persoon die gerechtigd is de invordering ervan te beletten.

5. Niettegenstaande de bepalingen van het derde en vierde lid zijn op een door een verdragsluitende staat voor de toepassing van het derde of vierde lid aanvaarde belastingvordering in die staat niet de termijnen van toepassing noch wordt er uit hoofde van de wetgeving van die staat op grond van haar aard als zodanig voorrang aan verleend, en, tenzij anders overeengekomen tussen de bevoegde autoriteiten, kunnen belastingvorderingen niet worden ingevorderd door middel van het in hechtenis nemen wegens schuld van de schuldenaar. Voorts wordt aan een door een verdragsluitende staat voor de toepassing van het derde of vierde lid aanvaarde belastingvordering in die staat geen voorrang verleend die uit hoofde van de wetgeving van de andere verdragsluitende staat op die belastingvordering van toepassing is.

6. Procedures inzake het bestaan, de geldigheid of het bedrag van een belastingvordering van een verdragsluitende staat worden niet aanhangig gemaakt bij de rechterlijke of bestuursrechtelijke instanties van de andere verdragsluitende staat.

7. Indien te eniger tijd nadat uit hoofde van het derde of vierde lid een verzoek is gedaan door een verdragsluitende staat en voordat de andere verdragsluitende staat de desbetreffende belastingvordering heeft ingevorderd en overgemaakt aan de eerstgenoemde staat, de desbetreffende belastingvordering:
a. in het geval van een verzoek uit hoofde van het derde lid, ophoudt een belastingvordering van de eerstgenoemde staat te zijn die invorderbaar is uit hoofde van de wetgeving van die staat en die verschuldigd is door een persoon die op dat tijdstip uit hoofde van de wetgeving van die staat de invordering ervan niet kan beletten; of
b. in het geval van een verzoek uit hoofde van het vierde lid, ophoudt een belastingvordering van de eerstgenoemde staat te zijn ter zake waarvan die staat uit hoofde van zijn wetgeving conservatoire maatregelen kan treffen teneinde de invordering ervan te waarborgen,
stelt de bevoegde autoriteit van de eerstgenoemde staat de bevoegde autoriteit van de andere staat onverwijld daarvan in kennis en wordt, naar keuze van de andere staat, het verzoek door de eerstgenoemde staat uitgesteld of ingetrokken.

8. In geen geval worden de bepalingen van dit artikel zo uitgelegd dat zij een verdragsluitende staat de verplichting opleggen:
a. bestuurlijke maatregelen te nemen die in strijd zijn met de wetgeving en bestuurlijke praktijk van die of van de andere verdragsluitende staat;
b. maatregelen te nemen die in strijd zouden zijn met de openbare orde (ordre public);
c. bijstand te verlenen indien de andere verdragsluitende staat niet alle redelijke invorderings- of conservatoire maatregelen heeft aangewend die hem, naargelang van het geval, uit hoofde van zijn wetgeving of bestuurlijke praktijk, ter beschikking staan;
d. bijstand te verlenen in gevallen waarin de administratieve last voor die staat duidelijk in verhouding onevenredig is met het voordeel te behalen door de andere verdragsluitende staat.

Artikel 27

Leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten

Niets in dit Verdrag tast de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen of consulaire posten ontlenen aan de algemene regels van het internationaal recht of aan de bepalingen van bijzondere overeenkomsten.

Artikel 28

Recht op voordelen

1. Niettegenstaande de overige bepalingen van dit Verdrag, wordt een voordeel uit hoofde van dit Verdrag niet toegekend met betrekking tot een inkomensbestanddeel indien, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking genomen, redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat het verkrijgen van dit voordeel een van de voornaamste doelen was van een constructie of transactie die direct of indirect tot dat voordeel heeft geleid, tenzij wordt vastgesteld dat toekenning van dit voordeel onder deze omstandigheden in overeenstemming zou zijn met het voorwerp en doel van de relevante bepalingen van dit Verdrag. De bevoegde autoriteit van een verdragsluitende staat raadpleegt de bevoegde autoriteit van de andere verdragsluitende staat alvorens een voordeel uit hoofde van dit lid te weigeren.

2. Indien een persoon een voordeel uit hoofde van dit Verdrag wordt geweigerd ingevolge het eerste lid, dient de bevoegde autoriteit van de verdragsluitende staat die het voordeel anderszins zou hebben toegekend deze persoon desalniettemin te behandelen alsof deze recht heeft op dit voordeel of op andere voordelen ter zake van een specifiek inkomensbestanddeel, indien deze bevoegde autoriteit, op verzoek van deze persoon en na bestudering van de relevante feiten en omstandigheden, vaststelt dat deze voordelen zouden zijn verleend bij het ontbreken van de transactie of constructie bedoeld in het eerste lid. De bevoegde autoriteit van de verdragsluitende staat bij wie het verzoek is ingediend, raadpleegt de bevoegde autoriteit van de andere staat alvorens een verzoek dat door een inwoner van die andere staat overeenkomstig dit lid is ingediend af te wijzen.

3. Indien ingevolge een bepaling van dit Verdrag hetzij volledig hetzij gedeeltelijk vermindering moet worden verleend van belasting in een verdragsluitende staat over een inkomensbestanddeel en een persoon is ingevolge de in de andere verdragsluitende staat geldende wetgeving ter zake van dat inkomensbestanddeel niet voor het volle bedrag aan belasting onderworpen maar slechts voor zover het bedrag daarvan naar de andere verdragsluitende staat is overgemaakt of aldaar is ontvangen, vindt de vermindering die de eerstgenoemde verdragsluitende staat ingevolge dit Verdrag mag verlenen slechts toepassing op het deel van het inkomensbestanddeel dat in de andere staat belast wordt. Wanneer dat inkomensbedrag vervolgens wordt

overgemaakt naar of ontvangen wordt in de andere verdragsluitende staat, staat de eerstgenoemde staat een vermindering toe ter zake van dat inkomensbestanddeel in overeenstemming met de betreffende bepalingen van dit Verdrag, maar uitsluitend voor zover dat inkomensbestanddeel in de andere verdragsluitende staat aan belastingheffing onderhevig is.

Artikel 29

Uitbreiding tot andere gebieden

1. Dit Verdrag kan, hetzij in zijn geheel, hetzij met de noodzakelijke wijzigingen, worden uitgebreid tot elk deel van het Koninkrijk der Nederlanden dat niet in Europa is gelegen, indien het desbetreffende deel van het Koninkrijk der Nederlanden belastingen heft die in wezen gelijksoortig zijn aan de belastingen waarop het Verdrag van toepassing is. Een dergelijke uitbreiding wordt van kracht met ingang van een datum en met inachtneming van wijzigingen en voorwaarden, daaronder begrepen voorwaarden ten aanzien van de beëindiging, tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand nader vast te stellen en overeen te komen bij diplomatieke notawisseling of op andere wijze in overeenstemming met hun grondwettelijke procedures.

2. Tenzij anders is overeengekomen laat de beëindiging van dit Verdrag de geldigheid van de uitbreiding tussen het Koninkrijk Thailand en een of meer andere delen van het Koninkrijk der Nederlanden die ingevolge het eerste lid van dit artikel is overeengekomen, onverlet.

Artikel 30

Inwerkingtreding

1. Dit Verdrag treedt in werking op de laatste dag van de maand die volgt op de maand waarin de laatste van de kennisgevingen is ontvangen waarin de onderscheiden verdragsluitende staten elkaar schriftelijk hebben medegedeeld dat hun grondwettelijk vereiste formaliteiten zijn vervuld.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid, zijn de bepalingen van artikel 26 alleen van toepassing indien, na het ondertekenen van dit Verdrag, Thailand de noodzakelijke rechtsgrondslag heeft ingevoerd met betrekking tot deze bepalingen. In dat geval stelt Thailand Nederland langs diplomatieke weg in kennis van de datum waarop Thailand de noodzakelijke rechtsgrondslag heeft ingevoerd.

3. De bepalingen van dit Verdrag zijn van toepassing:
a. met betrekking tot aan de bron geheven belastingen, op inkomensbedragen verkregen op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin het Verdrag in werking treedt; en
b. met betrekking tot andere belastingen naar het inkomen, op dergelijke belastingen verschuldigd voor ieder belastingjaar of boekjaar dat aanvangt op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin het Verdrag in werking treedt.

4. De Overeenkomst tussen het Koninkrijk Thailand en het Koninkrijk der Nederlanden tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Bangkok op 11 september 1975, houdt op van toepassing te zijn op de data waarop dit Verdrag in werking treedt in overeenstemming met het derde lid van dit artikel.

Artikel 31

Beëindiging

1. Dit Verdrag blijft voor onbepaalde tijd van kracht, maar elk van de verdragsluitende staten kan op of vóór 30 juni van elk kalenderjaar de andere verdragsluitende staat langs diplomatieke weg een schriftelijke kennisgeving van beëindiging doen toekomen.

2. In dat geval houdt het Verdrag op van toepassing te zijn:
a. met betrekking tot aan de bron geheven belastingen, op inkomensbedragen verkregen op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin de kennisgeving is gedaan; en
b. met betrekking tot andere belastingen naar het inkomen, op dergelijke belastingen verschuldigd voor ieder belastingjaar of boekjaar dat aanvangt op of na 1 januari van het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin de kennisgeving is gedaan.

3. Kennisgeving van beëindiging wordt geacht door een verdragsluitende staat te zijn gedaan op de datum

van ontvangst van een dergelijke kennisgeving door de andere verdragsluitende staat.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN in tweevoud te Brussel op de eenentwintigste dag van november van het jaar tweeduizend vijfentwintig van de christelijke jaartelling, in de Engelse taal.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden,

DAVID VAN WEEL

Voor het Koninkrijk Thailand,

SIHASAK PHUANGKETKEOW

Protocol bij het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting

Ter zake van het Verdrag gesloten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Thailand tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en het voorkomen van het ontduiken en ontwijken van belasting,

zijn de ondergetekenden overeengekomen dat de volgende bepalingen een integrerend deel van het Verdrag vormen.

I. AD ARTIKEL 1
   1. Het is wel te verstaan dat een voor de Nederlandse belasting vrijgestelde beleggingsinstelling geen inwoner is van een van de of beide verdragsluitende staten.
   2. Niettegenstaande de bepalingen van dit Verdrag zal Nederland niet worden belet om zijn nationale wetgeving toe te passen met betrekking tot een belang in een vrijgestelde beleggingsinstelling, maar indien de uiteindelijk gerechtigde tot een dergelijk belang een inwoner is van Thailand, mag de aldus geheven belasting niet meer bedragen dan 15 percent van het brutobedrag van het belaste inkomen.

II. AD ARTIKEL 3
   Het is wel te verstaan dat in het geval van Thailand:
   1. onder de uitdrukking "persoon" mede wordt verstaan elke entiteit die ingevolge de van kracht zijnde belastingwetgeving in Thailand als belastbare eenheid wordt behandeld;
   2. onder de uitdrukking „erkend pensioenfonds" niet wordt verstaan het Retirement Mutual Fund (RMF) of enige andere entiteit of een constructie die na de datum van ondertekening van het Verdrag is opgericht en die vergelijkbare kenmerken heeft.

III. AD ARTIKEL 4
   Het is wel te verstaan dat een fiscale beleggingsinstelling een inwoner is van Nederland ingevolge dit Verdrag.

IV. AD ARTIKELEN 5, 6, 7 EN 13
   Het is wel te verstaan dat rechten tot de exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen worden beschouwd als onroerende zaken die zijn gelegen in de verdragsluitende staat op wiens territoriale zee, en elk gebied buiten en grenzend aan zijn territoriale zee waarin deze staat, in overeenstemming met internationaal recht, rechtsmacht of soevereine rechten uitoefent, met inbegrip van de zeebodem en ondergrond daarvan, deze rechten van toepassing zijn en dat deze rechten geacht worden te behoren tot de activa van een vaste inrichting in die staat. Voorts is het wel te verstaan dat de hiervoor genoemde rechten ook omvatten rechten op belangen bij of voordelen uit vermogensbestanddelen die voortvloeien uit die exploratie of exploitatie.

V. AD ARTIKELEN 10 EN 13
   Het is wel te verstaan dat inkomen ontvangen in verband met de (gedeeltelijke) liquidatie van een lichaam of de inkoop van eigen aandelen door een lichaam wordt behandeld als inkomen uit aandelen.

VI. AD ARTIKELEN 4, 11 EN 13
   1. In het geval van Thailand omvat de uitdrukking "erkend pensioenfonds zoals overeengekomen door de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten" mede:
      i. de Social Security Act (wet op de sociale zekerheid), B.E. 2533 (1990);
      ii. de Government Pension Fund Act (wet op het overheidspensioenfonds) B.E. 2539 (1996);
      iii. de Private School Act (wet op particuliere scholen), B.E. 2550 (2007);
      iv. de Provident Fund Act (wet op het pensioenfonds) B.E. 2530 (1987);
      iv. de National Savings Fund Act (wet op het nationale spaarfonds) B.E. 2554 (2011);

vi. alle daaraan gelijke of grotendeels daaraan gelijke fondsen die zijn opgericht ingevolge wetgeving die is ingevoerd na ondertekening van dit Verdrag in aanvulling op of in plaats van de bestaande fondsen.

2. In het geval van Nederland omvat de uitdrukking „erkend pensioenfonds zoals overeengekomen door de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten" mede de volgende fondsen en alle daaraan gelijke of grotendeels daaraan gelijke fondsen die zijn opgericht ingevolge wetgeving die na 1 januari 2020 is ingevoerd:
   i. de Pensioenwet;
   ii. de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000;
   iii. de Wet verplichte beroepspensioenregeling;
   iv. de Wet op het notarisambt;
   v. de Wet op het financieel toezicht;

VII. AD ARTIKEL 18

Het is wel te verstaan dat:

1. een pensioen of andere soortgelijke beloning of lijfrente wordt geacht afkomstig te zijn uit een verdragsluitende staat voor zover de met het pensioen of een andere soortgelijke beloning of lijfrente samenhangende bijdragen of betalingen, dan wel de aanspraken op dit pensioen of een andere soortgelijke beloning of lijfrente, in die staat in aanmerking zijn gekomen voor een fiscale tegemoetkoming;
2. de bepalingen van dit artikel eveneens van toepassing zijn op de betaling van een afkoopsom in plaats van een pensioen of andere soortgelijke beloning of een lijfrente.

VIII. AD ARTIKEL 25

Het is wel te verstaan dat de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende staten in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van dit artikel kunnen regelen.

IX. AD ARTIKELEN 25 EN 26

De bepalingen van artikel 25 en artikel 26 zijn van dienovereenkomstige toepassing op de inkomensafhankelijke regelingen („toeslagen") van Nederland.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN in tweevoud te Brussel op de eenentwintigste dag van november van het jaar tweeduizend vijfentwintig van de christelijke jaartelling, in de Engelse taal.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden,

DAVID VAN WEEL

Voor het Koninkrijk Thailand,

SIHASAK PHUANGKETKEOW

D. PARLEMENT

Het Verdrag, met Protocol, behoeft ingevolge artikel 91 van de Grondwet de goedkeuring van de Staten-Generaal, alvorens het Koninkrijk aan het Verdrag, met Protocol, kan worden gebonden.

G. INWERKINGTREDING

Het Verdrag, met Protocol, treedt ingevolge artikel 30, eerste lid, van het Verdrag in werking op de laatste dag van de maand die volgt op de maand waarin de laatste van de kennisgevingen is ontvangen waarin de onderscheiden verdragsluitende staten elkaar schriftelijk hebben medegedeeld dat hun grondwettelijk vereiste formaliteiten zijn vervuld.

Uitgegeven de *tweede* december 2025.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

D.M. VAN WEEL

trb-2025-94
ISSN 0920 - 2218
's-Gravenhage 2025

2026-06-10

Ministerie van Financiën

TER BESLISSING
Aan

de staatssecretaris van Financiën

Directoraat-Generaal voor Fiscale Zaken
Directie Algemene Fiscale Politiek

Persoonsgegevens

nota

Toestemming verzending belastingverdrag Thailand aan parlement

Datum
22 mei 2026

Notanummer
2026-0000226873

Bijlagen
1. Advies RvS
2. Nader rapport
3. Toelichtende nota
4. Nota 22 augustus 2022

Aanleiding

Op 21 november 2025 is na goedkeuring door de MR een nieuwe belastingverdrag tussen Nederland en Thailand ondertekend. De Afdeling advisering van de Raad van State (RvS) heeft vorige maand advies uitgebracht (bijlage 1) en had geen inhoudelijke opmerkingen bij het belastingverdrag en de toelichtende nota.

Beslispunten

- Bent u akkoord dat de minister van Buitenlandse Zaken - mede namens u - het belastingverdrag met de aangepaste toelichtende nota (bijlage 3) toezendt aan het parlement voor (stilzwijgende) goedkeuring? Zo ja, dan verzoeken wij u de bijgaande toelichtende nota (in tweevoud) te ondertekenen.
- Gaat u akkoord met openbaarmaking van de nu voorliggende nota en de nota van 22 augustus 2022, conform de beleidslijn Actieve openbaarmaking nota's? Omlijnde delen worden voorafgaand aan openbaarmaking onzichtbaar gemaakt.

akkoord

er loopt wel een lobby richting kamerleden (lijkt vanuit vermogen mensen die in Thailand verblijven) graag even puntsgewijze reflectie lobby-punten

P-gv. kent de lobby-punten

Kernpunten

- Thailand is een populair emigratieland voor Nederlanders en met name gepensioneerden. Onder het huidige belastingverdrag kan Nederland door rechtspraak sinds 1997 echter niet meer heffen over **Nederlands pensioenen** aan inwoners van Thailand. Ook vervalt onder het bestaande belastingverdrag het Nederlandse aanmerkelijk belang **(AB)-voorbehoud** na 5 jaar. Thailand had begrip voor deze problemen en Nederland behoudt in het nieuwe belastingverdrag het heffingsrecht over in Nederland opgebouwde pensioenen. Daarnaast is er een onbeperkt AB-voorbehoud afgesproken.
- De afgelopen jaren zijn er regelmatig vragen gesteld door Nederlanders die in Thailand wonen en aldaar hun Nederlandse pensioen genieten. Een verschuiving van het heffingsrecht naar de bronstaat zou betekenen dat het Nederlandse pensioen naar Nederlandse maatstaven in de heffing kan worden betrokken en dat zal vaak resulteren in een hogere belastingdruk.
- Recent hebben ze hun onvrede over deze aanstaande wijziging ook gedeeld met o.a. de RvS, vaste commissie voor Financiën en diverse TK-leden.
- Het is mogelijk dat er opnieuw reacties van Nederlanders in Thailand zullen komen.

- Thailand heeft ingestemd met het opnemen van de Nederlandse keuzes bij de **OESO antimisbruikafspraken**[1] (Nederland heeft gekozen om meer optionele bepalingen in belastingverdragen op te nemen dan de meeste OESO landen).
- Verder is overeengekomen om moderne bepalingen over **informatie-uitwisseling en bijstand bij invordering** op te nemen in het belastingverdrag.
- Thailand heeft zich ingezet om meer heffingsrecht naar zit toe te trekken over economische activiteiten in Thailand. Overeengekomen zijn een verruiming van het begrip vaste inrichting en een **'branch profit tax'** (waarmee de winstuitkeringen van deze activiteiten belast worden als dividenden). Dit heeft Thailand opgenomen in alle recent afgesloten belastingverdragen.
- Voor bronheffingen op **rente** is een verlaagd tarief afgesproken ten opzichte van het huidige verdrag (van 20% naar 15%) en voor bronheffingen op **royalty's** is een verlaagd tarief afgesproken ten opzichte van het huidige verdrag, met betrekking tot patenten, trademarks e.d. (van 15% naar 10%).
- Het belastingverdrag gaf de **afdeling advisering van de RvS** geen aanleiding tot het maken van inhoudelijke opmerkingen. Wel is van de gelegenheid gebruikgemaakt om in de toelichtende nota enkele redactionele verbeteringen door te voeren en enige verduidelijkingen aan te brengen (zie bijlage 2).

Toelichting

Pensioenen

- In lijn met de Notitie Fiscaal Verdragsbeleid 2011 is op verzoek van Nederland een volledige bronstaatheffing opgenomen voor pensioenen en lijfrentes. Dit verdragsbeleid is tevens bevestigd in de motie van het lid Groot, waarin de regering wordt verzocht om geen belastingverdragen af te sluiten waarin het heffingsrecht over pensioenen hoofdzakelijk toekomt aan de woonstaat[2].
- De onder het Verdrag van 1975 opgenomen bronstaatheffing kon in de praktijk (veelal) niet geëffectueerd worden, gelet op een uitspraak van Gerechtshof 's-Hertogenbosch[3]. Hierdoor verschoof het heffingsrecht over pensioenen (veelal) naar het woonland. Concreet betekent dit dat de in Nederland fiscaal gefaciliteerd opgebouwde pensioenen ontvangen door inwoners van Thailand dus in Thailand mogen worden belast.
- Verder kent Thailand een heffing op remittance basis (dat wil zeggen dat Thailand alleen heft als pensioenen daadwerkelijk naar Thailand zijn overgemaakt). Tot 2024 werd het inkomen alleen in Thailand belast als het moment van uitkeren en het moment van overmaken hetzelfde jaar betrof. In de praktijk leidde dit ertoe dat (in veel gevallen) nauwelijks tot geen belasting werd geheven over deze pensioenen. De Thaise wetgeving is in 2024 aangepast, waardoor pensioenen, die in latere jaren (dus later dan het jaar waarin het pensioen is uitgekeerd) naar Thailand worden overgemaakt, wel in de Thaise heffing kunnen worden betrokken. Hoe lang deze nieuwe wetgeving van toepassing is moet nog worden bezien. Op dit moment is er nieuwe wetgeving in de maak waardoor het opnieuw mogelijk zou worden om inkomen onbelast het land binnen te brengen.

---

[1] De zogenaamde BEPS (base erosion and profit shifting) maatregelen van de OESO en G20 tegen belastingontwijking die door een brede kring van landen (het "inciusive frameworkl worden geïmplementeerd. Ook Thailand heeft zich hieraan gecommitteerd.

[2] Kamerstukken II 2010/11, 25087, nr. 19 (motie-Groot)

[3] Gerechtshof 's-Hertogenbosch 4 december 1997, ECLI:NL:GHSHE:1997:AA6063

- De wijziging leidt ertoe dat Nederland, in lijn met het verdragsbeleid, in de uitkeringsfase belasting kan heffen over in Nederland gefaciliteerd opgebouwde pensioenen, zodat de Nederlandse belastingclaim wordt veiliggesteld, en wordt voorkomen dat het pensioeninkomen (nagenoeg) onbelast blijft.

Aanmerkelijkbelangvoorbehoud
- Voor Nederland is van belang dat het AB-voorbehoud is uitgebreid. Met het AB-voorbehoud wordt aan Nederland het heffingsrecht toegewezen met betrekking tot de in de binnenlandse periode aangegroeide waarde van, onder meer, aandelen en winstbewijzen in een Nederlandse vennootschap die tot een aanmerkelijk belang behoren. De in het Verdrag van 1975 in dit kader opgenomen termijn van vijf jaar vervalt onder het nieuwe belastingverdrag.

Branch profit tax
- De branch profit tax is opgenomen in het dividendartikel (artikel 10). Het gaat dan om een bronheffing op winstuitkeringen vanuit vaste inrichtingen naar de andere verdragsstaat. Deze bepaling is Thais verdragsbeleid waarvan Thailand niet kon afwijken.

Gezamenlijke verantwoordelijkheid minister BZ en stas/min FIN
- Het sluiten van een belastingverdrag is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de minister van Buitenlandse Zaken (die over de buitenlandse betrekkingen gaat) en in principe de staatssecretaris van Financiën die inhoudelijk beleidsverantwoordelijk is.
- De toelichtende nota dient door zowel de minister van Buitenlandse Zaken als in dit geval de minister van Financiën ondertekend te worden.

Communicatie
Niet van toepassing.

Politiek/bestuurlijke context
- De afgelopen jaren zijn direct dan wel indirect reacties ontvangen van Nederlanders die in Thailand wonen en aldaar hun Nederlandse pensioen genieten. Deze groep vraagt veelal aandacht voor de mogelijke wijzigingen ten aanzien van het pensioenartikel. Een verschuiving van het heffingsrecht naar de bronstaat zou betekenen dat het Nederlandse pensioen naar Nederlandse maatstaven in de heffing kan worden betrokken en dat zal vaak resulteren in een hogere belastingdruk. Met inachtneming van het Nederlands belang om de Nederlandse belastingclaim veilig te stellen, hebben de reacties niet geleid tot een wijziging van de Nederlandse verdragsinzet waarbij Nederland zich hard maakt voor een bronstaatheffing voor pensioenen.
- Verder is er bewust voor gekozen om geen overgangsrecht op te nemen, omdat er onder het huidig verdrag al bronheffing is voor sociale zekerheden (waaronder AOW) en de bronheffing op pensioenen een reparatie is van de bepaling het Verdrag uit 1975
- Het is mogelijk dat er opnieuw reacties komen vanuit gepensioneerden in Thailand.

Informatie die niet openbaar gemaakt kan worden
Niet van toepassing.